இராமலிங்க் சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

ஆக்கியோர்:
திருவாளர் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

பாரி நிலையம்
184. பிராட்வே - சென்னை - 600108

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

தி.ந. உலகநாதன்...

ஆக்கியோர்:

திருவாளர் திரு.வி. கலியாணசுந்தரனார்

பாரி நிலையம்
184. பிராட்வே • சென்னை • 600108

மூன்றாம் பதிப்பு : 1955
நான்காம் பதிப்பு : 12.1.1962
ஐந்தாம் பதிப்பு : 1988

விலை ரூபாய் 11-00

அச்சிட்டோர்:
சாலை அச்சகம், 11, திருவீதியான் தெரு
கோபாலபுரம், சென்னை-600 086 [85]

71-2

முன்னுரை

அருணெறி என்று ஒரு நெறி நமது நாட்டில் நீண்ட காலமாக நிலவி வருகிறது. அந்நெறி நாளுக்குநாள் பலதிறப் பெயர்களைப் பெற்றுவிட்டது. காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்பப் பலதிறப் பெயர்கள் பிறப்பது வழக்கம். அப் பெயர்கள்மீது மட்டுங் கருத்துச் செலுத்துவது அறியாமை. அதனால் இடரும் விளையும். அப் பெயர்களின் பொருள்மீது கருத்துச் செலுத்துவதே அறிவுடைமை. பொருள் ஒன்றே. 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்றார் திருமூலரும்.

தமிழ் நாட்டில் நீண்ட காலமாக நிலவிவரூஉம் அருணெறிக்கு முதலாசிரியர் யாவர்? கல்லால மரத்தடியில் வீற்றிருந்தருளும் தட்சணாமூர்த்தியே அந்நெறிக்குத் தோற்றுவாயாக நிற்பவர். இம் மோனஞான மூர்த்தியால், அருணெறி, சனத்குமாரர் உள்ளிட்ட நால்வருக்குச் சின்முத்திரை வாயிலாக அறிவுறுத்தப்பட்டது. இந் நால்வர்வழிப் பற்பலர் வாயிலாக அருணெறி உலகிடை வளர்ந்து வரலாயிற்று. இவ்வரலாற்றைத் திருவருள் ஞானங் கைவரப் பெற்ற பெரியோர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். பன்னிரு திருமுறை, பதினான்கு சாத்திரம், தாயுமானார் பாடல் முதலிய நூல்களை ஆராய்ந்து பார்க்க,

மக்கள் அறியாமை காரணமாக இடையிடையே அருணெறியை மறந்து கெடுவதுண்டு. அவ்வப்போது பெரியோர் தோன்றி மாசைத் துடைத்துக் காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்ற முறையில் அச் செந்நெறியை ஓம்பிச் செல்வர்.

இற்றைக்கு ஒரு நூறாண்டுக்கு முன்னர் நாட்டில் இருள் படரலாயிற்று. அவ் விருள்கடிய எழுந்த ஞாயிறு நம் இராமலிங்க சுவாமிகள். சுவாமிகள் **சமரச சன் மார்க்கம்** என்னும் பெயரால் பழம் பெருநெறியை ஓம்பிச் சென்றார்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா பாடிய அளவில் நின்றாரில்லை. அவர் வடலூரில் 'சமரச சன்மார்க்கக் கோயில்' என்று சொல்லத்தக்க ஒரு ஞானசபை கண்டார். அச்சபையில் தைப்பூசந்தோறும் அன்பர் பல்லாயிரவர் கூடி அருணெறியை நினைவூட்டிக் கொள்கிறார். தைப்பூச விழாவை யொட்டி ஆங்கே பலதிறச் சிறப்புக்கள் நிகழ் கின்றன. அவைகளுள், சன்மார்க்க மகாநாடு கூட்டி, அறிஞரைக் கொண்டு, அருணெறி குறித்துச் சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்துவிப்பது மொன்று.

சென்ற விபவ ஆண்டு, தைத்திங்களில் உற்ற பூசநாள் (ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபத்தொன்பதாம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் இருபத்தாறாம் நாள்) விழா வைத்தொடர்ந்து கூடிய மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்கும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்தது. அம் மகாநாட்டில் அடியேன் நிகழ்த்திய தலைமையுரையைச் செவிமடுத்த அன்பர் பலர், அதைப் பத்திரிகையில் எழுதி வருமாறு கேட்டனர். அவ்வாறே அத் தலைமையுரையை எனது 'நவசக்தி'யில் வாரந்தோறும் எழுதி வரலானேன். அக் கட்டுரைகளைக் கொண்டதே இந்நூல். இந் நூலுக்கு 'இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்' என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

ஒருவரது உள்ளக்கிடக்கையை யுணர அவரது உரைகளைக் கருவியாகக் கோடலே அறம். ஒல்லும்வகை அவ்வறநெறி நின்றே எனது கடனாற்றியிருக்கிறேன். இச்சிறுநூல் பெரிதும் சுவாமிகளின் திருவாயினின்றும் உதிர்ந்த மலர்கள் சிலவற்றால் கோவை செய்யப்பட்டிருத்தல் கருதற்பாலது. இடையிடையேயுள்ள சிறியனேன் புன்மொழிகள் சுவாமிகளின் செவ்விய மலர்களைத் தாங்கி நிற்கும் நாருகள் போன்றன என்க.

தலைமையுரை நிகழ்த்தியபோது, காலத்தின் அருமை நோக்கி, எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்ட சுவாமிகளின் திருவாக்குகள் பலவற்றை முற்றுஞ் சொற்றேனில்லை; எடுத்த பொருளுக்கியைந்த சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும், அடிகளையுமே ஆங்கொன்று ஈங்கொன்றாகக் குறிப்பிட்டுச் சென்றேன். அன்பர்கட்குப் பயன்படுமாறு அத்திருவாக்குகள் முற்றும் நூற்கண் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இராமலிங்க சுவாமிகள் சமரச ஷடாந்த சன்மார்க்கத்தில் நின்று, அருணெறி யோம்பி, உயிர்கள் வழிபாடே கடவுள் வழிபாடு என்பதை யுணர்ந்து, சமய வாழ்வு நடாத்திய விதம், அவர் ஆண்டவனை நோக்கிச் செய்த முறையீடு, அழுத அழுகை, அவர் கொண்ட குரு, பொருணூல், வழிபடு கடவுள், அவரடைந்த மரணமிலாப் பெருவாழ்வு, அதற்குரிய முறை முதலியன தெளிவாக இந்நூலில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் காலத்துக்கேற்ற ஒன்று என்பது, நூலை முற்றும் வாசிப்போர்க்கு இனிது விளங்கும். இக் காலதேச வர்த்தமானம் வேண்டுஞ் செம்மைச் சீர்திருத்தங்கள் பல இந்நூற்கண் மிளிர்கின்றன.

பெரியோர் திருவுள்ளத்தை அளந்து கூறுதற்கு அடியேன் அருகனல்லன். பலர் உலகியல் கண்கொண்டு

பெரியோரைப் பார்க்கிறார்; சிலர் கல்விக் கண்கொண்டு அவரைப் படிக்கிறார்; மிகச் சிலர் அகக்கண்ணெனுஞ் சமயக் கண்கொண்டு அவரைக் காண்கிறார். அகக்கண் ணெனுஞ் சமயக்கண் திறக்கப் பெற்றவர் நோக்கிற்கே பெரியோரின் உண்மைநிலை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யெனப் புலனாகும். ஏழையேன் எக்கண்கொண்டு சுவாமி களைப் பார்த்துக் கடனாற்றினேன் என்பதை இந்நூற் கண் போந்துள்ள என் புன்மொழிகள் புலப்படுத்திவிடும்.

எனது சிறு அறிவு ஆராய்ச்சிக் கெட்டிய நெறி நின்று சுவாமிகள் திருவுள்ளத்தைக்காண இம்முறை முயன்றேன்; இம் முயற்சியிலும் வழுவி வழுவி வீழ்ந்திருப்பேன். யான் மனிதன்; குற்றமுடையேன்; குறையுடையேன். குற்றங் குறைகளை அன்பர் பொறுத்தருள்வாராக.

இராயப்பேட்டை
10—10—1929 } திரு. வி. கலியாணசுந்தரன்

ஐந்தாம் பதிப்பு

திரு. வி.க. அவர்களின் நூல்களில் ஒரு பகுதியைக் 'காப்பிரைட்டு' உரிமை பெற்றுப் பாரி நிலையத்தின் வாயிலாக வெளியிட்டு வருகிறோம். **இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்** என்ற இந்த நூலின் ஐந்தாம் பதிப்பு பாரி நிலைய வெளியீடாக வெளி வருகிறது. திரு. வி. க. அவர்களின் நூல்களை வெளியிட எங்களுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை மிகப் பெருமையாகக் கருதுகிறோம். இந்நூல்களைப் பதிப்பிக்க டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்களும் டாக்டர் அ. நாகலிங்கம் அவர்களும் எங்களுக்குப் பெரிதும் உதவி வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரியது.

—பாரி நிலையத்தார்

உள்ளுறை

	தோற்றுவாய்	...	1
1.	அறிவுறுத்தல்	...	7
2.	முறை	...	57
3.	பேறு	...	84
4.	இளமை முயற்சி	...	110
	இறுவாய்	...	139

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்

தோற்றுவாய்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!!

இராமலிங்க சுவாமிகளால் காணப்பெற்ற 'ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்க'த்தின் இவ்வாண்டுவிழாக் கூட்டத்தில் தலைமைவகிக்குமாறு அடியேனைத் தெரிந்தெடுத்த சங்கத்தார்க்கு எனது நன்றியறிதலான வணக்கம். ஈண்டு யான் தலைவன் என்னும் எண்ணத்துடன் நிற்கிறேனில்லை. என்னை ஒரு முன்னிலைச்சுட்டுத் தலைவனாகவே நீங்கள் கருதல் வேண்டும். **சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் தனித் தலைவன் எல்லாம்வல்ல இறைவனே.** அவனடித் தொண்டனாக நின்றே யான் கடனாற்றப் புகுகிறேன்.

மாயவர மென்னும் மயூரத்தில் - மயிலாடுதுறையில்- (7-5-1927) கூடிய சன்மார்க்க மகாநாட்டில் 'சமரச சன்மார்க்க சங்கம்' என்பதன் பொருள் விளக்கத்தையும், அச்சங்க அமைப்பு முறையையுந் தொகுத்துக் கூறியுள்ளேன். விளக்கம், என் தலைமையுரைகள் அடங்கிய 'தமிழ்த் தென்றல்' என்னும் நூலிற் பார்க்க. ஈண்டு

அவ்வமைப்பு முறையை மட்டுஞ் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் தலைவர் எல்லாம் வல்ல கடவுள்; அமைச்சர் இயற்கை அன்னையார்; நிருவாக அங்கத்தவர் மெய்யறிவு பெற்று அருள்நெறி ஓம்பிய அடியவர்; சந்தா, தயை என்னும் அருள். இச்சந்தா செலுத்துவோர் அனைவரும் உறுப்பினராவர். சமரச சன்மார்க்க சங்கம் நண்ண விரும்புவோர் இவ்வமைப்பு முறையைக் கருத்திலிருத்தி வாழ்வு நடாத்துவாராக.

இராமலிங்க சுவாமிகளும், சமரச சன்மார்க்க சங்கத் தனித்தலைவர் எல்லாம் வல்ல இறைவரென்றும், தயை என்னும் அருளுடையார் அனைவரும் சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் சேர்ந்த **அகவினத்தா** ரென்றும், ஏனையோர் **புறவினத்தாரென்றும்**, அகவினத்தார் புறவினத்தாரையும் தம் வழிப் படுத்தச் சன்மார்க்கத் தொண்டாற்றல் வேண்டுமென்றும், இத்தொண்டே இறைபணி யென்றும் உலகிற்கு அறிவுறுத்திப் போந்தார். இக்கருத்துப் பொதுள அவர் அருளிய பாக்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் சில வருமாறு:—

'அமரரு முனிவரும் அதிசயித் திடவே
அருட்பெருஞ் சோதியை அன்புட னளித்தே
கமமுறு சிவநெறிக் கேற்றியென் றனையே
காத்தென துளத்தினிற் கலந்தமெய்ப் பதியே
எமனெனும் அவனினி யிலையிலை மகனே
எய்ப்பற வாழ்கவென் றியம்பிய வரசே
சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தின் முதலே
தனிநட ராஜவென் சற்குரு மணியே'

'நன்மார்க்கத் தவருள நண்ணிய வரமே
நடுவெளி நடுநின்று நடஞ்செயும் பரமே
துன்மார்க்க வாதிகள் பெறற்கரு நிலையே
சுத்தசி வானந்தப் புத்தமு துவப்பே

என்மார்க்க மெனக்களித் தெனையுமே லேற்றி
இறவாத பெருநலம் ஈந்தமெய்ப் பொருளே
சன்மார்க்க சங்கத்தார் தழுவிய பதியே
தனிநட ராஜவென் சற்குரு மணியே'

'தயையுடையா ரெல்லாருஞ் சமரசசன் மார்க்கம்
சார்ந்தவரே இங்கவர்கள் தம்மோடுங் கூடி
நயமுறுநல் லருணெறியிற் களித்துவிளை யாடி
நண்ணுக்வென் றெனக்கிசைத்த நண்புறுசற் குருவே
உயலுறுமென் னுயிர்க்கினிய உறவேயென் னறிவில்
ஓங்கியபே ரன்பேயென் னன்பிலுறு மொளியே
மயலறுமெய்த் தவர்சூழ்ந்து போற்றுமணி மன்றில்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே'

'அருளுடையா ரெல்லாருஞ் சமரசசன் மார்க்கம்
அடைந்தவரே யாதலினால் அவருடனே கூடித்
தெருளுடைய அருணெறியிற் களித்துவிளை யாடிச்
செழித்திடுக வாழ்கவெனச் செப்பியசற் குருவே
பொருளுடைய பெருங்கருணைப் பூரணமெய்ச் சிவமே
போதாந்த முதலாறும் நிறைந்தொளிரு மொளியே
மருளுடையார் தமக்குமரு ணீக்கமணிப் பொதுவில்
வயங்குநடத் தரசேயென் மாலையுமேற் றருளே'

'கொலைபுரிவார் தவிரமற்றை எல்லாரு நினது
குலத்தாரே நீயெனது குலத்துமுதன் மகனே
மலைவறவே சுத்தசிவ சமரசசன் மார்க்கம்
வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியவென் குருவே
நிலைவிழைவார் தமைக்காக்கு நித்தியனே எல்லா
நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே
புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றமணிப் பொதுவில்
புனிதநடத் தரசேயென் புகலுமணிந் தருளே'

'உயிர்க்கொலையும் புலைப்புசிப்பும் உடையவர்கள் எல்லாம்
உறவினத்தார் அல்லரவர் புறவினத்தார் அவர்க்குப்
பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தன் மாத்திரமே புரிக
பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவேல் இங்கே

நயப்புறுசன் மார்க்கமவர் அடையளவு மிதுதான்
நம்மாணை என்றெனக்கு நவின்றவரு ளிறையே
மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில்நடம் புரியும்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே'

'சன்மார்க்க சங்கத்தீர் சிற்றடியேன் நுமது
தாள்வணங்கிச் சாற்றுகின்றேன் தயவினொடுங் கேட்பீர்
என்மார்க்கத் தெனைநுமக்குள் ஒருவன்எனக் கொள்வீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லநம திறைவனையே தொழுவீர்
புன்மார்க்கத் தவர்போலே வேறுசில புகன்றே
புத்திமயக் கடையாதீர் பூரணமெய்ச் சுகமாய்த்
தன்மார்க்க மாய்விளங்குஞ் சுத்தசிவம் ஒன்றே
தன்னாணை என்னாணை சார்ந்தறிமின் ஈண்டே'

'தங்கமே யனையார் கூடிய ஞான சமரச சுத்தசன் மார்க்கச்
சங்கமே கண்டு களிக்கவுஞ் சங்கஞ் சார்திருக் கோயில்கண் டிடவுந்
துங்கமே பெருஞ்சற் சங்கநீ டூழி துலங்கவுஞ் சங்கத்தி லடியேன்
அங்கமே குளிர நின்றனைப் பாடி ஆடவும் இச்சைகாண் எந்தாய்'

'சற்சபைக் குரியார் தம்மொடுங் கூடித்
தனித்தபே ரன்புமெய் யறிவும்
நற்சபைக் குரிய ஒழுக்கமும் அழியா
நல்லமெய் வாழ்க்கையும் பெற்றே
சிற்சபை நடமும் பொற்சபை நடமும்
தினந்தொறும் பாடிநின் றாடித்
தெற்சபை யுலகத் துயிர்க்கெலாம் இன்பஞ்
செய்வதென் னிச்சையாம் எந்தாய்'

இனி எப்பொருள்பற்றி முன்னுரை நிகழ்த்துவது? எல்லாருள்ளமும் எவர் மீது படிந்து கிடக்கிறதென்று யான் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அவரைப் பற்றிப் பேசுவதே பொருத்தம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இற்றைக்கு நூற்றாறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் நந் தமிழ்நாட்டிற் றோன்றியவர்; ஐம்ப

தாண்டுகட்கு முன்னர் மறைந்தவர். அவரை எதன் வாயிலாக உணர்ந்து பேசுவது? அவரை உணர்தற்குரிய கருவியுண்டோ? உண்டேல் அஃது எது?

சிலர் அவரது வரலாற்றை நினைக்கலாம். சிலர் அவரது திருவாய் மொழியை நினைக்கலாம். இவ்விரண்டனுள், சுவாமிகள் திருவாயினின்றும் பிறந்த 'அருண்மொழி' என்னுந் தமிழ்த் தேன்கூட்டைக் கோடலே சிறப்பு

நமது நாட்டில் சரித்திரமுறையில் பெரிதும் வரலாறுகள் எழுதப்படுவதில்லை. சிலர் **பகைமை மேலீட்டான்** ஒருவரை இழித்துப் பழிப்பதுண்டு. சிலர் **அன்பு மேலீட்டான்** ஒருவரை வானில் ஏற்றிப் புகழ்வதுண்டு. இவ்வரலாறுகளைக் கொண்டு ஒருவர் உள்ளத்தை எங்ஙனம் உணர்தல் கூடும்?

திருவள்ளுவரை உணர அவர் அருளிய திருக்குறளை யான் கொள்வேனேயன்றிப் பிறரால் எழுதப்பெற்ற அவர்தம் வரலாற்றைக் கொள்ளேன்; அவ்வாறே சேக்கிழாரை உணர்தற்குப் பெரியபுராணத்தையே கொள்வேன்; மற்றவரையும் அவரவர் நூல்கொண்டே உணர முயல்வது எனது வழக்கம். அவ்வழக்கை ஒட்டியே **இராமலிங்க சுவாமிகளைக் காண, அவர் அருளிய 'திருவருட்பா' என்னுங் கண்ணாடியை உறு கருவியாகக் கொள்கிறேன்.**

இக்காலத்தில் படங்கள் எழுதப்படுவதும் பிடிக்கப்படுவதும் உங்கட்குத் தெரியும். அப் படங்கள் உருவத்தை உணர்த்துமேயன்றி உள்ளத்தை உணர்த்தமாட்டா. **உள்ளத்தை உணர்த்தும் படங்களும் உண்டோ?** உண்டு. அவைகள் யா? அவைகளே நூல்கள். ஒருவரது உள்ள நிலையை அவர் எழுதிய நூல்கள் வாயிலாக உணர்வதே சால்பு.

புகைப்படங்களும் பிறவும் மலியும் இந்நாளில், **காவியப் படங்களின்** அருமை அருகிவருகிறது. நூல்கள் வாயிலாக நூலுடையாரின் உள்ளத்தையும் உணரலாம்;

கூர்த்தமதியால் அவர்தம் உருவத்தையும் உணரலாம். அவ்வுணர்வு மீண்டும் உலகில் புத்துயிர் பெறல்வேண்டும்.

அன்பர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகளின் - அருள் கனிந்த நெஞ்சங் கொண்ட-அழகிய வடிவைக் காண 'அருட்பா' என்னும் பளிங்கறையை நோக்குவோம். அருட்பாவை ஆராய்ந்தால் பற்பல செம்பொருள் பெறலாம். அவற்றை ஈண்டு நான்கு கூறாகத் தொகுத்துக் கொள்கிறேன்.

(i) சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியது என்னை என்பது.

(ii) அவ்வறிவுறுத்தலை நடையில் கொணர்தற்கு அவர் கோலிய முறை.

(iii) அம் முறைபற்றி நடந்தமையால் அவர் பெற்ற பேறு.

(iv) அப்பேறு பெறுதற்கு அவர் இளமையில் எம் முயற்சியில் தலைப்பட்டார் என்பது.

1. அறிவுறுத்தல்

சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தல் அவர் அருளிய திரு முறைகளில் பன்முகங்கொண்டு பெருக்கெடுத் தோடு கிறது. அப்பெருக்குத் தேங்கி நிறைந்த ஏரிபோல் காட்சி யளிக்கும் இடம் ஒன்றுளது. அதுவே **ஆறாந் திருமுறை.** அத்திருமுறைக்கு முகம்போல ஒளிர்வது **அருட்பெருஞ் சோதி அகவல்.** அவ் வகவலை அருட்பாவின் அட்டவணை அல்லது பொருளடக்கம் என்றுங் கூறலாம். அவ்வகவல், சுவாமிகளின் அறிவுறுத்தலைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது.

சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியதைச் சுருங்கக் கூறின், 'அருட்பெருஞ் சோதி-தனிப்பெருங் கருணை' என்று கூறலாம்.

இன்னும் அவர் அறிவுறுத்தலை அவரால் காணப் பெற்ற 'ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்' என்னும் பெயரும் பொருளும் நனிவிளங்கச் செய்யும். இச் சங்கப் பெயரையும் பொருளையும் ஒருமைப்படுத்தி, அவற்றின் உள்ளுறையை 'அருட்பா' என்னுங் கருவி கொண்டு ஆராய்ந்தால், **சுவாமிகளின் திருவுள்ளம்** நன்கு புலனாகும். ஆகவே, அத்துறையில் சிறிது இறங்கலாமெனக் கருது கிறேன்.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்

1. ஷடாந்தம்

ஷடாந்தம் என்பது ஆறு கோடி என்னுந் தமிழ்ப் பொருளுடையது. ஈண்டுக் கோடி என்றது முடிவு அல்லது ஈறு என்னும் பொருளின் மேற்று. 'எழுகோடி மந்திரம்' என்னும் வழக்கை ஓர்க. 'மந்திரங்கள் எழுகோடி ஆதலி னால்' என்றார் உமாபதி சிவனாரும்,

ஷடாந்தத்தின் விரிவு என்னை? விரிவு இராமலிங்க சுவாமிகளாலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. பலவிடங்களில் பாச் செய்யுளாகவும், சிலவிடங்களில் உரைச் செய்யுளாகவும் ஷடாந்தத்தைச் சுவாமிகள் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

'தூயக லாந்தச் சுகந்தரு வெளியெனும்
ஆயசிற் சபையி லருட்பெருஞ் சோதி
ஞானயோ காந்த நடத்திரு வெளியெனும்
ஆனியில் சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி
விமலபோ தாந்தமா மெய்ப்பொருள் வெளியெனும்
அமலசிற் சபையி லருட்பெருஞ் சோதி
பெரியநா தாந்தப் பெருநிலை வெளியெனும்
அரியசிற் றம்பலத் தருட்பெருஞ் சோதி
சுத்தவே தாந்தத் துரியமேல் வெளியெனும்
அத்தகு சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி
சுத்தசித் தாந்தச் சுகப்பெரு வெளியெனும்
அத்தனிச் சிற்சபை யருட்பெருஞ் சோதி'

'நாதாந்த போதாந்த யோகாந்த வேதாந்த
நண்ணுறு கலாந்த முடனே
நவில்கின்ற சித்தாந்த மென்னுமா றந்தத்தின்
ஞானமெய்க் கொடி நாட்டியே
மூதாண்ட கோடிக ளொடுஞ்சரா சரமெலாம்
முன்னிப் படைத்தன் முதலாம்
முத்தொழிலு மிருதொழிலு முன்னின் றியற்றியைம்
மூர்த்திகளு மேவல் கேட்ப
வாதாந்த முற்றபல சத்திகளொ டுஞ்சத்தர்
வாய்ந்துபணி செய்ய இன்ப
மாராச்சி யத்திலே திருவருட் செங்கோல்
வளத்தொடு செலுத்து மரசே
சூதாண்ட நெஞ்சினிற் றோயாத நேயமே
துரியநடு நின்ற சிவமே
சுத்தசிவ சன்மார்க்க நீதியே அருட்பெருஞ்
சோதிநட ராஜ பதியே'

'இம் மெய்ம்மொழிப் பொருள் விளக்கத்தி னெல்லை எங்ஙனமெனின்; யோகாந்த கலாந்த நாதாந்த போதாந்த வேதாந்த சித்தாந்த மென்னும் ஷடாந்தாநுபவ சாத்தியர்களும், அவற்றை விரும்பி அவ்வழிக்கணின்ற சாதகர்களும், அந்தராநுபவ திட் டாந்தமாக உபாசிக்க விளங்குகின்ற சிதம்பர ரகசி யத்தைக் குறிக்குஞ் சிற்சபைக்கண்ணே சேக்கிழாரென் ம்னு தெய்வப்புலவர் பொருட்டு இறைவர் பரமாகாய வாக்கான் மொழியப்பட்டுச் சமரசாநுபவ சாட்சாத் காரமாய் ஆறந்தத்தினு நடிக்கின்ற சிதம்பர நடனத் திருவருட் பதத்தை வாச்சிய லட்சியமாகக் கொள்ளப் பட்டதாகலின், ஷடாந்த சமரச லட்சியப் பொருள் எல்லையையுடைய தென்க.'

இவ் வாறந்த முறைவைப்பு, செய்யுட்களில் சிலவிடங் களில் மாறுபட்டிருக்கிறது. அம்மாறுபாடு, பாட்டின் போக்கை ஒட்டிய தென்க. பொருள்கொள்ளும்போது அவைகளை ஒழுங்குபடக் கொண்டு கூட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஈண்டுச் சுவாமிகள் எழுதிய உரைச்செய்யுள் வழிநின்று ஆறந்தத்தையும் நோக்குவோம்

யோகாந்தம் கலாந்தம் முதலிய குறியீடுகளைக் கேட் கும்போதே சிலர்க்கு வெறுப்புத் தோன்றுவதுண்டு. 'இவ் வந்தங்களைத் தெரிந்து கொள்வதால் இக்கால வாழ்விற்கு என்ன பயன்?' என்று கருதுவோருமுளர். **இது காலத்தின் கோலம்!** என் செய்வது! காலநிலையை உன்னி எடுத்த பொருளுக்கேற்ப ஆறந்தத்தைப் பற்றிச் சிலவுரை பகர்ந்து மேற்செல்கிறேன்.

(i) **யோகாந்தம்:** யோகம் என்னுஞ் சொற்கு ஒன்றல் என்பது பொருள். ஒன்றில் உள்ளத்தை ஒன்றச்செய் வதற்கு யோகம் என்று பெயர். அவ்வொன்று தொடக் கத்தில் அவரவர் கருத்தைக் கவரும் ஏதாவதாயிருக்கலாம். தொடக்கத்தில் வேண்டற்பாலது அலையும் மனத்தை

ஒன்றில் ஒன்றச் செய்வதேயாகும். 'ஒன்றி யிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை' என்றார் அப்பரும்.

ஒன்றல் இருவிதம். ஒன்று இருளில் ஒன்றுவது; மற்றொன்று ஒளியில் ஒன்றுவது.

மனிதன் நாடோறும் உறங்குகிறான். அவ்வுறக்கத்தில் அவன் மனம் ஓய்வுபெற்று ஒன்றுகிறது. அஃது எதன்கண் ஒன்றுகிறது? இருளில் என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. இது கேவலம் என்று சொல்லப்படும்.

சுவாமிகள் குறிப்பிட்ட யோகம் முதலியன சுத்தத்தின் பாற்பட்டன. சுத்தமாவது இருளில் உறங்காது, ஒளியில் உறங்குவது. இதனை அறிதுயில் அல்லது யோக நித்திரை என்றுஞ் சொல்வதுண்டு.

மேற்போந்த இரண்டுந் தூக்கமே. ஒன்று மயக்கத்தால் இருளில் தூங்குவது; மற்றொன்று அறிவு விளக்கத்தால் ஒளியில் தூங்குவது-அதாவது அமைதியுற்றிருப்பது. இவ் வறிதுயிலை,

'சோம்பர் இருப்பது சுத்த வெளியிலே
சோம்பர் கிடப்பது சுத்த ஒளியிலே
சோம்பர் உணர்வு சுருதி முடிந்திடஞ்
சோம்பர் கண்டாரச் சுருதிக்கண் தூக்கமே'

என்றும்,

'தூங்கிக் கண்டார் சிவலோகமும் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவயோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் சிவபோகமுந் தம்முளே
தூங்கிக் கண்டார் நிலைசொல்வ தெவ்வாறே'

என்றுந் திருமூலர் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

'தூங்காத தூக்கத்தில் தூக்கிய பாதம்'

என்று சுவாமிகளும் அறிதுயிலைச் சிறப்பித்திருக்கிறார்.

மூச்சை ஈர்ப்பதும், நிறுத்துவதும், விடுவதும் யோகம் என்று சிலர் கூறுப. இஃது உடல்நலன் கருதிச் செய்யப் படும் மலயோகப் படிகளுள் ஒன்று. முயன்று மூச்சை ஈர்த்து, நிறுத்தி, விடாமலும் யோகஞ் செய்யலாம். இஃதே **அறிதுயிலின் பாற்பட்ட அமலயோக மாகும்** 'அமலயோகர் உளவை யெலாம்' என்று சுவாமிகளும் அமலயோக உண்மையை உணர்த்தியுள்ளார்.

யோகக் கூறுகள் பலப்பல. அவற்றைக் கலையளவி லாதல் பயில மக்கள் இப்பொழுது விழைகிறார்களில்லை. யோகமென்பது இழிவாகவுங் கருதப்படுகிறது. **அட யோகம்** என்னும் பெயரால், சில கயவர் நிகழ்த்தும் அடாத செயல்களால், யோகக் கல்விக்கே இடையூறு நேர்ந்திருக் கிறது.

யான் இளமைதொட்டு - கல்லூரி விடுத்த நாள் முதல் உண்மை யோகிகளைத் தேடித் தேடித் திரிகிறேன்; எனது வாணாளில் யோகிகள் என்று சொல்லப்படுவோர் பலரைக் கண்டிருக்கிறேன்; அவருள் இரண்டொருவர் தவிர ஏனையோ ரெல்லாரும் அசட்டு யோகிகளே யாவர். அவர்தம் மோசங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். அப்பேய்களைப்பற்றிய நினைவும் ஈண்டு வேண்டுவதில்லை. மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டொரு நல்லாரும் இல்லறத்திருப்பவர் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

யோகத் துறைகளுள் தலைசிறந்தது **தியானயோகமென் பது** எனது உள்ளக்கிடக்கை. மூச்சைப் பிடிக்குஞ் சிலர், தியானயோகத்தை எள்ளி நகையாடுவதுண்டு. நேரிய தியான யோகம் பின்னைப் பெருநிலை கூட்டுதல் ஒருதலை. தியானத்தில் அகத்தியானமே விழுமியது. மலயோகம், உடல் நலனுக்குரிய வாயூறல் என்னும் அமுதநீர் வழங்கு வதுபோல, அகத்தியான மெனும் அமலயோகமும் உயிர் நலனுக்குரிய ஆனந்த நீரைப் பெருக்கிப் பொழியும். அவ் வமிர்த தாரை எழுத்தில் அடங்குவதோ?

'அன்பினா லடியேன் ஆவியோ டாக்கை ஆனந்த மாய்க்கசிந்
துருக
என்பா மல்லா இன்னருள் தந்தாய் யானிதற்
கிலனொர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்புமுழுதுமாய்ப் பரந்த முத்தனே முடிவிலா
முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெருமானே சீருடைச்சிவ
புரத்தரைசே'

'தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக ஆனந்தத் தேன்சொரியுங்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ'

அன்பர்களே! இம் மணிவாசகத்தை நோக்குங்கள்; நோக்கி நோக்கிக் குழைந்து குழைந்து உருகுங்கள்; உருகி உருகி அழுங்கள். அவ்வழுகை நாயேனுக்கு 'என்று வருமோ' என்று அழுகிறேன். தியான யோகத்தின் இயல்பை ஏழையேன் எச்சொல்லால் சொல்வேன்! அழுதடி அடைந்த ஆனந்த மாதவனார் அமுதமொழியைப் பாருங்கள். அம்மொழி, தியானயோகத்தின் இயல்பைத் தெரிக்கும்.

தியான யோகத்தின் மாண்பை இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆ! ஆ!ஓரிடத்திலா! பல்லாயிரம் இடத்தில் பாடிப்பாடிப் பரவுகிறார். அப்பாடல்களை யெல்லாம் ஈண்டுக் காட்ட இயலுங்கொல்! எனக்கினிய - என் உயிர்க்கினிய - சில பாடல்களை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன். அப்பாடல் களைப் பன்முறை பாடிப்பாடி இன்பத்தில் தோயுங்கள்.

'நினைந்துநினைந்து உணர்ந்துஉணர்ந்து
நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந்து அன்பே
நிறைந்துநிறைந்து ஊற்றெழுங்கண் ணீரதனால்
உடம்பு
நனைந்துநனைந்து அருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தரசே என்னுரிமை நாயகனே என்று

வனைந்துவனைந்து ஏத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
மாணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்
புனைந்ததுரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல் கின்றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே'

'கோதகன்ற யோகர்மனக் குகையில் வாழுங்
குருவேசண் முகங்கொண்ட கோவே வஞ்ச
வாதகன்ற ஞானியர்தம் மதியி லூறும்
வானமுதே யானந்த மழையே மாயை
வேதகன்ற முத்தர்களை விழுங்கு ஞான
வேழமே மெய்யின்ப விருந்தே நெஞ்சில்
தீதகன்ற மெய்யடியர் தமக்கு வாய்த்த
செல்வமே எல்லையிலாச் சீர்மைத் தேவே'

'அருளருவி வழிந்துவழிந் தொழுக வோங்கும்
ஆனந்தத் தனிமலையே அமல வேதப்
பொருளளவு நிறைந்தவற்றின் மேலும் ஓங்கிப்
பொலிகின்ற பரம்பொருளே புரண மாகி
இருளறுசிற் பிரகாச மயமாஞ் சுத்த
ஏகாந்தப் பெருவெளிக்குள் இருந்த வாழ்வே
தெருளளவும் உளமுழுதுங் கலந்து கொண்டு
தித்திக்குஞ் செழுந்தேனே தேவ தேவே'

'வன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் தங்கண்
மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்கா நின்ற
என்புகலந் தூன்கலந்து புலன்க ளோடும்
இந்திரியம் அவைகலந்துள் இயங்கு கின்ற
அன்புகலந் தறிவுகலந் தண்ணித் தூறி
ஆன்மாவுங் கலந்துகலந் துயிரைப் பூதம்
இன்புகலந் தருள்கலந்து துளும்பிப் பொங்கி
எழுங்கருணைப் பெருக்காறே இன்பத் தேவே'

'தண்ணமுத மதிகுளிர்ந்த கிரணம் வீசத்
தடம்பொழிற்பூ மணம்வீசத் தென்றல் வீச
வெண்ணமுதப் பளிக்குநிலா முற்றத் தேயின்
இசைவீசத் தண்பனிநீ ரெடுத்து வீசப்

பெண்ணமுத மனைவியர்வின் ணமுத மூட்டப்
பெறுகின்ற சுகமனைத்தும் பிற்பட் டோடக்
கண்ணமுதத் துடம்புயிர்மற் றனைத்து மின்பங்
கலந்துகொளத் தருங்கருணைக் கடவுட் டேவே'

இவ்வாறு ஒருமையில் ஒன்றும் பயிற்சி முதிர முதிர, அதன் முடிவில் பலதிற அக நிகழ்ச்சிகள் தோன்றிக் கொண்டே போகும். சுவாமிகள் அந்நிகழ்ச்சிகளைக் **கலாந்தம்** முதலியனவாக முறைப்படுத்தித் தொகுத்துக் காட்டுகிறார். ஆகவே, யோக முடிவில், முதலில் விளங்கு வது **கலை** எனக்கொள்க.

(ii) **கலாந்தம்:** கலை என்பது ஒரு தத்துவம். அது நியதியினின்றும் பிறப்பது; வித்தையின் தோற்றத்துக்கு நிலைக்களனா யிருப்பது. இக்கலையின் வினை, அவித்தை அல்லது ஆணவம் என்னும் மறைப்பை அவரவர் முயற்சிக் கேற்ற அளவில் சிறிது சிறிதாக நீக்கத் துணை புரிவது.

ஆன்மா, கலையில் தோய்தற்குமுன்னர்ச் சிறிதும் விளக்கமின்றிக் கிடக்கிறது. கலையோடு கூடி பின்னர் அஃது அறிவுவிளக்கம் பெறுகிறது. விளக்கம் **சித்தியார் முதலிய நூல்களிற்** காண்க.

கலைக்கு இரு தலையுண்டு. உடுக்கையை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒருதலை இருண்மயமா யிருக்கும்; மற் றொன்று ஒளிமயமா யிருக்கும். கலையின் இருட்பக்கம் விளங்குவது **மயக்க அறிவு**. இது **கலைஞானம்** எனவும் படும். கலையின் ஒளிப்பக்கம் விளங்குவது **மெய்யறிவு**. இதை **உண்மை ஞானம்** என்றும் கூறுப.

மயக்க அறிவே பலசமயப் போருக்கும், கண்மூடி வழக்க ஒழுக்கங்கட்கும், பிற கேடுகட்குங் காரணமாக நிற்கிறது. உண்மை ஞானம் விளங்கப்பெற்றதும் பல சமய உணர்வு, கண்மூடி வழக்க ஒழுக்கங்கள் முதலிய யாவும் பொன்றச் சன்மார்க்கமென்னும் அருளொழுக்கம் இடம்பெறும். இவ்வுண்மையைச் சுவாமிகள்,

'மணிக்கதவந் திறவாயோ மறப்பையெலாந் தவிர்த்தே
மாற்றறியாப் பொன்னேநின் வடிவதுகாட் டாயோ
கணக்கறியாப் பெருநிலையில் என்னொடுநீ கலந்தே
கரைகடந்த பெரும்போகங் கண்டிடச்செய் யாயோ
தணிக்கறியாக் காதல்மிகப் பெருகுகின்ற தரசே
தாங்கமுடி யாதினியென் தனித்தலைமைப் பதியே
திணிக்கலையா தியவெல்லாம் பணிக்கவல்ல சிவமே
சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே'

'கூறுகின்ற சமயமெலாம் மதங்களெலாம் பிடித்துக்
கூவுகின்றார் பலனொன்றுங் கொண்டறியார் வீணே
நீறுகின்றார் மண்ணாகி நாறுகின்றார் அவர்போல்
நீடுலகில் அழிந்துவிட நினைத்தேனோ நிலைமேல்
ஏறுகின்ற திறம்விழைந்தேன் ஏற்றுவித்தா யாங்கே
இலங்குதிருக் கதவுதிறந் தின்னமுதம் அளித்தே
தேறுகின்ற மெய்ஞ்ஞான சித்தியுறப் புரிவாய்
சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே'

'கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக்கொண் டாடும்
கண்மூடி வழக்கமெலாம் மண்மூடிப் போக
மலைவறுசன் மார்க்கமொன்றே நிலைபெறஎவ் வுலகும்
வாழ்ந்தோங்கக் கருதியருள் வழக்கினையென் றனக்கே
உலைவறுமிப் பொழுதேநற் றருணமென நீயே
உணர்த்தினைவந் தணைந்தருள்வா யுண்மையுரைத்
தவனே
சிலைநிகர்வன் மனங்கரைத்துத் திருப்பொதுநிற் கின்றோய்
சித்தசிகா மணியேயென் திருநடநா யகனே'

எனவரூஉம் பாக்களில் விளக்கி யிருத்தலை உன்னுக. சுவாமிகள் கதவு என்றது கலாதத்துவத்தை என்க. இக் கலை முடிவில் முழங்குவது **நாதம்.**

(iii) **நாதாந்தம்;** நாதம் என்னுஞ் சொற்கு ஒலி என்பது பொருள். ஒலிகள் பல திறத்தன. அவைகட்

கெல்லாம் தாயகமாயுள்ளது ஒன்று அஃது ஓங்காரம். அதுவே நாதமென்னும் ஒலி. அது சிலம்பொலி முதலிய பெயர்களானும் வழங்கப் பெறுகிறது. அருட்சோதி தெய்வமெனும் நடராசபதியின் காட்சிக்கு முன் இவ்வொலி கேட்கும்.

'நாதஞ் சொல்கின்ற திருச்சிற்றம் பலத்தே நடிக்கும்
பாதஞ் சொல்கின்ற பத்தரே நித்தரென் றறிமின்
வேதஞ் சொல்கின்ற பரிசிது மெய்மையான் பக்க
வாதஞ் சொல்கிலேன் நடுநின்று சொல்கின்றேன் மதித்தே'

'விந்தோ நாத வெளியுங் கடந்து மேலு நீளுதே
மேலை வெளியுங் கடந்துன் னடிய ராணை யாளுதே
அந்தோ உனது பெருமை சிறிதும் அறிவா ரில்லையே
அறிந்தா ருலகி லின்ப வடிவ மாவ ரொல்லையே'

இத் திருப்பாக்களின் கருத்தை ஓர்க.

நாத தத்துவத்தில் சுத்தம் என்னும் ஒளி வழியில் ஆன்மா தனித்துத் தோயும்போது, சிவம் நாதமயமாயிருப்பது புலனாகும். அந்நாதகீதம் சொல்லுந் தரத்ததன்று. 'ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே' என்றார் அப்பரும். அவ்வொலி ஓம் என்னும் அடியினின்றும் பிறக்கிறது. அதைச் **சிலம்பொலி** என்றுங் கூறுப. இந் நாதமுடிவைத் தொடர்ந்து நிற்பது **போதம்**. மணியோசைக்குப் பின்னே யானை வருவதுபோல என்க.

'அருளாம் பெரிய வெளிக்குட் சோதி வடிவ னாகியே
அரசு செலுத்துந் தனித்த தலைமைப் பரம யோகியே
பொருளா யெனையு முளங்கொண் டளித்த புனித நாதனே
போற்று நாத முடிவில் நடஞ்செய் கமல பாதனே'

(iv) **போதாந்தம்:** போதம் = அறிவு; கலையில் விளங்கிய மெய்யறிவு; அதாவது ஓங்காரத்துள் **சோதிமயமாகக்** காட்சி வழங்கும் ஒரு நிலை. நாதாந்தத்தில் அப்போத நிலை உருக்கொள்கிறது. அறிவைச் சோதிமயமாகக் காணும் ஒரு நிலையைப் போதம் என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

நாத—ஒலி கேட்ட பின்னரும் உயிர்கட்குச் சாய்வு நேர்தல் உண்டு. ஆண்டிருந்து மேலே இவர்ந்து செல்ல இயலாது சிலர் இழிதலுமுண்டு. கலையில் ஆணவ நீக்கமும் மெய்யறிவு விளக்கமும் உற்றாலும், ஆணவ வேர் மட்டும் நாதத்துக்கும் போதத்துக்கும் இடையிலேயே அறுபடுகிறது. அது முற்றும் அறுபட்ட பின்னரே அறிவெனுஞ் சோதி காட்சி வழங்கும்.

சீவபோதம் சாகும்போது தன் வீரத்தைக் காட்டியன்றோ சாகும்? விளக்கு அவியும்போது கொழுந்துவிட்டெரிந்தன்றோ அவிகிறது? நாதத்தில் சாகும் நிலையில் வீறிட்டெழும் சீவபோதத்துக்கு இரையாகாது, தன்னைக் காப்பதே அறிவுடைமை.

அங்கே சில இடரும் விளைதலுண்டு. அவ்விடர்களைய அன்பர் ஆண்டவன் அருளில் இடையறா நாட்டஞ் செலுத்துவர். அவ்விடர்க் கடலைக் கடந்துவிடின், பின்னை ஆன்ம முயற்சி வேண்டுவதில்லை. அதற்குமேல் **சீவன் சிவனுடைமையாய்விடுகிறான்.** சீவன் சிவனைத் தந்தை என்று உணரும் இடமும் அதுவே. இது குறித்து இங்கே விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. இவ்வநுபவங்களைச் சுவாமிகள் பலவிடங்களில் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கியிருக்கிறார். அவர் அருளிய சில பாக்கள் வருமாறு:—

‘ஓங்கார அணைமீது நானிருந்த தருணம்
உவந்தெனது மணவாளர் செவந்தவடி வகன்றே
ஈங்காரப் பளிக்குவடி வெடுத்தெதிரே நின்றார்
இருந்தருள்க எனவெழுந்தேன் எழுந்திருப்ப தெனநீ
ஆங்காரம் ஒழிஎன்றார் ஒழித்தனனப் போது
நான்றானோ அவர்தானோ அறிந்திலன்முன் குறிப்பை
ஊங்கார இரண்டுருவும் ஒன்றானோம் ஆங்கே
உறைந்தவநு பவந்தோழி நிறைந்தபெரு வெளியே’

'நாதவரை சென்றுமறை ஓரனந்தங் கோடி
நாடியிளைத் திருந்தனவா கமங்கள்பர நாத
போதவரை போந்துபல முகங்கொண்டு தேடிப்
புணர்ப்பறியா திருந்தனவென் றறிஞர்புகல் வாரேல்
பாதவரை வெண்ணீறு படிந்திலங்கச் சோதிப்
படிவமெடுத் தம்பலத்தே பரதநடம் புரியும்
போதவரைக் காண்பதலால் அவர்பெருமை என்னால்
புகலவச மாமோநீ புகலாயென் தோழி'

'நாதமட்டுஞ் சென்றனமேற் செல்லவழி அறியேம்
நவின்றபர விந்துமட்டும் நாடினமே லறியேம்
ஏதமிலாப் பரநாத எல்லைமட்டுஞ் சென்றேம்
இனிச்செல்ல வழிகாணேம் இலங்குபெரு வெளிக்கே
ஆதரவிற் சென்றதன்மேற் செல்லவழி தெரியேம்
அம்மம்ம என்றுமறை ஆகமங்க ளெல்லாம்
ஓதநின்ற திருநடனப் பெருமானார் வடிவின்
உண்மைசொல வல்லவரார் உரையாயென் தோழி'

'நாதாந்தத் திருவீதி நடந்துகடப் பேனோ
ஞானவொளி நடுவின்ப நடந்துதரிசிப் பேனோ
போதாந்தத் திருவடியென் சென்னிபொருந் திடுமோ
புதுமையறச் சிவபோகம் பொங்கிநிறைந் திடுமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமும் வருமோ
வெறுவெளியிற் சுத்தசிவ வெளிமயந்தா னுறுமோ
பாதாந்த வரைநீறு மணக்கமன்றி லாடும்
பரமர்திரு விளமெதுவோ பரமமறிந் திலனே

'வேதாந்த நிலையொடு சித்தாந்த நிலையும்
மேவும் பொதுநடம் நான்காணல் வேண்டும்
நாதாந்தத் திருவீதி நடப்பாயோ தோழி
நடவாம லென்மொழி கடப்பாயோ தோழி
நாதாந்தம் நிலையொடு போதாந்த நிலைக்கு
நடுவாம் பொதுநடம் நான்காணல் வேண்டும்
சூதாந்தப் போதத்தைச் சுடுவாயோ தோழி
துட்ட நெறியிற் கெடுவாயோ தோழி'

'களக்கமறப் பொதுநடநான் கண்டுகொண்ட தருணம்
கடைச்சிறியே னுளம்பூத்துக் காய்த்ததொரு காய்தான்
விளக்கமுறப் பழுத்திடுமோ வெம்பியுதிர்ந் திடுமோ
வெம்பாது பழுக்கினுமென் கரத்திலகப் படுமோ
கொளக்கருது மலமாயைக் குரங்குகவர்ந் திடுமோ
குரங்குகவ ராதெனது குறிப்பிலகப் படினும்
துளக்கமற உண்ணுவனோ தொண்டைவிக்கிக் கொளுமோ
சோதிதிரு உளமெதுவோ ஏதுமறிந் திலனே'

நாதாந்தத்துக்கும் போதாந்தத்துக்கும் இடையில் நிகழுஞ் சில நிகழ்ச்சிகளைச் சுவாமிகள் தலைவன் தலைவி என்னும் முறைப்படுத்தி, அணிபெறப் பாடிய பாக்களைப் படிக்குந்தொறும் படிக்குந்தொறும், அகத்திலெழும் இன்பை அவ்வகமன்றோ உரைத்தல் வேண்டும்? ஆண்டவன் அருட்டிறத்தைத் தேனென இனிக்குந் தீந்தமிழில் எவர்க்கும் விளங்கும் எளிய நடையில் இதுகாறும் எவரே பாடினார்? அப் பாக்களைத் திங்கள் உமிழும் நிலவென்பேனா? இளந்தென்றல் என்பேனா? யாழுங் குழலும் அமிழ்துங் குழைந்த ஒன்றென்பேனா? ஏழையேன் என்னென்பேன்? என்னென்பேன்? இவ்வுலகெனும் நீற்றறையில் நின்று அப்பாக்களைப் பாடும்போது, இவ்வுலகம் 'மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும் - வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும் - மூசு வண்டறை பொய்கையும்' போன்றிருக்கிறது என்று சொல்வேன்.. அந்நறும் பாக்களில் எதைக் காட்டுவேன்; எதை விடுப்பேன்! இங்கித மாலையில் எந்நெஞ்சந் தோய்கிறது.

வேறு சில பாக்கள் வருமாறு:—

'என்னுயிரிற் கலந்துகலந் தினிக்கின்ற பெருமான்
என்னிறைவன் பொதுவினட மியற்றுநட ராஜன்
தன்னையறி யாப்பருவத் தென்னைமணம் புரிந்தான்
தனையறிந்த பருவத்தே எனையறிய விரும்பான்

பின்னையன்றி முன்னுமொரு பிழைபுரிந்தே னில்லை
பெண்பரிதா பங்காணல் பெருந்தகைக்கு மழகோ
கன்னலென்றாற் கைக்கின்ற கணக்குமுண்டோ அவன்றன்
கணக்கறிந்தும் விடுவேனோ கண்டாயென் தோழி'

'கண்ணனையான் என்னுயிரிற் கலந்துநின்ற கணவன்
கணக்கறிவான் பிணக்கறியான் கருணைநட ராஜன்
தண்ணனையாம் இளம்பருவந் தன்னிலெனைத் தனித்துத்
தானேவந் தருள்புரிந்து தனிமாலை புனைந்தான்
பெண்ணனையார் கண்டபடி பேசவுநான் கூசாப்
பெருமையொடும் இருந்தேனென் அருமையெலா
மறிந்தான்
உண்ணனையா வகைவரவு தாழ்த்தனனின் றவன்றன்
உளமறிந்தும் விடுவேனோ உரையாயென் தோழி'

'திருப்பொதுவிற் றிருநடநான் சென்றுகண்ட தருணம்
சித்தியெனும் பெண்ணரசி எத்தியென்கைப் பிடித்தாள்
கருப்பறியா தெனையதன்முன் கலந்தபுத்தி யெனுமோர்
காரிகைதான் கண்டளவிற் கனிந்துமகிழ்ந் திடுமோ
விருப்பமுறா தெனைமுனிந்து விடுத்திடுமோ நேயம்
விளைந்திடுமோ விவர்க்குநிதஞ் சண்டைவிளைந் திடுமோ
தருப்பொதுவி லிருவருக்குஞ் சந்ததியுண் டாமோ
தடைபடுமோ திருவுளந்தான் சற்றுமறிந் திலனே'

'மனையணைந்த மலரணைமேல் ஏனையணைந்த போது
வடிவுசுக வடிவானேன் என்றவத னாலோ
இனைவறியேன் முன்புரிந்த பெருந்தவமென் புகல்வேன்
என்றுரைத்தேன் இதனாலோ எதனாலோ அறியேன்
புனைமுகமோர் கரிமுகமாய்ப் பொங்கிநின்றாள் பாங்கி
புழுங்குமனத் தவளாகி அழுங்குகின்றாள் செவிலி
பனையுலர்ந்த ஓலையெனப் பெண்களொலிக் கின்றார்
பண்ணவரென் நடராயர் எண்ணமறிந் திலனே'

போத நிலையில் சிவம் சோதிவடிவாகத் தோன்றும். அச்சோதி தரிசனம் பெறப்பெற உயிர்க்கு இன்ப உணர்வு பெருகிக்கொண்டே போகும். அப்போதத்தில் நிலைத்து நிற்போர் கீழ்நிலைகளில் வீழ்ந்து இடர்ப்படுதல் அருமை.

ஆண்டிருந்து அவர் மேலே இவர்ந்தே செல்வர். அங்கேதான் காந்தம் இரும்பை ஈர்ப்பதுபோலச் சீவனைச் சிவன் ஈர்த்தல் நிகழும். சீவன் சிவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்வான். சிவநாட்டமன்றி வேறு நாட்டம் சீவனுக் குறாது. **'சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே'** என்று ஆண்டவனை விளித்துச் 'சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவ தினியே' என்று மாணிக்கவாசகனார் அருளியது ஈண்டுப் பெரிதும் உன்னற்பாலது.

போத நிலையில் பொலிவுறும் அருட்சோதியைப் பற்றியும், அதனால் விளையும் இன்பத்தைப் பற்றியும் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய பாக்கள் பலப்பல. அவைகளுள் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

கொழுந்தேனுஞ் செழும்பாகுங் குலவுபசும் பாலுங்
கூட்டியுண்டாற் போலினிக்குங் குணங்கொள்முடிக் கனியே
தொழுந்தேவ மடந்தையர்க்கு மங்கலநாண் கழுத்தில்
தோன்றவிடம் கழுத்தினுள்ளே தோன்றிநின்ற சுடரே
எழுந்தேறு மன்பருளத் தேற்றுதிரு விளக்கே
என்னுயிர்க்குத் துணையேயென் னிருகண்ணுண் மணியே
அழுந்தேற அறியாத அவலநெஞ்சம் அந்தோ
அபயமுனக் கபயமென்னை யாண்டருள்க விரைந்தே'

'சோதி மலையிற் கண்டே னின்னைக் கண்க ளிக்கவே
துய்த்தே னமுதம் அகத்தும் புறத்தும் பரிம ளிக்கவே
ஓதி யுணர்தற் கரிய பெரிய உணர்வை நண்ணியே
ஓதா தனைத்தும் உணர்கின் றேனின் அருளை எண்ணியே'

'எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும் என்னுள் இனிக்குதே
இறைவ நின்னைப் பாட நாவில் அமுதஞ் சனிக்குதே
கண்ணுங் கருத்து நின்பா லன்றிப் பிறர்பாற்செல்லுமோ
கண்டே னுன்னை இனிமே லென்னை மாயை வெல்லுமோ'

'இறுகப் பிடித்துக் கொண்டேன் பதத்தை இனிநான்
விடுவனோ
எந்தாய் பாதம் பிடித்த கையால் வேறு தொடுவனோ
குறுகப் பயந்து கூற்று மோடிக் குலைந்து போயிற்றே
கோவே யுன்றன் அருட்சிற் சோதி என்ன தாயிற்றே'

'நீயே வலிந்திங் கென்னை யாண்ட நீதிச் சோதியே
நின்னைப் பாட என்னை வளர்க்கு நிமலச் சோதியே
தாயே யெனவந் தென்னைக் காத்த தருமச் சோதியே
தன்மை பிறரா லரிதற் கரிய தலைமைச் சோதியே'

'ஈசனரு ளாற்கடலி லேற்றதொரு வோடம்
ஏறிக்கரை யேறினே னிருந்ததொரு மாடம்
தேசுறுமம் மாடநடுத் தெய்வமணிப் பீடம்
தீபவொளி கண்டவுடன் சேர்ந்ததுசந் தோடம்'

இச் சோதிதரிசனம் பின்னை இறவாநிலை கூட்டுவ தொன்றாகலான், இதனைப் பற்றிப் பாடிய அளவில் சுவாமிகள் நின்றார்களில்லை. அச்சோதியை மக்கள் வாயார வாழ்த்தி வாழ்த்தியும், கண்ணாரக் கண்டு கண்டும் மனத்திற்கொள்ளச் சில முறைகளையுஞ் சுவாமிகள் வகுத்தார்கள். அம்முறைகளுள் மூன்று சிறப்பாகக் குறிக் கத்தக்கன. ஒன்று, 'அருட்பெருஞ் சோதி தனிப்பெருங் கருணை' என்னும் முழக்கம். மற்றொன்று வடலூர் சபை யில் பூச நாளில் சோதிக்காட்சி வழங்கல்; இன்னொன்று மேட்டுக்குப்பத்தில் என்றும் எரியும் விளக்கு. இச்சோதியை நினைத்தலும், சொல்லலும், வணங்கலுமே சுவாமிகள் கோலிய வழிபாட்டுமுறை என்றுங் கூறலாம்.

நமது நாட்டில் விளக்கைக் கண்டதும் தொழும் ஒரு வழக்கமிருத்தல் உங்கட்குத் தெரியும். அதன் நுட்பம் என்னை? போத நிலையில் விளங்குஞ் சோதியை நினைப் பூட்டும் அறிகுறியே யாகும். 'ஓசை ஒலியெலாம்' என்னுந் திருத்தாண்டகத்தில், 'தேச விளக்கெலாம் ஆனாய் நீயே' என்றும், 'திருவையா றகலாத செம்பொற் சோதி'

என்றும் அப்பர் சுவாமிகள் அருளிச் செய்ததை உன்னுக. சோதி நினைவு அருகிய இந்நாளில், சுவாமிகள் அதனைப் பெரிதும் பலவழியில் வலியுறுத்திச் சென்றார். இச்சோதி வழிபாடாதல் நாட்டில் பெருகுவதாக.

முதல் முதல் சோதி தரிசனம் நிகழும் இடம் புருவ மத்தி என்று யோக நூல்கள் கூறும். அவ்விடத்தைக் குறிக்கவே நம் நாட்டார் சந்தனம் முதலியவற்றான் பொட்டிடுதலுமுண்டு. சுவாமிகள் அப் புருவமத்தியைச் சுட்டிப் பாடிய பாக்களில் இரண்டொன்றைப் பார்ப்போம்:

'தனித்தபர நாதமுடித் தலத்தின்மிசைத் தலத்தே
தலைவரெலாம் வணங்கநின்ற தலைவனட ராஜன்
இனித்தசுக மறிந்துகொளா இளம்பருவந் தனிலே
என்புருவ நடுவிருந்தான் பின்புகண்டே னில்லை
அனித்தமிலா இச்சரிதம் யார்க்குரைப்பே னந்தோ
அவனறிவான் நானறிவேன் அயலறிவா ருளரோ
துனித்தநிலை விடுத்தொருகாற் சுத்தநிலை அதனில்
சுகங்கண்டும் விடுவேனோ சொல்லாயென் தோழி'

'கண்களிக்கப் புகைசிறிதுங் காட்டாதே புருவக்
கலைநடுவே விளங்குகின்ற கற்பூர விளக்கே
பண்களிக்கப் பாடுகின்ற பாட்டில்விளை சுகமே
பத்தருளே தித்திக்கப் பழுத்ததனிப் பழமே
மண்களிக்க வான்களிக்க மணந்தசிவ காம
வல்லியென மறைகளெலாம் வாழ்த்துகின்ற வாமப்
பெண்களிக்கப் பொதுநடஞ்செய் நடத்தரசே நினது
பெரும்புகழ்ச்சே வடிகளுக்கென் னரும்புமணிந் தருளே

'கையறவி லாதுநடுக் கண்புருவப் பூட்டு
கண்டுகளி கொண்டுதிறந் துண்டுநடு நாட்டு
ஐயர்மிக உய்யும்வகை அப்பர்விளை யாட்டு
ஆடுவதென் றேமறைகள் பாடுவது பாட்டு'

இப் போத முடிவில் விளங்குவது வேதம். இக் கருத்துக் கொண்டே சுவாமிகளும் போதாந்தத்தின் பின்னர் வேதாந்தத்தை அமைத்தனரென்று யான் கருது கிறேன்.

(v) **வேதாந்தம்:** வேதம் என்பது அறிவு விளங்கு மிடம். போதத்தில் சோதிமயமாய்த் திரண்டு காட்சி யளித்த அறிவு, இப்பொழுது யாண்டும் விளங்குகிறது. இந்நிலையே வேதநிலையென்பது. இவ்வேத அந்தத்தில் எல்லாம் அறிவு மயமாய் விளங்கும். போதத்தில் ஓரிடத் தில் திரண்டு காட்சியளித்த **சிவசோதி** இங்கு யாண்டும் ஒளிர்கிறது. இப் பெருநிலையை,

'ஒளியாகி யுள்ளொளியா யுள்ளொளிக்குள் ளொளியாய்
ஒளியொளிமி னொளியாயவ் வொளிக்குளுமோ ரொளியாய்
வெளியாகி வெளிவெளியாய் வெளியிடைமேல் வெளியாய்
மேல்வெளிமேற் பெருவெளியாய்ப் பெருவெளிக்கோர் வெளியாய்
அளியாகி யதுவாகி யதுவுமல்லா தாகி
அப்பாலாய் அப்பாலும் அல்லதுவாய் நிறைவாந்
தளியாகி எல்லாமாய் விளங்குகின்ற ஞான
சபைத்தலைவா நின்னியலைச் சாற்றுவதெவ் வணமே'

'வாக்கொழிந்து மனமொழிந்து மதியொழிந்து மதியின்
வாதனையும் ஒழிந்தறிவாய் வயங்கிநின்ற விடத்தும்
போக்கொழிந்தும் வரவொழிந்தும் பூரணமா யதுவும்
போனபொழு துள்ளபடி புகலுவதெப் படியோ
நீக்கொழிந்த நிறைவேமெய்ந் நிலையேயென் னுடைய
நேயமே யானந்த நிருத்தமிடும் பதியே
ஏக்கொழிந்தா ருளத்திருக்கும் இறையேயென் குருவே
எல்லாமா யல்லதுமாய் இலங்கியமெய்ப் பொருளே'

'உடலெலா முயிரெலா முளமெலா முணர்வெலாம்
உள்ளன வெலாங் கலந்தே
ஒளிமயம தாக்கியிரு ணீக்கியெக் காலத்தும்
உதயாத்த மான மின்றி
இடலெலாம் வல்லசிவ சத்திகிர ணாங்கியாய்
ஏகமா யேக போக
இன்பநிலை யென்னுமொரு சிற்சபையி னடுவே
இலங்கிநிறை கின்ற சுடரே
கடலெலாம் புவியெலாங் கனலெலாம் வளியெலாங்
ககனெலாங் கண்ட பரமே
காணாத பொருளெனக் கலையெலாம் புகலவென்
கண்காண வந்த பொருளே
தொடலெலாம் பெறவெனக் குள்ளும் புறத்துமெய்த்
துணையாய் விளங்கு மறிவே
சுத்தசிவ சன்மார்க்க நிதியே யருட்பெருஞ்
சோதிநட ராச பதியே'

'சிவமயமே வேறிலையெல் லாமெனநீ தானே
தேமொழியாய்! பற்பலகால் செப்பியிடக் கேட்டேன்
தவமயத்தார் பலசமயத் தலைவர்மதத் தலைவர்
தத்துவர்தத் துவத்தலைவ ரவர்தலைவர் தலைவர்
இவரவரென் றயல்வேறு பிரித்தவர்பால் வார்த்தை
இயம்புவதென் னென்றாமீ தென்கொலென்றாய் தோழி
நவமயநீ யுணர்ந்தறியா யாதலிலிவ் வண்ண
நவின்றனைநின் னையமற நான்புகல்வேன் கேளே'

'ஒளியொன்றே அண்டபகி ரண்டமெலாம் விளங்கி
ஓங்குகின்ற தன்றியண்ட பகிரண்டங் களிலும்
வெளிநின்ற சராசரத்தும் அகத்தினொடு புறத்தும்
விளம்புமகம் புறத்தினொடு புறப்புறத்தும் நிறைந்தே
உளநின்ற இருணீக்கி இலங்குகின்ற தன்மை
உலகறியும் நீயறியா தன்றுகண்டாய் தோழி
தளிநின்ற ஒளிமயமே வேறிலைஎல் லாமுந்
தானெனவே தாகமங்கள் சாற்றுதல்சத் தியமே'

'பரமதனோ டுலகுயிர்கள் கற்பனையே யெல்லாம்
பகர்சிவமே எனவுணர்ந்தோ மாதலினால் நாமே
பிரமமெனப் பிறர்க்குரைத்துப் பொங்கிவழிந் தாங்கே
பேசுகின்ற பெரியவர்தம் பெரியமதம் பிடியேல்
உரமிகுபே ருலகுயிர்கள் பரமிவைகா ரியத்தால்
உள்ளனவே காரணத்தா லுள்ளனவில் லனவே
தரமிகுபே ரருளொளியாற் சிவமயமே யெல்லாந்
தாமெனவே யுணர்வதுசன் மார்க்கநெறி பிடியே'

எனவரூஉம் பாக்களால் சுவாமிகள் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

(vi) **சித்தாந்தம்:** வேத அந்தத்தில் திகழ்வது சித்தாந்தம். யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்தொளிரும் அருட் பெருஞ் சோதியைத் 'தான் அஃது' என்னும் இரண்டற உணரும் ஒரு நிலை சித்தாந்தமென்பது. இதனை வேதாந்தத்தோடு தொடர்புபடுத்தியுங் கூறலாம்.

'பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமினோ உலகீர்
பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வரமே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுத்தவனு பவமே
துரியமுடி அனுபவமே சுத்தசித் தாந்தமதாய்த்
தணிந்தநிலைப் பெருஞ்சுகமே சமரசசன் மார்க்க
சத்தியமே இயற்கையுண்மைத் தனிப்பதியே என்று
கனிந்துளத்தே கனிந்துநினைந் துரைத்திடலப் பொழுதே
காணாத காட்சியெலாங் கண்டுகொள லாமே'

'எவ்வுலகும் எவ்வுயிரும் எச்செயலுந் தோன்றி
இயங்குமிட மாகியெல்லா முயங்குமிட மாகித்
தெவ்வுலகும் நண்புலகுஞ் சமனாகக் கண்ட
சித்தர்கள் தம் சித்தத்தே தித்திக்கும் பதங்கள்
இவ்வுலகில் வருந்தநடந் தென்பொருட்டா லிரவில்
எழிற்கதவந் திறப்பித்தங் கென்கையிலொன் றளித்தாய்
அவ்வுலக முதலுலகம் அனைத்துமகிழ்ந் தேத்த
அம்பலத்தே நடம்புரியும் செம்பவளக் குன்றே'

இத் திருப்பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை ஆராய்க.

'தான்' 'அஃது' என்னும் இரண்டற்ற நிலைமீது விளங்கும் அநுபவங்கள் எழுத்தில் அடங்குவனவல்ல. அவற்றை ஏழையேன் எங்ஙனம் எடுத்துரைக்க வல்லேன்?

'நாதாந்த வரையுமெங்கள் நாயகனார் செங்கோல்
நடக்கின்ற தென்கின்றார் நாதாந்த மட்டோ
போதாந்த நிலையுமுயர் யோகாந்த நிலையும்
புனிதகலாந் தப்பதியும் புகல்கின்றார் புகலும்
வேதாந்த வெளியுமிகு சித்தாந்த வெளியும்
விளங்குமிவற் றப்பாலும் அதன்மேலப் பாலும்
வாதாந்தத் தன்மேலும் அதன்மேலப் பாலும்
மன்றாடி அருட்செங்கோல் சென்றாட லறியே'

என்றார் சுவாமிகளும்.

இவ் வாறந்தங்களினும் **படிப்படியாய்**, அவ்வவ் வந்த அநுபவமாய் விளங்குஞ் **சிவம் ஒன்றே** என்பதை,

'ஆறந்த நிலைகளின் அநுபவ நிறைவே
அதுவது வாயொளிர் பொதுவுறு நிதியே
கூறெந்த நிலைகளு மொருநிலை யெனவே
கூறியென் உள்ளத்திற் குலவிய களிப்பே
பேறிந்த நெறியெனக் காட்டியென் றனையே
பெருநெறிக் கேற்றிய ஒருபெரும் பொருளே
சாறெந்த நாள்களும் விளங்குமோர் வடல்வாய்த்
தனிநட ராசவென் சற்குரு மணியே'

என்னும் பாட்டான் சுவாமிகள் விளக்கியுள்ளார்.

ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட அந்தங்களின் வைப்புத், தொகுப்பு முறை யென்க. ஒவ்வோர் அந்தமுங் **கோடி கோடி கூறுகளாகப்** பிரிந்து பிரிந்து கிடத்தலைச் சுவாமிகள் பலவிடங்களில் அறிவுறுத்துகிறார்.

'நல்லார்சொல் யோகாந்தப் பதிகள்பல கோடி
நாட்டியதோர் போதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
வல்லார்சொல் கலாந்தநிலைப் பதிகள்பல கோடி
வழுத்துமொரு நாதாந்தப் பதிகள்பல கோடி

இல்லார்ந்த வேதாந்தப் பதிகள்பல கோடி
இலங்குகின்ற சித்தாந்தப் பதிகள்பல கோடி
எல்லாம்பே ரருட்சோதித் தனிச்செங்கோல் நடத்தும்
என்னரசே என்மாலை இனிதுபுனைந் தருளே'

இவ் வாறந்தங்களில் நிகழும் ஒவ்வோர் அநுபவத்தையும் ஒவ்வொரு முகமாக ஞானிகள் கூறுவது வழக்கம். இக் கருத்துப்பற்றியே தமிழ்மக்கள் முழுமுதற் பொருட்கு ஆறு முகங் கூறினர் போலும்!

மனிதன் ஐந்தறிவால் பெரிய உண்மையை ஆராய்ந் தறிதல் இயலாது. ஆறாவது அறிவு விளங்கப்பெற்ற பின்னரே அவன் உண்மை உணரும் பேறு பெறுகிறான். இது குறித்து, 'முருகன் அல்லது அழகு' என்னும் நூலிலும் என் கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளேன். யோகாந்தம் முதலிய நிலைகளில் ஆண்டவன் வடிவம் ஒவ்வொரு விதமாகப் புலனாதலையும், முடிந்த நிலையில் ஆண்டவன்றன் **சண்முகம்** புலனாதலையுஞ் சுவாமிகள் தெள்ளத்தெளியக் கூறியுள்ளார்.

'யோகமே யோகத்தின் பயனே யோகத்
தொருமுதலே யோகத்தி னோங்குந் தூய
போகமே போகத்தின் பொலிவே போகம்
புரித்தருளும் புண்ணியமே புனித ஞான
யாகமே யாகத்தின் விளைவே யாகத்
திறையேயவ் விறைபுரியு மின்பே யன்பர்
மோகமே மோகமெலா மழித்து வீறு
மோனமே மோனத்தின் முளைத்த தேவே'

'காட்சியே காண்பதுவே ஞேய மேயுட்
கண்ணுடையார் கண்ணிறைந்த களிப்பே யோங்கு
மாட்சியே உண்மையறி வின்ப மென்ன
வயங்குகின்ற வாழ்வேமா மௌனக் காணி
ஆட்சியே யாட்சிசெயு மரசே சுத்த
அறிவேமெய் யன்பேதெள் ளமுதே நல்ல
சூட்சியே சூட்சியெலாங் கடந்து நின்ற
துரியமே துரியமுடிச் சோதித் தேவே'

'மறைமுடிக்குப் பொருத்தமுறு மணியே ஞான
வாரிதியே அன்பர்கள் தம் மனத்தே நின்ற
குறைமுடிக்கும் குணக்குன்றே குன்றா மோனக்
கோமளமே தூயசிவக் கொழுந்தே வெள்ளைப்
பிறைமுடிக்கும் பெருமானே துளவ மாலைப்
பெம்மானே செங்கமலப் பிரானே இந்த
இறைமுடிக்கு மூவர்கட்கு மேலாய் நின்ற
இறையேயிவ் வுருவுமின்றி யிருந்த தேவே'

'கோதகன்ற யோகர்மனக் குகையில் வாழுங்
குருவேசண் முகங்கொண்ட கோவே வஞ்ச
வாதகன்ற ஞானியர்தம் மதியி லூறும்
வானமுதே ஆனந்த மழையே மாயை
வேதகன்ற முத்தர்களை விழுங்கு ஞான
வேழமே மெய்யின்ப விருந்தே நெஞ்சில்
தீதகன்ற மெய்யடியர் தமக்கு வாய்த்த
செல்வமே எல்லையிலாச் சீர்மைத் தேவே'

இம் மகாதேவமாலைப் பாக்களை **யோகக் கண் கொண்டு** நோக்குமாறு அன்பர்களாகிய உங்களை வேண்டு கிறேன்; அவற்றைப் **புராணக் கண்கொண்டு** நோக்கி இடர்ப்படாதிருக்குமாறு உங்களை வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். **ஆறந்த அநுபவங்களைப் புராணங்கள் கதை வடிவாகக் கழறும்.**

இவ் வாறந்தங்களைப்பற்றி யான் அறிந்தவாறு சுருக்கிச் சொற்றேன், அவற்றின் நுட்பங்களைப் **பெரியோர்பால் கேட்டுத் தெளிவுறுதல்** நலன்.

இந்த ஷடாந்தத்தில் விளங்குவது **சமரச சன்மார்க்கம்.** யோகம் முதலியவற்றில் தலைப்படாது, ஆணவத்தில் அழிந்திக் கிடப்போர் சமரச சன்மார்க்க நிலையெய்தல் அரிதே. ஆணவமற்ற ஒரு நிலையை, ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கம் என்று சுவாமிகள் அறிவுறுத்திப் போந்தார். இனிச் சமரசம், சன்மார்க்கம், சங்கம் என்பனவற்றின் மீது கருத்துச் செலுத்துவோம்.

2. சமரசம்

சமரச சன்மார்க்க சங்கம் என்னும் பொருளில் முதலாவது சமரசத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! சமரசத்தைப் பற்றி இதுகாறும் எழுந்த பேச்சுக்கள் எத்துணை! எழுத்துக்கள் எத்துணை! அவை கட்கோர் அளவுமுண்டோ? சமரசத்தைப் பற்றி எழுந்த பேச்சுக்களும் எழுத்துக்களும் மலையெனவும் கடலெனவும் நிற்கின்றன; முழங்குகின்றன. உலகிடைத் தோன்றிய அறிஞர் அனைவருஞ் சமரசத்தையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். இப் பொல்லாத உலகம் சமரசத்துக்குச் செவி சாய்க்கிறதா? அதை நடையில் கொணர வேட்கையாதல் கொள்கிறதா? இல்லையே. சமரசம், வாழ்வில் நுழைந்து ஆட்சி புரியின், உலகில் போர் ஏது? பூசல் ஏது? புரட்சி ஏது? சமரசம் பரவின் அரசு எற்றுக்கு? சட்டம் எற்றுக்கு? நீதி மன்றம் எற்றுக்கு? இவை யாவும் உலகில் சமரசம் பரவாமையை யல்லவோ விளக்குகின்றன!

இத்துணை நாள் உலகிடைச் சமரசம் பரவாதிருந்ததற்குக் காரணம் யாது? காரணம் பலபடக் கூறலாம். மனிதன்பாலுள்ள அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியன அவனைச் சமரச ஞானி யாக்குவதில்லை என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். மனிதன் அழுக்காறு முதலிய பேய்களான் தொடக்குண்டு இடர்ப்படும்வரை அவன் சமரச ஞானி யாதல் அரிது; அரிது.

சமரசத்தைப்பற்றிப் பேசுதல் எளிது; எழுதுதல் எளிது. அதை நடையில் கொணர்வதோ அரிது. மனிதன் சமரசத்தைப்பற்றிப் பேசுவதினும், எழுதுவதினும் அதை நடையில் கொணர முயல்வதே அறிவுடைமை. அதற்கு மனிதன் என் செய்தல் வேண்டும்?

மனிதன், அழுக்காறு முதலியவற்றைப் போக்கவல்ல வாழ்வில் தலைப்படல் வேண்டும். அவ்வாழ்விற்கு இடையூறாக உள்ள கொடுமைகளைக் களைய முயலல்

வேண்டும். அக் கொடுமைகள் யா? அவை பலப்பல. ஈண்டுப் புற உலகியல் வழி நின்று சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். இச் சிலவற்றைக் களையும் ஆண்மையை மனிதன் பெறுவானாயின், அவன் அழுக்காறு முதலியவற்றைப் படிப்படியாக நாளடைவில் களையும் ஆற்றலுடையவனாவன். அச்சில யாவை? நாடு, மொழி, சமயவெறி, சாதி முதலியன.

நாடு: ஒருவன் தான் பிறந்த நாட்டைத் தாய்போல் நேசிக்கலாம். ஆனால் **அந்நேசத்தை மற்ற நாடுகளின் துன்பத்துக்குப் பயன்படுத்தலாகாது**. இப்பொழுது நாட்டுப் பற்று அல்லது தேசபக்தி என்பது பிறநாட்டைத் துன்புறுத்தும் வழி நிகழ்ந்துவரல் கண்கூடு.

கடல்களும், மலைகளும் காடுகளும், பிறவும் நாடுகளைப் பிரிக்கின்றன. இப்பிரிவுகொண்டு ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டாரை ஏன் வருத்தல் வேண்டும்? வாழ்வுக்கேற்ற பொருள்களை இயற்கை உதவுகிறது. அப்பொருள்களைப் பெற்றும் மாறியும் மனிதன் இன்ப வாழ்வு நடத்தலாமன்றோ? மனிதன் அப்பொருளளவில் உள்ள நிறைவு கொள்கிறானோ அவன் பாலுள்ள ஆசைப் பேய் வாளாகிடக்கிறதோ? இப்பொழுது ஒரு நாட்டார் இன்னொரு நாட்டைப் பற்றி அதன் வளத்தைக் கவருவதிலேயே கருத்துக்கொண்டு வாழ்கிறார். இஃதோர் அறமாகவுங் கருதப்படுகிறது. இம்மறத்தை அறமாகக் கருதுவது மடமை.

இம்மடமைக்குப் பிறப்பிடம் **மேல்நாடு** என்று கூறல் மிகையாகாது. **மேல்நாட்டார்** தாம் பிறந்த நாட்டின் பொருட்டுப் பிறநாடுகளைப் பற்றுவதில் திறமை வாய்ந்தவர். அதற்கென அன்னார் செய்யும் முயற்சிக்கு ஓர் எல்லையில்லை. ஆகாயவிமானங்களும், நீர்மூழ்கிகளும், நச்சுக்காற்றும், பிறவும் காணப்படுகின்றன. இவ்வளவும் எற்றுக்கு? பிற நாட்டாரை வருத்துதற்கன்றோ? என்ன அறியாமை! **இம்மக்கள் தங்கள் நாட்டையே கடவுளாகக் கருது**

கிறார்கள். மற்ற நாட்டாரிடமும் கடவுளிருத்தல் இவர்க்குப் புலனாவதில்லை போலும்! இவர்க்குத்தான் பசி முதலியன உண்டு போலும்! மற்றவர்க்கு அவை இல்லைபோலும்! இக்கருத்துடையார்க்குச் சமரச உணர்வு யாண்டிருந்து பிறக்கும்? எல்லா நாட்டாருஞ் சகோதரர் என்பதை இவர் எந்த நாளில் உணரப் போகிறார்? இவ்வாறு பலர் நாடு என்னும் பற்றால் சமரசத்தை இழக்கிறார்.

மொழி: சிலர் மொழியை முற்கொண்டு சமரசததுக்குக் கேடு சூழ்கிறார். மொழிகள் அவ்வந்நாட்டின் இயல்புக்கேற்றவண்ணம் பலவாய்த் தோன்றி யிருக்கின்றன. அவரவர் தத்தம் தாய்மொழியைப் போற்றி வரலாம். **ஒருவன் தன் தாய்மொழியின் பொருட்டு மற்ற மொழியை ஏன் குறை கூறல் வேண்டும்? ஏன் தூற்றுதல் வேண்டும்?** உலகில் சில பகுதிகளில் மொழி காரணமாகவும் மக்களுக்குள் போர் நிகழ்கிறது. ஒரு மொழியினர் இன்னொரு மொழியினரைப் பகைவராகக் கருதுவது சமரச உணர்வைக் குலைப்பதாகும்.

எல்லா மொழிகட்கும் அடிப்படை ஒன்றே. அஃது ஒலி அல்லது நாதம். அவ்வொலியினின்றும் பிறந்த மொழிகளில் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பித்துப் போரிடல் அநாகரிகம். மொழி காரணமாகவுஞ் சிலர் சமரசப்பேறெய்தா தொழிகிறார்.

சமய வெறி: சமயவெறி கடவுள் அன்பைக் கெடுக்கிறது. ஒருவன் வெறியால் தன் சமயத்தின் மாட்டுப் பற்றுக்கொண்டு மற்ற சமயத்தாரை நிந்திக்கிறான். இஃதென்ன அறியாமை! **சமய மென்பது ஒன்றே.** அதுவே சமரசம் என்பது. **சமய வெறியர்க்குப் பல சமயஉணர்வு தோன்றும் போலும்!** பல சமய உணர்வும், தன் சமயப் பற்றும் சமரசத்தை அழித்து விடுகின்றன, ஆதலால், சமய வெறி கூடாதென்க.

சாதி : பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதல் தவறு. பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதும் பெருங்குற்றம் நமது நாட்டுக்கே சிறப்பாக உண்டு. எல்லாக் கொடுமைகளினும் தலையாயது இக்கொடுமை. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கருதும் உள்ளத்தில் சமரசச் சாயலும் படராது.

நமது நாட்டிலுள்ள சாதிக் குறைபாட்டைக் களைய அவ்வப்போது தோன்றிய பெரியோர் பெருமுயற்சி செய்தார். அம்முயற்சிகள் யாவும் விழலுக்கிரைத்த நீராயின.

நமது நாட்டில் ஒரு பெருங்கொலை நீண்டகாலமாக நிகழ்ந்து வருகிறது. அக்கொலை உலகிற்குப் புலனாவதில்லை. அதாவது பெரியோர் அறிவுறுத்திய கொள்கைகளைக் குழிவெட்டிப் புதைத்து, அவர்தம் உருவத்துக்கு மட்டும் வந்தனை வழிபாடு செய்வது. இப் படிற்றொழுக்கம் நீண்ட நாள் வழக்கிலிருந்து வருகிறது.

'சாத்தி ரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள் கோத்திர முங் குல முங்கொண் டென்செய்வீர்' என்றும், 'சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்' என்றும் அருளிய பெரியோரை வழிபடுவோர் சாதியைப் பாராட்டுகிறாரா இல்லையா என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இம் மக்கள் சாதியையே கடவுளாகவுஞ் சமயமாகவுங் கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை. இவர், சாதியை மறுத்துச் சமரசத்தில் திளைத்த பெரியோரை வழிபடுவதற்கு ஏதாயினும் பொருளுண்டா; வெறும் உருவத்தை மட்டும் வழிபடுவது வழிபாடாகுமா? பெரியோர் அறிவுறுத்திய நெறி நின்றொழுகுவதன்றோ அவரை உண்மையில் வழிபடுவதாகும்? நம் நாட்டார், முன்னோர் அறிவுறுத்திய கொள்கைக்குக் கல்லறையிட்டுப் புதைத்து, அவரின் உருவங்களை மட்டும் வழிபடுவதில் பேர் பெற்றவர். இக் கரவும் வஞ்சனையும் வளர்ந்து வரும் நாட்டுக்கு உய்வுண்டோ? உரிமை யுண்டோ?

இற்றைக்குச் சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர்த் தமிழ் நாட்டில் வதிந்து மறைந்த நம் இராமலிங்க **சுவாமிகள்**, சாதிமத வேற்றுமைகளைப் பலவுரையால் மறுத்துச் சமரச ஞானத்தை அறிவுறுத்திக், கோயில்க ளெல்லாஞ் சாதிக் கோயில்களாக மாறியது கண்டு, எல் லாரும் போந்து வழிபடுதற்கென இச்சமரசக் கோயிலை (வடலூர்சபை) அமைத்துச் சென்றார். இங்கேயாதல் சுவாமிகள் கொள்கை ஆட்சியிலிருக்கிறதா? ஈங்கும் **சாதிப் பேய்** புகுந்து தன்னாட்சி செலுத்துகிறது. இந்தக் கொள்ளைக்கு - இந்தக் கொலைக்கு-என் செய்வது?

'எச்சபைப் பொதுவென இயம்பினர் அறிஞர்கள் - அச்சபை இடங்கொளும் அருட்பெருஞ் சோதி' என்று சுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். **இச்சபை அந்நோக்குடன் சுவாமிகளால் நிறுவப்பட்டது.** இஃது இப்பொழுது எல்லா நாட்டினர்க்கும், எல்லா மொழியினர்க்கும், எல்லாச் சமயத்தவர்க்கும், எல்லாச் சாதியார்க்கும் பொதுவாகப் பயன்படுகிறதா?

'எச்சமயத் தவரும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்' என்று தாயு மான சுவாமிகள் சிதம்பரத்தின் பொதுமை தெரித்துப் போந்தார். இப்பொழுது சிதம்பரத்தில் எல்லார்க்கும் இட முண்டா? தாயுமானார் காலத்தில் பொதுவுடைமையாகக் கருதப்பட்ட சிதம்பரம், இப்பொழுது சிலருடைமை யாகவே கருதப்படுகிறது.

அக்கொடுமை கண்டே இராமலிங்க சுவாமிகள் இங்கு இச்சபைக் கோயிலை நிறுவினார். இதுவும் தன் **பொதுமையை இழந்து** நிற்கிறது. பெரியோர் **கொள்கையை வீழ்த்தி** அவர் தம் **உருவத்துக்கு மட்டும்** நம்மவர் விழாக் கொண்டாடுகின்றனர். இக்கொடுமையை யாண்டுச் சென்று முறையிடுவது? ஆண்டவனே! உன்னிடத்திலேயே முறையிடுகிறேன். வேறு களைகணில்லை. என் நாட்டார்க்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துவாயாக.

சமரசம் என்பது நாடு, மொழி, சமயவெறி, சாதி முதலியவற்றில் கட்டுப்படாது கடந்து நிற்பது. எல்லா நாட்டார், எல்லா மொழியினர், எல்லாச் சமயத்தார், எல்லாச் சாதியாரிடத்திலும் புகுந்து நிற்பது சமரச ஞானம். நாடு மொழி சமயம் சாதி முதலியவற்றைக்கொண்டு, சமரச உணர்வை இழப்பது அறியாமை. இப் பன்மைகளினூடே படர்ந்து நிற்கும் ஒருமையே சமரசம்: **அச் சமரசமே கடவுள் காட்சியை நல்கும்.** அதையே இயற்கை அன்னை மக்களிடை ஓம்ப முனைந்து நிற்கிறாள். அவள் முயற்சிக்கு எவருங் குறுக்கே நிற்றலாகாது. இதுகாறும் மனிதன் அறியாமையால் இயற்கை அன்னையை மறந்து இடர்ப் பட்டது போதும்! போதும்! இனியாதல் சமரசத்திற்கு மனிதன் இடந்தந்து வாழ்வானாக.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே, இனிவரும் உலகிற்கு வேண்டற்பாலதாய சமரசத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் அறிவுறுத்திச் சென்றார். அவர் அருளிய சமரசப் பாக்கள் ஒன்றா? இரண்டா? ஆயிரம்; ஆயிரம். அவற்றை அருட்பாவில் பார்க்க. தாலிபுலாக நியாயம் பற்றிச் சில பாக்களைமட்டும் ஈண்டுத் தருகிறேன்.

'சாதியும் மதமுஞ் சமயமுங் காணா
ஆதி அநாதியாம் அருட்பெருஞ் சோதி
சாதியும் மதமுஞ் சமயமும் பொய்யென
ஆதியில் உணர்த்திய அருட்பெருஞ் சோதி
சமயங் குலமுதல் சார்பெலாம் விடுத்த
அமயந் தோன்றிய அருட்பெருஞ் சோதி
சமரச சத்தியச் சபையில் நடம்புரி
சமரச சத்தியத் தற்சுயஞ் சுடரே'

'சாதியும் மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்ந்தேன்
சாத்திரக் குப்பையுந் தணந்தேன்
நீதியும் நிலையுஞ் சத்தியப் பொருளும்
நித்திய வாழ்க்கையுஞ் சுகமும்

ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் எல்லாம்
அருட்பெருஞ் சோதியென் றறிந்தேன்
ஓதிய அனைத்தும் நீயறிந் ததுதான்
உரைப்பதென் னடிக்கடி யுனக்கே'

'குலத்திலே சமயக் குழியிலே நரகக்
குழியிலே குமைந்துவீண் பொழுது
நிலத்திலே போக்கி மயங்கியே மாந்து
நிற்கின்றார் நிற்கநா னுவந்து
வலத்திலே நினது வசத்திலே நின்றேன்
மகிழ்ந்துநீ யென்னுள மெனுமம்
பலத்திலே நின்றாய் எனக்கிது போதும்
பண்ணிய தவம்பலித் ததுவே'

'கிழக்குவெளுத் ததுகருணை அருட்சோதி உதயங்
கிடைத்ததெனத் துளக்கமலங் கிளந்தென தகத்தே
சழக்குவெளுத் ததுசாதி யாச்சிரமா சாரஞ்
சமயமதா சாரமெனச் சண்டையிட்ட கலக
வழக்குவெளுத் ததுபலவாம் பொய்ந்நூல்கற் றவர்தம்
மனம்வெளுத்து வாய்வெளுத்து வாயுறவா தித்த
முழக்குவெளுத் ததுசிவமே பொருளெனுஞ்சன் மார்க்க
முழுநெறியிற் பரநாத முரசுமுழங் கியதே'

'மதித்த சமயமத வழக்கெல்லா மாய்ந்தது
வருணாச் சிரமமெனு மயக்கமுஞ் சாய்ந்தது
கொதித்தலோ காசாரக் கொதிப்பெல்லா மொழிந்தது
கொலையுங் களவுமற்றைப் புலையு மழிந்தது'

'நால்வருணம் ஆசிரமம் ஆசாரம் முதலா
நவின்றகலைச் சரிதமெலாம் பிள்ளைவிளை யாட்டே
மேல்வருணந் தோல்வருணங் கண்டறிவா ரிலைநீ
விழித்திதுபா ரென்றெனக்கு விளம்பியசற் குருவே
கால்வருணங் கலையாதே வீணில்லை யாதே
காண்பனவெல் லாமெனக்குக் காட்டியமெய்ப் பொருளே
மால்வருணங் கடந்தவரை மேல்வருணத் தேற்ற
வயக்குநடத் தரசேயென் மாலையணிந் தருளே'

'எவ்விடத்தும் எவ்வுயிர்க்கும் இலங்குசிவம் ஒன்றே
என்னாணை என்மகனே இரண்டில்லை யாங்கே
செவ்விடத்தே அருளொடுசேர்த் திரண்டெனக்கண் டறிநீ
திகைப்படையேல் என்றெனக்குச் செப்பியசற் குருவே
அவ்விடத்தே உவ்விடத்தே அமர்ந்ததுபோற் காட்டி
அங்குமிங்கும் அப்புறமும் எங்குநிறை பொருளே
ஒவ்விடச்சிற் சபையிடத்தும் பொற்சபையி னிடத்தும்
ஓங்குநடத் தரசேயென் னுரையுமணிந் தருளே'

'பெருகியபே ரருளுடையார் அம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகையென் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்
அருகர்புத்த ராதியென்பேன் அயனென்பேன் நாரா
யணனென்பேன் அரனென்பேன் ஆதிசிவனென்பேன்
பருகுசதா சிவமென்பேன் சத்திசிவ மென்பேன்
பரமமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவுசுத்த பிரமமென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்
சுத்தசிவ மென்பனிவை சித்துவிளை யாட்டே'

'சிற்சபையில் நடிக்கின்ற நாயகனார் தமக்குச்
சேர்ந்தபுறச் சமயப்பேர் பொருந்துவதோ என்றாய்
பிற்சமயத் தார்பெயரும் அவர்பெயரே கண்டாய்
பித்தரென்றே பெயர்படைத்தார்க் கெப்பெயரொவ் வாதோ
அச்சமயத் தேவர்மட்டோ நின்பெயரென் பெயரும்
அவர்பெயரே எவ்வுயிரின் பெயருமவர் பெயரே
சிற்சபையில் என்கணவர் செய்யுமொரு ஞானத்
திருக்கூத்துக் கண்டளவே தெளியுமிது தோழி'

'எவ்வுலகில் எவ்வெவர்க்கும் அரும்பெருஞ் சோதியரே
இறைவரென்ப தறியாதே இம்மதவா திகடாங்
கவ்வைபெறு குருடர்கரி கண்டகதை போலே
கதைக்கின்றார் சாகாத கல்விநிலை அறியார்
நவ்விவிழி யாயிவரேர சிலபுகன்றா ரென்றாய்
ஞானநடங் கண்டேன்மெய்த் தேனமுத முண்டேன்
செவ்வைபெறு சமரசசன் மார்க்கசங்கந் தனிலே
சேர்ந்தேனத் தீமொழியுந் தேமொழியா யினவே'

'எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப
கரிக்கின்றாரி யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் திருவருளின்
செயலெனவே தெளிந்தேன் இங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர்
தமக்கேவல் களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீர் ஓதிடவென்
வாய்மிகவு மூர்வ தாலோ'

'எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந்
தம்முயிர்போல் எண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவரா யுகக்கின்றார்
யாவரவ ருளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும்
இடமெனநான் தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடவென்
சிந்தைமிக விழைந்த தாலோ'

'எல்லா வுயிர்களு நல்லாரெனத் தொழும்
எல்லாம் வல்லீரிங்கு வாரீர்
சொல்லா நிலையினீர் வாரீர்'

எல்லாமுடைய அருட்பெருஞ்சோதி அற்புதக் கடவுளே! இது தொடங்கி, எக்காலத்தும் சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய தடைகளாகிய சமயங்கள், மதங்கள், மார்க்கங்கள் என்பவற்றின் ஆசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், வருணம், ஆசிரமம் முதலிய உலகாசார சங்கற்ப விகற்பங்களும், எங்கள் மனதில் பற்றாவண்ணம் அருள் செய்தல் வேண்டும். சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய இலட்சியமாகிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமை எங்களுக்குள் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், எவ்விதத்தும், எவ்வளவும் விலகாமல் நிறைந்து விளங்கச் செய்வித்தருளல் வேண்டும். எல்லா மாகிய தனிப்பெருந் தலைமை அருட்பெருஞ் சோதி ஆண்டவரே! தேவரீர் திருவருட்பெருங் கருணைக்கு வந்தனம்! வந்தனம்!'

என்னருமைச் சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! இவ் வருட்பாடல்களையும், இப் பொன்னுரைகளையும் உற்று நோக்குங்கள்; சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைச் சுவாமிகள் எவ்வாறு கடிந்துள்ளார் என்பதை உணருங்கள்; வேற்றுமை உணர்வு உள்ளவரை சமரச ஞானம் பெறல் இயலாது என்பதைத் தெளியுங்கள். சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் விளைந்துள்ள தீமைகளைக் கண்டே, அவைகளைக் களைந்து, சமரசத்தை நிறுவச் சுவாமிகள் முயன்றார்.

சுவாமிகள் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டது உண்மை. எவ்வழி நின்று அவர் அம்முயற்சியில் தலைப்பட்டார்? முனைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா? காழ்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டா? பகைமையை அடிப்படை யாகக் கொண்டா? இல்லை; இல்லை. முனைப்புங் காழ்ப்பும் பகைமையுங் கடந்த ஒரு நிலையில் நின்றே சுவாமிகள் அப்பெருமுயற்சியில் தலைப்பட்டார்.

சாதி, மதம் முதலிய வேற்றுமைகளால் உலகம் இடர்ப் படுவதைக் கண்ட சுவாமிகள், அவற்றைக் களைந்து சுத்த சன்மார்க்கத்தை அறிவுறுத்த எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளைக் கொழுகொம்பாகப் பற்றினார். ஆண்டவன் திழிவருட்டுணைகொண்டே சுவாமிகள் சீர்திருத்தத் தொண் டில் இறங்கினார். திருவருளில் கருத்துச் செலுத்தாது, முனைப்பால் - காழ்ப்பால் - பகைமையால் - சீர்திருத்தத் துறை நண்ணுதல் மடமை; மடமை.

இக்காலத்தில் சிலர் 'சீர்திருத்தம்' என்னும் பெயரால், ஆண்டவன் உண்மையை மறுத்தும், அவன் அருள்பெற்ற அடியாரை நிந்தித்தும், ஆன்மநேயத்தைக் குலைத்தும் வருவது உங்கட்குத் தெரியும். அவர் வினையால் உலகம் செம்மையுறுங்கொல்? செம்மைக்குப் பதிலாகக் கேடு நிகழும். நாத்திகச் சீர்திருத்தத்தால் பிளவும் பிணக்கும் போருமே விளையும். நம் இராமலிங்க சுவாமிகள் நாத்திகத் தைக் கனவிலும் கருதாது, ஆண்டவனுண்மையில் உறுதி

கொண்டு, முனைப்பு, காழ்ப்பு, பகைமை முதலிய பேய் களுக்கு இரையாகாது, ஆண்டவன் அருள்வழி நின்று, அவனருள் பெற்ற அடியாரைப் போற்றி, சாதி மதம் முதலிய வேற்றுமைகளைக் களைந்து, ஆன்ம நேயத்துக்குரிய சமரச ஞானத்தை ஓம்பப் புகுந்தார். சீர்திருத்தக்காரரர் என்று வெளிவருவோர் இச் செந்நெறி பற்றி நடப்பாராக.

'இறைவா நின்னைக் கனவிலேனும் யான்மறப்பனோ
எந்தா யுலகத் தவர்கள்போல்நா னினியிறப்பனோ
மறைவா சகமும் பொருளும்பயனு மதிக்குமதியிலே
வாய்க்கக் கருணை புரிந்துவைத்தாய் உயர்ந்த பதியிலே'

'அம்பலத்தி லெங்களைய ராடியநல் லாட்டம்
அன்பொடு துதித்தவருக் கானதுசொல் லாட்டம்
வம்புசொன்ன பேர்களுக்கு வந்ததுமல் லாட்டம்
வந்ததலை யாட்டமின்றி வந்ததுபல் லாட்டம்'

நாத்திகஞ்சொல் கின்றவர்தம் நாக்குமுடை நாக்கு
நாக்குருசி கொள்ளுவது நாறியபிண் ணாக்கு
சீர்த்திபெறு மம்பலவர் சீர்புகன்ற வாக்கு
செல்வாக்கு நல்வாக்கு தேவர்திரு வாக்கு'

இப் பாக்களால் சுவாமிகள் நாத்திகத்தைக் கனவிலுங் கருதாமை பெறப்படுகிறது.

சுவாமிகள் ஆண்டவன் உண்மையையும், அவனருட் டிறத்தையும் விளக்கிப் பாடிய பா ஒன்றா? இரண்டா? அன்பர்களே! அப்பாக்கள் ஆயிரம்; ஆயிரம். அவர் எண்ணமெலாம் ஆண்டவன் எண்ணம்; அவர் சொல் லெலாம் ஆண்டவன் சொல்; அவர் செயலெலாம் ஆண்டவன் செயல். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் ஆண்டவன் திருவடிக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, ஆண்டவன் அருள்வழி நின்று வாழ்வு நடாத்தியவர் நம் இராமலிங்க அடிகள். சீர்திருத்தக்காரர்களே! சுவாமிகள் நிலையோர்ந்து சுவாமிகள் வழி நிற்க முயலுங்கள்.

‘தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்
தன்னைநிக ரில்லாத தனித்தலைமைத் தெய்வம்
வாயார வாழ்த்துகின்றோர் மனத்தமர்ந்த தெய்வம்
மலரடியென் சென்னிமிசை வைத்த பெருந் தெய்வம்
காயாது கனியாகிக் கலந்தினிக்குந் தெய்வம்
கருணைநிதித் தெய்வமுற்றுங் காட்டுவிக்குந் தெய்வம்
சேயாக எனைவளர்க்குந் தெய்வமகா தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம்’

‘என்னையுமென் பொருளையுமென் னாவியையுந்
தான்கொண்டிங் கென்பா லன்பால்
தன்னையுந்தன் பொருளையுந்தன் னாவியையுங்
களித்தளித்த தலைவன் றன்னை
முன்னையும்பின் னையுமெனக்கே முழுத்துணையாய்
இருந்தமுழு முதல்வன் றன்னை
அன்னையைச்சிற் றம்பலத்தென் னருட்பெருஞ்சோ
தியைப்பெற்றேன் அச்சோ அச்சோ’

‘அறிந்தானை அறிவறிவுக் கறிவா னானை
அருட்பெருஞ்சோ தியினானை அடியன் அன்பிற்
செறிந்தானை எல்லாஞ்செய் வல்ல சித்தாய்ச்
சிறந்தானைச் சிறுநெறியிற் சென்றார் தம்மைப்
பிறிந்தானை என்னுளத்திற் கலந்து கொண்ட
பிரியமுள்ள பெருமானைப் பிறவி தன்னை
எறிந்தானை எனையெறியா தெடுத்தாண் டானை
எம்மானைக் கண்டுகளித் திருக்கின் றேனே’

‘உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாதே தித்தித்தென் உடம்போ
டுயிருணர்வுங் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்தும்
தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிநிறைந் தாங்கே
ததும்பியென்றன் மயமெல்லாந் தன்மயமே யாக்கி
எண்ணியவென் எண்ணமெலாம் எய்தவொளி வழங்கி
இலங்குகின்ற பேரருளாம் இன்னமுதத் திரளே
புண்ணியமே என்பெரிய பொருளேஎன் னரசே
புன்மொழியென் றிகழாதே புனைந்துமகிழ்ந் தருளே’

'கருவிற் கலந்த துணையேயென் கனவிற் கலந்த
வமுதேயென்
கண்ணிற் கலந்த ஒளியேயென் கருத்திற் கலந்த
களிப்பேயென்
உருவிற் கலந்த அழகேயென் உயிரிற் கலந்த
உறவேயென்
உணர்விற் கலந்த சுகமேயென் னுடைய ஒருமைப்
பெருமானே
தெருவிற் கலந்து விளையாடுஞ் சிறியேன் தனக்கே
மெய்ஞ்ஞான
சித்தி அளித்த பெருங்கருணைத் தேவே உலகத்
திரளெல்லாம்
மருவிக் கலந்து வாழ்வதற்கு வாய்த்த தருணம்
அதுவென்றே
வாயே பறையா யறைகின்றேன் எந்தாய் கருணைவ
லத்தாலே'

'சத்தியஞ் சத்திய அருட்பெருஞ் சோதித்
தந்தைய ரேயெனைத் தாங்குகின் றீரே
உத்தம மாகுநுந் திருச்சமு கத்தென்
உடல்பொரு ளாவியை உவப்புட னளித்தேன்
இத்தகை யுலகிடை யவைக்குமென் றனக்கும்
ஏதுஞ் சுதந்தர மில்லைஇங் கினிநீர்
எத்தகை யாயினுஞ் செய்துகொள் கிற்பீர்
எனைப்பள்ளி எழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே'

'சாதிமதஞ் சமயமுதல் சங்கற்ப
விகற்பமெலாந் தவிர்ந்து போக
ஆதிநடம் புரிகின்றான் அருட்சோதி
என்களித்தான் அந்தோ அந்தோ'

'நான்சொன்ன வார்த்தையெலாந் தான்சொன்ன
வார்த்தையென்று நயந்தா னென்னை
ஏன்சொன்ன தென்றிறையும் வினவியதும்
இல்லையுள மிசைந்தா னந்தோ
தேன்சொன்ன மொழியம்மை சிவகாம
வல்லிகண்டு சிறக்க நாளும்
வான்சொன்ன மணிமன்றில் நடம்புரிவான்
பெருங்கருணை வாய்மை யென்னே'

'நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம்
நாயகன்சொல் வார்த்தையன்றி
நானுரைக்கும் வார்த்தையன்று
நாட்டீர்நான் ஏனுரைப்பேன்
நானா ரெனக்கெனவோர் ஞானவுணர் வேதுசிவம்
ஊனாடி நில்லா வழி'

இத் திருப்பாடல்களை நோக்கிச் சுவாமிகளின் நிலையைத் தேர்க.

சுவாமிகள் அடியார்களைப் போற்றிய பாக்கள் பல. அவற்றுள் சிலவற்றை நோக்குக.

'முன்புறு நிலையும் பின்புறு நிலையும்
முன்னிநின் றுளமயக் குறுங்கால்
அன்புறு நிலையாற் றிருநெறித் தமிழ்கொண்
டையநீத் தருளிய வரசே
என்புபெண் ணுருவோ டின்னுயி ரதுகொண்
டெழுந்திடப் புரிந்துல கெல்லாம்
இன்புறப் புரிந்த மறைத்தனிக் கொழுந்தே
என்னுயிர்க் குயிரெனுங் குருவே'

'விளங்குமணி விளக்கெனநால் வேதத் துச்சி
மேவியமெய்ப் பொருளையுள்ளே விரும்பி வைத்துக்
களங்கறுமெய் யன்பரெலாங் களிப்ப வன்றோர்
கற்றுணையாற் கடல்கடந்து கரையிற் போந்து
துளங்குபெறுஞ் சிவநெறியைச் சார்ந்த ஞானத்
துணையேநந் துரையேநற் சுகமே யென்றும்
வளங்கெழுமா கமநெறியை வளர்க்க வந்த
வள்ளலே நின்னருளை வழங்கு வாயே'

'ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின்னமுதா யென்னுடைய
தோழனுமா யென்றுமுன்னீ சொன்னபெருஞ்
சொற்பொருளை
ஆழநினைத் திடிலடியேன் அருங்கரணங் கரைந்துகரைந்
தாழியலின் புறுவதுகா ணுயர்கருணைப் பெருந்தகையே'

'மன்புருவ நடுமுதலா மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வா ரெல்லாரும் ஏமாக்க
அன்புருவம் பெற்றதன்பின் அருளுருவ மடைந்துபின்னர்
இன்புருவ மாயினைநீ எழில்வாத வூரிறையே'

3. சன்மார்க்கம்

சமரசத்துக்குரிய மார்க்கம் எது? உலகில் எத்துணையோ மார்க்கங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் எதைச் சமரசத்துக்குரிய மார்க்கமாக் கொள்வது? எம்மார்க்கத்தின் முதல் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறதோ அதுவே சமரசத்துக்குரிய மார்க்கமாகும். யாண்டும் நீக்கமற நிற்பது ஒன்றே. அதுவே சத்தெனுஞ் செம்பொருள். அச் **சத்மார்க்கமே** சமரசத்துக்குரியதாகும் ஆகவே, **சமரசத்துக்கும் சன்மார்க்கத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு என்றும் பிரியாததென்க.** ஒன்றுள்ள இடத்தில் மற்றொன்றும் இயல்பாக நிலவும்.

சத் + மார்க்கம் = சன்மார்க்கம். சத் — உண்மை; மார்க்கம்—வழி. தோற்றம் ஒடுக்கம் முதலிய மாறுதலின்றி என்றும் ஒரு பெற்றியாயிலங்குவது **சத் அல்லது உண்மை** என்பது. அச் சத்தெனுஞ் செம்பொருள் வழி நிற்க மக்கள் கடமைப்படல் வேண்டும். மக்கள் வாழ்விற்குரிய வழி அஃதொன்றே.

சத்தின் மார்க்கம் எது? பலர் பலவாறு கூறுப. அவற்றைத் திரட்டி ஆராய்ந்துழிப் பெறுவது ஒன்று. அஃது **இயற்கை** என்பது. இயற்கை, சத்தெனுஞ் செம்பொருளைக் கூட்டும் மார்க்கமென்க.

சத்தெனுஞ் செம்பொருள் மாற்ற மனங் கடந்து நிற்பது. அத்தகைய ஒன்றன் உண்மையை நாம் எதன் வாயிலாக உணர்கிறோம்? **இயற்கையின் வாயிலாக உணர்கிறோம். இயற்கை என்பது சத்தெனுஞ் செம்பொருளின்**

உடல். அவ்வுடலைக் கொண்டே உயிரெனுஞ் செம் பொருளை உணர்தல் வேண்டும்.

நம்மாட்டுள்ள உயிர் நமக்குப் புலனாகிறதா? உயிர் புலனாகாமையான், அதற்கின்மை கூறுகிறோமா? இல்லையே. அவ்வுயி ருண்மையை எதைக்கொண்டு உணர்கிறோம்? கண்கூடாகக் காட்சியளிக்கும் நமது உடலைக்கொண்டன்றோ உணர்கிறோம்? இவ்வாறே கண்கூடாகக் காட்சியளிக்கும் இயற்கையென்னும் உடலைக்கொண்டு, உயிரென்னுஞ் சத்பொருளையுணர் தல் வேண்டும். இயற்கை, உடல்; சத், உயிர்.

'உலகமே வடிவமாக யோனிகள் உறுப்பதாக'

(சிவஞான சித்தி)

'இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாறே' (தேவாரம்)

'நிலநீர் நெருப்புயர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனொ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடமோ'

(திருவாசகம்)

என வரூஉம் ஆன்றோர் உரைகளை நோக்குக.

இந்நுட்பத்தை இராமலிங்க சுவாமிகளும் பலவிடங் களில் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியிருக்கிறார். அவற்றுள் சில பாச்செய்யுள்; சில உரைச்செய்யுள். இரண்டினுஞ் சில வருமாறு:—

'இயற்கை உண்மையதாய் இயற்கை யின்பமுமாய்
அயர்ப்பிலாச் சிற்சபை அருட்பெருஞ் சோதி'

'பணிந்துபணிந் தணிந்தணிந்து பாடுமினோ வுலகீர்
பரம்பரமே சிதம்பரமே பராபரமே வரமே
துணிந்துவந்த வேதாந்த சுத்தவனு பவமே
துரியமுடி யனுபவமே சுத்தசித்தாந் தமதாய்த்
தணிந்த நிலைப் பெருஞ்சுகமே சமரசசன் மார்க்க
சத்தியமே இயற்கைஉண்மைத் தனிப்பதியே யென்று
கணிந்துளத்தே கனிந்துநினைந் துரைத்திடிலப் பொழுதே
காணாத காட்சியெலாங் கண்டுகொள லாமே'

'இயற்கையுண்மை வடிவினரே யணைய வாரீர்
எல்லாஞ்செய் வல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கைவிளக் கத்தவரே யணைய வாரீர்
எல்லார்க்கு நல்லவரே யணைய வாரீர்
இயற்கையின்ப மானவரே யணைய வாரீர்
இறைமையெலா முடையவரே யணைய வாரீர்
இயற்கை நிறை வானவரே யணைய வாரீர்
என்னுடைய நாயகரே யணைய வாரீர்'

'இயற்கை யுண்மைத் தனிப்பெரும் பொருளாயும், இயற்கை விளக்கத் தனிப்பெரும் பதமாயும், இயற்கை இன்பத் தனிப்பெருஞ் சுகமாயும், பிரிவின்றி நிறைந்த பெருந்தன்மையராய அருட்பெருஞ்ஜோதி யாண்டவரே! தேவரீர் திருவருள் வலத்தால் பொறி புலன் கரண முதலிய தத்துவங்களனைத்தையும் வென்று நின்மல ராகித் தத்துவாந்தத்தில் நின்று தம் உண்மை உணர்ந்து இயற்கை உணர்ச்சியைப் பெற்று இயற்கை உண்மைக் கண் இயற்கை இன்பாநுபவஞ் செய்கின்ற சுத்த யோகாந் தர்களும், சுத்த கலாந்தர்களும், சுத்த போதாந்தர்களும், சுத்த நாதாந்தர்களும், சுத்த வேதாந்தர்களும், சுத்த சித்தாந்தர்களுமாகிய சுத்த சன்மார்க்க ஞானிகளின் திருக்கூட்டங்களை நன் முயற்சியால் தனித்தனி அடைந்து பத்தியாற் பணிந்து அற்புதப் பெருஞ்செயல் புரிகின்ற

ஐயர்களே! அருட்பெருஞ் ஜோதித் தனிப்பெரும் பதியான கடவுளின் இயற்கைத் திருவருட் சமுகம்ருந்த வண்ணம் உள்ளம் உவந்துரைத் தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்கின்ற தோறும் எல்லாப் பொருள்கட்கும், எல்லாக் குணங்கட்கும், எல்லாச் செயல்கட்கும், எல்லாப் பயன்கட்கும், எல்லா அநுபவங்கட்கும், மற்றெல்லாவற்றிற்கும், உருவ சொருப சுபாவ முதலிய இலக்கணங்கள் அனைத்தும் தாமே யாகியும், தாமல்லராகியும், தாக்கியுந் தாக்கற்றும், அகத்தும் அகப்புறத்தும், புறத்தும் புறப் புறத்தும், நீக்கமின்றி நிறைந்து விளங்குகின்ற இயற்கை உண்மைக் கடவுளது இயற்கைத் திருவருட் சமுகமிருந்த வண்ணம் அந்தோ! அந்தோ!! எங்ஙனம் அறிவோம் எவ்வாறு கருதுவோம் என்னென்று கூறுவோம் என்று அவ்வக் கூட்டங்களினும் தனித்தனி உரைத்துரைத்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து நெட்டுயிர்க்கின்றார்கள் என்றும், எல்லாத் தத்துவங்களையும், எல்லாத் தத்துவிகளையும் தோற்றுவித்தலும், இயக்குவித்தலும், அடக்குவித்தலும், மயக்குவித்தலும், தெளிவித்தலுமாகிய தொழில்களை எளிதிற் கொடுத்தற்குரிய பூரண சுதந்திரத்தவர்களாய், இயற்கைச் சத்தியஞான சுகானுபவ பூரண சொருப சாத்தியர்களாய், எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும் தடைபடாத நித்திய சுத்த சத்தஞான தேகிகளாய்ப் பூதசித்தி, கரண சித்தி, இந்திரியசித்தி, குணசித்தி, பிரகிருதிசித்தி, கலா சித்தி, புருடசித்தி, விந்துசித்தி, பரசித்தி, சுத்தசித்தி, விசுவசித்தி, வியோமசித்தி, பிரமசித்தி, சிவசித்தி முதலிய பிண்டசித்தி, அண்டசித்தி, பகிரண்டசித்தி, அண்டரண்ட சித்தி என்கின்ற அந்தரங்க பகிரங்க தத்துவ தத்துவி சித்திகளெல்லாவற்றையும் திருக்கடைக் கணிப்பாற் செய்ய வல்லவராய்ச் சடாந்த சமரச சத்தியராய் விளங்குகின்ற சமரச சுத்த சன்மார்க்க ஞானிகளது சித்திவிலாசத் திருச் சபைக் கண்ணே புண்ணிய வசத்தாற் புகுதப்பெற்று மனங்கனிந்து வணங்கி நின்ற சர்வ சுதந்திரராய சத்தியர் களே! இயற்கை உண்மைத் தனிப்பெரும் பதியாய கடவு

ளின் இயற்கைத் திருவருட் சமுகமிருந்தவண்ணம் திருவுளம்பற்றித் திருவாய் மலர்ந்து திருவார்த்தை அளித்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கின்ற தோறும் திருவார்த்தை அளித்தலின்றிப் பெருங் கருணைத் திருக்கண்களில் ஆனந்தநீர் பொழிந்து சும்மா இருக்கின்றன ரென்றும் உணர்ந்தோர் விரைந்துரைப்பக் கேள்வியுற்று இயற்கைத் திருவருட் சமுகமிருந்த வண்ணம் என்னையோ என்னையோ என்று குலாவிக் குலாவிக் கூவுகின்றவனானேன்.'

'திருவருட் சமூகப் பெருங்கருணைப் பெரும்பதியாய தேவரீர் இயற்கைத் திருவண்ணம் அறிதல் எங்ஙனமோ! எங்ஙனமோ!! ஒ ஒப்புயர்வின்றி விளங்குகின்ற ஒருவரே! தேவரீர் திருவண்ணமும் திருவருட் சமூகத்தின் வண்ணமும், அறிதற்கும், கருதுதற்கும், துதித்தற்கும், எத்திறத்தாயினும் கூடாவாயினும் அடிமை அளவிற்கியன்றபடி அறியாதறிந்தும் கருதாது கருதியும் துதியாது துதித்தும் எனது உரிமையை ஊற்றஞ் செய்கின்றவனானேன். வந்தனம் வந்தனம்.'

'இயற்கையிற்றானே விளங்குகின்றவரா யுள்ளவரென்றும், இயற்கையிற்றானே யுள்ளவராய் விளங்குகின்றவரென்றும், இரண்டுபடாத பூரண இன்பமானவரென்றும், எல்லா அண்டங்களையும், எல்லா வுலகங்களையும், எல்லாப் பதங்களையும், எல்லாச் சத்திகளையும், எல்லாச் சத்தர்களையும், எல்லாக் கலைகளையும், எல்லாப் பொருள்களையும், எல்லாத் தத்துவங்களையும், எல்லாத் தத்துவிகளையும், எல்லா வுயிர்களையும், எல்லாச் செயல்களையும், எல்லா இச்சைகளையும், எல்லா ஞானங்களையும், எல்லாப் பயன்களையும், எல்லா அனுபவங்களையும், மற்றெல்லாவற்றையும் தமது திருவருட் சத்தியால் தோற்றுவித்தல், வாழ்வித்தல், குற்றம் நீக்குவித்தல், பக்குவம் வருவித்தல், விளக்கஞ் செய்வித்தல் முதலிய பெருங் கருணைப் பெருந் தொழில்களை இயற்று

விக்கின்றவ ரென்றும், எல்லாமானவ ரென்றும், ஒன்றுமல்லாதவ ரென்றும், சர்வகாருணிய ரென்றும், சர்வ வல்லப ரென்றும், எல்லாம் உடையராய்த் தமக்கு ஒருவாற்றானும் ஒப்புயர்வில்லாத் தனிப்பெருந்தலைமை அருட்பெருஞ் சோதியரென்றும், சத்திய அறிவால் அறியப்படுகின்ற உண்மைக் கடவுள் ஒருவரே அகம்புற முதலிய எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிறைந்த சுத்த மெய்யறிவென்னும் பூர்ணப் பொதுவெளியில், அறிவாரறியும் வண்ணங்கள் எல்லாமாகி விளங்குகின்றார்.'

சத்தின் மார்க்கமாகிய இயற்கையோடியைந்து வாழ வேண்டுவது மக்கள் கடமை அக்கடமையினின்றும் வழுவி நிற்பது சன்மார்க்கம் பற்றி நடப்பதாகாது. இந்நாளில் இயற்கை வாழ்வு செம்மை நிலையிலில்லை என்பது வெள்ளிடைமலை. இயற்கை வாழ்வு அருக அருகக் கடவுள் நெறியெனுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கும், மன்பதைக்குமுள்ள தொடர்பும் அறுந்து கொண்டே போகும். அத்தொடர்பிற்கு ஆக்கந்தேட அவ்வப்போது பெரியோர் தோன்றுவது வழக்கம். நமது தமிழ்நாட்டில் இற்றைக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இராமலிங்க சுவாமிகள் தோன்றிக் காலதேசவர்த்தமானத்துக்கேற்ற முறையில் **இயற்கை வாழ்வெனுஞ் சன்மார்க்கத்தை** ஓம்பினார்.

சன்மார்க்கமென்பது உலகில் **பல சமயப் பெயர்களாக** வழங்கப்பட்டு வருகிறது. அச் சமயம் ஒவ்வொன்றுஞ் சன்மார்க்கத்தையே குறிக்கொண்டு நிற்கிறது. வெறும் பெயர்களை மட்டுங் கொண்டு போரிடுவது அறியாமை. **அவ்வறியாமை வுள்ளவரை கடவுள் நெறியெனுஞ் சன்மார்க்கம் புலனாதல் அரிது.** இதுபற்றி 'மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்' என்னும் நூலில் 'சமய வாழ்வு' என்னும் பகுதியில் விரித்துக் கூறியுள்ளேன். விரிவு ஆண்டுக் காண்க.

சன்மார்க்கத்தைப் பற்றிச் சுவாமிகள் அருளிய பாக்களுள் மிகச் சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

'சுத்த சன்மார்க்க சுகநிலை தனிலெனைச்
சத்திய னாக்கிய தனிச்சிவ பதியே'

'ஆன்ற சன்மார்க்கம் அணிபெற எனைத்தான்
ஈன்றமு தளித்த இனியநற் றாயே'

'அழகனே ஞான அமுதே என்றன்
அப்பனே அம்பலத் தரசே
குழகனே இன்பக் கொடியுளங் களிக்கும்
கொழுனனே சுத்தசன் மார்க்கக்
கழகநேர் நின்ற கருணைமா நிதியே
கடவுளே கடவுளே எனநான்
பழகநேர்ந் திட்டேன் இன்னுமிவ் வுலகிற்
பழங்கணா லழுங்குத லழகோ'

'கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக்கொண் டாடும்
கண்மூடி வழக்கமெலா மண்மூடிப் போக
மலைவுறுசன் மார்க்கமொன்றே நிலைபெறஎவ் வுலகும்
வாழ்ந்தோங்கக் கருதியருள் வழங்கினைஎன் றனக்கே
உலைவறுமிகப் பொழுதேநற் றருணமென நீயே
உணர்த்தினைவந் தணைந்தருள்வாய் உண்மையுரைத் தவனே
சிலைநிகர்வன் மனங்கரைத்துத் திருவமுதம் அளித்தோய்
சித்தசிகா மணியேஎன் திருநடநா யகனே'

'மாட்சி அளிக்குஞ் சன்மார்க்க
மரபில் மனத்தைச் செலுத்துதற்கோர்
சூழ்ச்சி அறியா துழன்றேனைச்
சூழ்ச்சி அறிவித் தருளரசின்
ஆட்சி அடைவித் தருட்சோதி
அமுதம் அளித்தே ஆனந்தக்
காட்சி கொடுத்தாய் நின்றனக்குக்
கைம்மா றேது கொடுப்பேனே'

'திருநெறியொன் றேயதுதான் சமரசசன் மார்க்கச்
சிவநெறியென் றுணர்ந்துலகீர் சேர்ந்திடுமின் ஈண்டு
வருநெறியில் எனையாட்கொண் டருளமுத மளித்து
வல்லபசக் திகளெல்லாம் வழங்கியவோர் வள்ளல்
பெருநெறியிற் சித்தாடத் திருவுளங்கொண் டருளிப்
பெருங்கருணை வடிவினொடு வருந்தருணம் இதுவே
கருநெறிவீழ்ந் துழலாதீர் கலக்கமடை யாதீர்
கண்மையினாற் கருத்தொருமித் துண்மையுரைத் தேனே'

'அச்சாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆறந்த நிலைகளெல்லாம் அறிந்தடைதல் வேண்டும்
எச்சார்பு மாகியுயிர்க் கிதம்புரிதல் வேண்டும்
எனையடுத்தார் தமக்கெல்லாம் இன்புதரல் வேண்டும்
இச்சாதி சமயவிகற் பங்களெலாந் தவிர்ந்தே
எவ்வுலகுஞ் சன்மார்க்கப் பொதுவடைதல் வேண்டும்
உச்சாதி அந்தமிலாத் திருவடியில் யானும்
உடையாயுங் கலந்தோங்கும் ஒருமையும்வேண் டுவனே'

உலகிலுள்ள சமயங்கள் யாவுஞ் சன்மார்க்க மொன்றையே குறிக்கொண்டு நிற்றல் உண்மை. அவற்றின் நுட்பந் தேறாது மக்கள் சமயப் பெயர்களை மட்டுங் கொண்டு, சமய நெறி விடுத்துச் சமய வெறியர்களாய், உலகில் நிகழ்த்திய போர்கள் பல: இட்ட வழக்குகள் பல, இனி அச்சமயப் பெயர்கட்குப் பதிலாக அவைகளின் உள்ளுறையாக உள்ள சன்மார்க்கத்தை வழங்குவதே சால்பு. இனி உலகில் போருக்கும் பிளவுக்கும் பிரிவுக்குங் காரணமாயுள்ள துன்மார்க்கங்கள் பொன்றுவதே சிறப்பு. அவை பொன்றுங் காலம் சேய்மையிலில்லை என்று இறும்பூதுடன் இயம்புகிறேன். சன்மார்க்கம் ஓங்க; துன்மார்க்கம் சாய்க

'கண்கொண்ட பூதலமெல்லாஞ் சன்மார்க்கங்
கலந்துகொண்டே
பண்கொண்ட பாடலிற் பாடிப் படித்துப் பரவுகின்றார்
விண்கொண்ட சிற்சபை யொன்றே நிறைந்து விளங்குகின்ற
தெண்கொண்ட மற்றை மதமார்க்கம் யாவு மிறந்தனவே'

எனவரூஉஞ் சுவாமிகளின் ஆர்வமொழியை உற்று நோக்குக.

யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள சத்தென்னுஞ் செம் பொருளுடன் இயற்கை வழித் தொடர்புகொண்டு வாழ் வோர், பிறவுயிரைத் தம்மைப் போலக் கருதும் ஒருநிலை எய்தல் ஒருதலை. அவர்க்கு உலகு உயிர்களெல்லாம் ஆண்டவன் உடலுறுப்புக்களாகத் தோன்றும். பிற உயிர் கட்குத் தீங்கு செய்தல் தம்முயிர்க்குத் தீங்கு செய்தலாக முடிவது அவர்க்கு நன்கு தெரியும். இப் பெருநிலையே சன் மார்க்க நிலை என்பது. இஃது இயற்கையுடன் இயைந்து வாழ்வதுமாகும்.

இந்நிலை அடைதற்கு மக்கள் கடைப்பிடித் தொழுகத் தக்க அறத்துறைகள் பல உண்டு. அவற்றை ஈண்டு விரிக் கிற் பெருகும். அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை அருளறம் ஒன்றே. அவ்வறவொழுக்கம் சன்மார்க்கத்தைக் கூட்டுவது உறுதி. எனவே சன்மார்க்கப் பேற்றிற்கு வேண்டற்பாலது அருள் என்க.

இராமலிங்க சுவாமிகளுஞ் சன்மார்க்கத்துக்கு அருளறத் தையே பெரிதும் அறிவுறுத்திச் சென்றார். அருளில்லாத இடத்தில் சன்மார்க்கமில்லை என்பது சுவாமிகளின் உள்ளக் கிடக்கை. சுவாமிகள் 'அருட்பெருஞ் சோதி தனிப் பெருங் கருணை' என்று முழங்குமாறு மன்பதைக்கு அறிவுறுத்தி னார்; அருட்பெருஞ் சோதி வழிபாட்டிற் கென்றே வடலூரில் ஒரு கோயில் கட்டினார். ஆண்டவனை 'அருட் பெருஞ் சோதி ஆண்டவன்' என்று போற்றுவது சுவாமி கள் வழக்கம். தமது கருத்துக்களெல்லாம் ஒரே இடத்தில் பொதுள சுவாமிகள் அருளிய ஒரு தனி அகவற்கு 'அருட் பெருஞ் சோதி அகவல்' என்னும் பெயர் சூட்டினார். சுவாமிகள் பாக்கள் முழுவதும் அருண்மணங் கமழ்ந்து கொண்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை.

'அருளலா தணுவும் அசைந்திடா ததனால்
அருணலம் பரவுகென் றறைந்தமெய்ச் சிவமே
அருளுறின் எல்லாம் ஆகும்ஈ துண்மை
அருளுற முயல்கஎன் றருளிய சிவமே
அருணெறி யொன்றே தெருணெறி மற்றெலாம்
இருணெறி எனஎனக் கியம்பிய சிவமே
அருள்பெறிற் றுரும்புமோர் ஐந்தொழில் புரியும்
தெருளிது வெனவே செப்பிய சிவமே
அருளறி வொன்றே அறிவமற் றெல்லாம்
மருளறி வென்றே வகுத்தமெய்ச் சிவமே
அருட்சுகம் ஒன்றே அரும்பெறற் பெருஞ்சுகம்
மருட்சுகம் பிறவென வகுத்திமெய்ச் சிவமே
அருட்பே றதுவே அரும்பெறற் பெரும்பே
றிருட்பே றறுக்கவெண் றியம்பிய சிவமே
அருட்டனி வல்லபம் அதுவே எலாஞ்செய்
பொருட்டனிச் சித்தெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
அருளறி யார்தமை அறியார் எம்மையும்
பொருளறி யாரெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
அருணிலை யொன்றே அனைத்தும் பெருநிலை
பொருணிலை காண்கெனப் புகன்றமெய்ச் சிவமே
அருள்வடி வதுவே அழியாத் தனிவடி
வருள்பெற முயலுகென் றருளிய சிவமே
அருளே நம்மியல் அருளே நம்முரு
அருளே நம்வடி வாமென்ற சிவமே
அருளே நம்மடி அருளே நம்முடி
அருளே நம்நடு வாமென்ற சிவமே
அருளே நம்மறி வருளே நம்மனம்
அருளே நங்குண மாமென்ற சிவமே
அருளே நம்பதி அருளே நம்பதம்
அருளே நம்மிடம் ஆமென்ற சிவமே
அருளே நந்துணை அருளே நந்தொழில்
அருளே நம்விருப் பாமென்ற சிவமே
அருளே நம்பொருள் அருளே நம்மொளி
அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே
அருளே நங்குலம் அருளே நம்மினம்
அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே

அருளே நஞ்சுகம் அருளே நம்பெயர்
அருளே நாமறி வாயென்ற சிவமே
அருளொளி அடைந்தனை அருளமு துண்டனை
அருண்மதி வாழ்கவென் றருளிய சிவமே
அருணிலை பெற்றனை அருள்வடி வுற்றனை
அருளர சியற்றுகென் றருளிய சிவமே
உள்ளகத் தமர்ந்தென துயிரிற் கலந்தருள்
வள்ளல்சிற் றம்பலம் வளர்சிவ பதியே
நிகரிலா இன்ப நிலைநடு வைத்தெனைத்
தகவொடு காக்குந் தனிச்சிவ பதியே
சுத்தசன் மார்க்கச் சுகநிலை தனிலெனைச்
சத்திய னாக்கிய தனிச்சிவ பதியே!

எனவரூஉம் அருண்மொழிகளை நோக்குக.

சுவாமிகள் அருளிற் றோய்ந்து அருளுருவாய் வாழ்வு நடாத்தியதைக் குறித்துப் பின்னுங் கூறுவேன்.

4. சங்கம்

இனிச் சுவாமிகள் கண்ட சங்கத்தைப்பற்றி இரண்டோர் உரை பகர்ந்து மேற் செல்கிறேன். ஒவ்வொன்றுஞ் சங்கத்தின் வழி வளர்வதே சிறப்பு. 'வாயாரத் தன்னடியே பாடுந் தொண்டர் இனத்தகத்தான்' என்றார் அப்பர். 'இணங்கத் தன்னடியார் கூட்டமும் வைத்து' என்றார் மாணிக்கவாசகனார். 'நான்குபேர் சேர்ந்து ஜெபஞ் செய்யும் இடத்தில் நானிருக்கிறேன்' என்றார் கிறிஸ்து. 'சங்கஞ் சரணங் கச்சாமி' என்று புத்தர் சங்கத்திற்கே வணக்கங் கூறியுள்ளார். நடராஜ வள்ளல் ஆனந்த நடம் புரிவது மன்றமே. திருமால் அறிதுயில் புரிவதும் அரங்கமே. வேறு பல அரசியல் வினைகளும், உலகியல் வினைகளும், மன்றங்களின் வாயிலாகவே நடைபெறுகின்றன. மக்கட்குச் சங்கத்தால் பல நலன்களுண்டு. அவையிற்றின் விரிவு ஈண்டு வேண்டுவதில்லை.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தார் சேர்ந்துழைத்தற்குரிய சங்கத்தைப்பற்றியும். அதன் அமைப்பைப் பற்றியுந் தொடக்கத்தில் சிறிது விளக்கி யுள்ளேன். மீண்டும் அவைகளை ஈண்டுக் கூறவேண்டுவதில்லை.

ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தார் யாவர்? அருள்-தயை-இரக்கம்-கருணையுடையார் அனைவரும் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்கத்தவரே யாவர். அவர் அனைவரும் ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தில் சேர்ந்தவரே யாவர். அவர் எந்நாட்டவ ராயினுமாக; எம்மொழியின ராயினுமாக; எவ் வகுப்பின ராயினுமாக; எச் சமயத்தவ ராயினுமாக. 'அருளுடையா ரெல்லாருஞ் சமரச சன்மார்க்க மடைந்தவரே' என்றும், 'தயையுடையா ரெல்லாருஞ் சமரச சன்மார்க்கஞ் சார்ந்தவரே' என்றுஞ் சுவாமிகள் அருளிய மொழிகளைக் காண்க. இச் சன்மார்க்க சங்கம் உலக முழுதுங்கொண்ட ஒன்றாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதற்கு இயற்கை அன்னை திருவருள் சொரிந்து வருகிறாள். கொலைத்தொழில் மிடைந்துள்ள நாடுகளினுங் கொல்லா அறம் வளர்ந்து வருதலை உற்று நோக்குவோர்க்கு உண்மை புலனாகும். சமரச சன்மார்க்க சங்கம் ஓங்க; ஓங்க. அருள்நெறி செழிக்க; செழிக்க.

'பன்மார்க்க மெல்லாம் பசையற் றொழிந்தனவே
சன்மார்க்கம் ஒன்றே தழைத்ததுவே—சொன்மார்க்கத்
தெல்லா உலகும் இசைந்தனவே எம்பெருமான்
கொல்லா நெறியருளைக் கொண்டு'

'துன்மார்க்க மெல்லாந் தொலைத்துவிட்டேன் சுத்தசிவ
சன்மார்க்க சங்கத் தலைப்பட்டேன்—என்மார்க்கம்
நன்மார்க்கம் என்றேவா னாட்டார் புகழ்கின்றார்
மன்மார்க்கத் தாலே மகிழ்ந்து'

'மார்க்கமெலாம் ஒன்றாகும் மாநிலத்தீர் வாய்மையிது
தூக்கமெலா நீக்கித் துணிந்துளத்தே—ஏக்கம்விட்டுச்
சன்மார்க்க சங்கத்தைச் சார்ந்திடுமின் சத்தியம்நீர்
நன்மார்க்கஞ் சேர்வீரிந் நாள்'

இதுகாறும், சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்திய தென்னை என்பதைச் சுவாமிகள் கண்ட 'ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்' என்னும் பெயரையும், பொருளையுங் கொண்டு ஒருவாறு சுருங்கக் கூறினேன். இனி அவ்வறி வுறுத்தலை நடையில் கொணர்தற்குச் சுவாமிகள் கோலிய முறை என்னை என்பதுபற்றிச் சிறிது பேச விரும்பு கிறேன்.

2. முறை

சுவாமிகள் பாடிய பாக்களையும் எழுதிய உரைகளையும் நோக்குழிச் சுவாமிகள் கொண்ட முறைகள் இன்ன இன்ன என்று புலனாகின்றன. அம் முறைகளைப் பொது சிறப்பென இருகூறிட்டுப் பேசலாம். ஈண்டுப் பெரிதுஞ் சிறப்பு முறைகள்மீதே நாட்டஞ் செலுத்தக் கருதியிருக்கிறேன். அச்சிறப்பு முறைகளுள்ளுஞ் சுவாமிகள் இளமையில் கொண்ட வழிபாட்டு முறைகளைத் தனியாக இறுதியில் எடுத்துக்காட்ட எண்ணுகிறேன். அவையல்லாத பிறவற்றையே ஈண்டுச் சுருங்கச் சொல்லப் புகுகிறேன்.

1. கடவுளிடத்துறுதி

அருட்பாவென்னுங் கருவிகொண்டு சுவாமிகள் வாழ்வை நோக்கினால், அவர் வாழ்வில் முதல்முதல் புலனாவதொன்று. அவ்வொன்றே அவர் வாழ்வைச் சிறப்புச் செய்தது. அவ்வொன்றே எல்லார் வாழ்வையும் மேன்மையுறச் செய்வது. அவ்வொன்றிலா வாழ்வு எத்தகையதாயினும், அது சவலையுற்றுச் .சாம்பி அழுகிச் சாகும். அவ்வொன்று எது? **கடவுளிடத்து உறுதி.** அது வாழ்விற்குக் கொழுகொம்பு போன்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் அக் கொம்பரைத் தாம் வேறு அது வேறு என்று கருதாதவாறு உடும்பெனப் பற்றிக் கொண்டார். சுவாமிகளின் எண்ணஞ் சொல் செயல் எல்லாம் கடவுளிடத்தே படிந்து கிடந்தன. அவர் ஊன் உயிர் உடல் எல்லாம் அதனூடே உருவி நின்றன.

சுவாமிகள் கடவுளிடங் கொண்ட உறுதியை அருட்பா முழுதுங் காணலாம். அருட்பாவை ஓதியுணரும் ஒருவர் ஆண்டவனிடத்து உறுதிகொள்ளுதல் ஒருதலை.

‘அப்பாநின்னை யன்றியெங்கும் அணைப்பா ரில்லையே
அந்தோநின்னை யன்றியெங்கும் அருள்வா ரில்லையே
எப்பாலவர்க்கு நின்னையன்றி இறைமை யில்லையே
எனக்குநின்மே லன்றியுலகில் இச்சை யில்லையே’

‘உன்னைமறக்கில் எந்தாயுயிரென் னுடம்பில் வாழுமோ
உன்பாலன்றிப் பிறர்பாலென்ற னுள்ளஞ் சூழுமோ
என்னைக்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்ட தென்ன கருதியோ
எந்தாய்நின்னைக் கொடுக்கவெண்பா லின்றி வருதியோ

‘இறைவாநின்னைக் கனவிலேனும் யான்ம றப்பனோ
எந்தாயுலகத் தவர்கள்போல்நான் இனியி றப்பனோ
மறைவாசகமும் பொருளும்பயனும் மதிக்கு மதியிலே
வாய்க்கக்கருணை புரிந்துவைத்தாய் உயர்ந்த பதியிலே’

‘இறுகப்பிடித்துக் கொண்டேன்பதத்தை யினிநான் விடுவனோ
எந்தாய்பாதம் பிடித்தகையால் வேறு தொடுவனோ
குறுகப்பயந்து கூற்று மோடிக் குலைந்து போயிற்றே
கோவேயுன்றன் அருட்சிற்சோதி என்ன தாயிற்றே’

அன்பர்களே! இப்பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை ஓர்க; அடிகள் ஆண்டவனிடத்துக் கொண்ட உறுதியைத் தேர்க.

‘தந்தையுந் தாயுங் குருவும்யான் போற்றுஞ்
சாமியும் பூமியும் பொருளும்
சொந்தநல் வாழ்வும் நேயமும் துணையும்
சுற்றமும் முற்றுநீ யென்றே
சிந்தையுற் றிங்கே யிருக்கின்றே னிதுநின்
திருவுளந் தெரிந்ததே யெந்தாய்
நிந்தைசெய் யுலகில் யானுளங் கலங்கல்
நீதியோ நின்னருட் கழகோ’

‘ஊன்பெறும் உயிரும் உணர்ச்சியும் அன்பும்
ஊக்கமும் உண்மையும் என்னைத்
தான்பெறு தாயுந் தந்தையுங் குருவும்
தனிப்பெருந் தெய்வமும் தவமும்

வான்பெறு பொருளும் வாழ்வுநற் றுணையும்
மக்களும் மனைவியும் உறவும்
நான்பெறு நண்பும் யாவுநீ என்றே
நம்பினேன் கைவிடே லெனையே'

'சோறு வேண்டினுந் துகிலணி முதலாம்
சுகங்கள் வேண்டினும் சுகமலாற் சுகமாம்
வேறு வேண்டினும் நினையடைந் தன்றி
மேவொ ணாதெனு மேலவர் உரைக்கே
மாறு வேண்டிலேன் வந்துநிற் கின்றேன்
வள்ளலே உன்றன் மனக்குறிப் பறியேன்
சாறு வேண்டிய பொழில்வட லரசே
சத்திய யச்சபைத் தனிப்பெரும் பதியே'

எனவரூஉம் பாக்களால் தமக்குரிய எல்லாம் இறைவனே என்று சுவாமிகள் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

சுவாமிகள் **தெய்வம் தெய்வம்** என்று ஒரு பெரும் பதிகம் பாடியுள்ளார். அதன்கண் அன்புக் கடவுளை எவ்வெவ் விதமாகத் தமிழில் சுவாமிகள் வடித்துக் காட்டு கிறார். இரண்டொரு பாக்கள் வருமாறு:—

'எல்லாஞ்செய் வல்லதெய்வம் எங்குநிறை தெய்வம்
என்னுயிரிற் கலந்தெனக்கே இன்பநல்குந் தெய்வம்
நல்லார்க்கு நல்லதெய்வம் நடுவான தெய்வம்
நற்சபை யிலாடுகின்ற நடராசத் தெய்வம்
கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுந் தெய்வம்
காரணமாந் தெய்வமருட் பூரணமாந் தெய்வம்
செல்லாத நிலைகளெலாஞ் செல்லுகின்ற தெய்வம்
சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம்'

'தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்
தன்னைநிக ரில்லாத தனித்தலைமைத் தெய்வம்
வாயார வாழ்த்துகின்றோர் மனத்தமர்ந்த தெய்வம்
மலரடியென் சென்னிமிசை வைத்தபெருந் தெய்வம்

காயாது கனியாகிக் கலந்தினிக்குந் தெய்வம்
 கருணைநிதித் தெய்வமுற்றுங் காட்டுவிக்குந் தெய்வம்
சேயாக எனைவளர்க்குந் தெய்வமகா தெய்வம்
 சிற்சபையில் விளங்குகின்ற தெய்வமதே தெய்வம்'

2. இயற்கை வாழ்வு

இவ்வுறுதி யுடையார் இயற்கைக்கு மாறுபட்டு வாழ்வு நடாத்த ஒருப்படார். இயற்கை நெறியே செந்நெறி யென்பது அவர்க்குச் செவ்வனே விளங்கும். நம் சுவாமிகள் இயற்கையோடியைந்து வாழ்வு நடாத்தி, அதன் உள்ளுறையாகிய இறைவனிடத்து அன்பு செலுத்தி வந்தார்.

சுவாமிகள் இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வு நடாத்தினார் என்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள. இயற்கைவாழ்வின் இன்றியமையாமையைச் சுவாமிகள் எழுதிய உரைப்பகுதிகளிற் காண்க.

சுவாமிகள் நீராடல், காற்றில் மூழ்கல், இளங் கதிரொளியில் படிதல் முதலியவற்றை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தார். அடிகள் நீராடிய ஓடை உங்களிற் பெரும் பான்மையோர்க்குத் தெரியும். நாளை அடியவர்கள் இங்கிருந்து அருட்பா ஓதிக்கொண்டு சுவாமிகள் அடைந்த ஞான சித்தபுரம் போகும் வழியில் அவ்வோடையில் மூழ்குவார்கள். கண்ணையுங் கருத்தையும் கவரும் அவ்வழகிய ஓடையில் மூழ்குவதை ஒரு வழக்கமாகவும் அன்பர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அடிக்கடி வெளியில் உலவுவார்களென்று கேள்வியுற் றிருக்கிறேன். அவ்வுலவலில் காற்றில் மூழ்கலும் ஞாயிறொளியில் படிதலும் நிகழ்கின்றன. சுவாமிகள் கோடையில் குளிர் நிழலில் அமர்ந்து அந் நிழலை ஆண்டவன் வடிவெனக்கொண்டு மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து உருகுவாராம். சுருங்கக் கூறின் சுவாமிகள்

ஆண்டவன் வடிவான இயற்கையோடியைந்து வாழ்வு நடாத்தினார் என்று கூறலாம்.

இராமலிங்க அடிகள், இயற்கையோ டியைந்த வாழ்வு நடாத்தி, அதன் வாயிலாக இறைவன் துணைபுரியும் அருட் டிறத்தை யுணர்ந்து, அவ்வுணர்வைப் **பாட்டாகப் பாடிப் பாடி** இன்புற்றார். இயற்கையில இறைவன் பாட் டாகக் காட்சியளிப்பதைக் கண்ட அடிகள், அவ்வியற்கைப் பாட்டைத் தெள்ளிய தீந்தமிழ்ப் **பாட்டுப் படமாக** வரைந்து நமக்கு உதவியுள்ளார்.

'கோடையிலே யிளைப்பாற்றிக் கொள்ளும்வகை கிடைத்த
குளிர்தருவே தருநிழலே நிழல்கனிந்த கனியே
ஓடையிலே யூறுகின்ற தீஞ்சுவைத்தண் ணீரே
உகந்ததண்ணீ ரிடைமலர்ந்த சுகந்தமண மலரே
மேடையிலே வீசுகின்ற மெல்லியபூங் காற்றே
மென்காற்றில் விளைசுகமே சுகத்திலுறும் பயனே
ஆடையிலே யெனைமணந்த மணவாளா பொதுவில்
ஆடுகின்ற வரசேயென் னலங்கலணிந் தருளே'

இப்பாட்டில் இயற்கைக் கூறுகளை ஆண்டவனாகக் கண்டு கண்டு சுவாமிகளுற்ற மகிழ்ச்சியில் தமிழ் அன்பர் களே! கருத்திருத்துங்கள்; பாட்டுளத்துடன் அப் பாட்டில் திளையுங்கள்; பாட்டு வடிவான இயற்கை இறையின் நிழலில் இருங்கள்; தண்ணீரில் ஆடுங்கள்; மலர் மணத்தை முகருங்கள்; காற்றில் மூழ்குங்கள்; அருளின்பத்தை நுகருங்கள்; நுகர்ந்து மகிழ்வுறுங்கள். அம் மகிழ்ச்சியே உடலையும் உயிரையும் ஓம்பும் **அமிழ்தம் அமிழ்தமென்க. அவ்வமிழ்தப் பெருக்கே** சுவாமிகள் **அருளிய அருட்பா.** அத்தமிழ் விருந்துண்ண எழுங்கள்; எழுங்கள்.

'உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாதே தித்தித்தென் னுடம்போ
டுயிருணர்வுங் கலந்துகலந் துள்ளகத்தும் புறத்துந்
தண்ணியவண் ணம்பரவப் பொங்கிநிறைந் தாங்கே
ததும்பியென்றன் மயமெல்லாந் தன்மயமே யாக்கி

எண்ணியஎன் எண்ணமெலா மெய்தவொளி வழங்கி
இலங்குகின்ற பேரருளாம் இன்னமுதத் திரளே
புண்ணியமே யென்பெரிய பொருளே யென்னரசே
புன்மொழியென் றிகழாதே புனைந்துமகிழ்ந் தருளே'

'காட்சியுறக் கண்களுக்குக் களிக்கும் வண்ண முளதாய்க்
கையுமெய்யும் பரிசிக்கச் சுகமரிசத் ததுவாய்ச்
சூழ்ச்சியுற நாசிக்குச் சுகந்தஞ்செய் குவதாய்த்
தூயசெவிக் கினியதொரு சுகநாதத் ததுவாய்
மாட்சியுற வாய்க்கினிய பெருஞ்சுவையீ குவதாய்
மறைமுடிமேல் பழுத்தெனக்கு வாய்த்தபெரும் பழமே
ஆட்சியுற வருளொளியாற் றிருச்சிற்றம் பலத்தே
ஆடல்புரி யரசேயென்ன லங்கலணிந் தருளே'

இயற்கை வாழ்விற்குரிய துறைகள் பலவுண்டு. அவை களை ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். சிலவற்றை மட்டும் ஈண்டுக் குறித்து மேற்செல்கிறேன்.

இயற்கை வாழ்விற்கு இன்றியமையாதனவற்றுள் உணவுமொன்று. 'உணவுக் கேற்ற குணம்' என்பது பழமொழி. பொருந்தா உணவால் மனிதன் குணநல னிழந்து இயற்கைச் செந்நெறி விடுத்துப் பிறழ்ந்து வீழ்வதுமுண்டு. ஆகவே, உணவை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டுவது மக்கள் கடமை.

இராமலிங்க சுவாமிகள் பொருந்திய உணவெனுஞ் சைவ உணவு அருந்தி அருந்திச் சிவனொடு தொடர்புகொள்ளும் ஒரு நெறி நின்றார். சுவாமிகள் கீரையுணவே பெரிதும் உண்டு வந்தாரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். புலால் உணவைச் சுவாமிகள் கடிந்து மறுத்து உரைத ததைப் போல வேறு எவருங் கூறவில்லை என்றுஞ் சொல்லலாம்.

அவ்வுணவால் மக்கள் உடல்நல னிழந்து, உயிர்நல னிழந்து கேடுறுவதைச் சுவாமிகள் நன்குணர்ந்து, அதை மறுக்கலானார். அம் மறுப்புமொழிகள் பலபடக் கிடக் கின்றன அவைகளுள் சில வருமாறு:—

'ஊழ்வகைக்குத் தக்கபடி மிருகம் பறவை முதலிய சீவர்களுக்கு அருளால் நியதியாகார மாத்திரமிருக்க மனிதர்களுக்கு மாத்திரம் ஊழ்நியதி யாகாரத்தோடு ஆகாமிய முயற்சி யாகாரமும் வேண்டுவது அவசிய மென்றது எப்படி யெனில் :—மனிதர்கள் பிராரத்தப்படி நியதியாகாரத்தைப் புசித்துப் பிராரத்த அநுபவத்தை நீக்கிக் கொள்வதற்கும், ஆகாமியத்தால் முயற்சி யாகாரத்தைப் புசித்துக் கரணேந்திரிய தேகத்தை வலு வுள்ளதாகச் செய்துகொண்டு சன்மார்க்க சாதனத்தை அநுசரித்துச் சித்தி முத்தி இன்பங்களைப் பெறுதற்கும் பிராரத்த ஆகாரமும் ஆகாமிய முயற்சி ஆகாரமும் அவசியம் வேண்டுமென்றறிய வேண்டும். மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, தாபரமென்கிற சீவதேகங்கள் தண்டனை நிமித்தம் வகித்த தேகங்களாதலால் பிரார்த்த ஆகாரம் கடவுள் விதித்த வண்ணம் அருட்சத்தியால் தடைபடாமல் கொடுக்கப்படுமாகலால் ஆகாமிய ஆகாரம் சம்பாதிக்க வேண்டாமென்றறிய வேண்டும்.

'ஆனால் சீவகாருணியம் எல்லாச் சீவர்களுக்கும் பொது வென்று முதலில் குறிக்கப்பட்ட தென்னையெனில்; சீவகாருணிய வொழுக்கத்தில் முக்கியமாக எல்லா மனிதர் களுக்கும் பொதுவில் பசியினால் வருந் துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்து ஆகாரத்தினால் திருப்தியின்பத்தை உண்டுபண்ண வேண்டுமென்றும், பசியைப் போல் வேறு வகையினால் சீவகொலை நேரிடுவதானால் அந்தச் சீவகொலையைத் தம்மாற் கூடிய வரையில் எவ்விதத்திலா யினும் தடைசெய்து உயிர்பெறுவித்துச் சந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்றும், பிணி பயம் முதலிய மற்ற ஏதுக்களால் சீவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடில், அத் துன்பங்கள் தங்களால் நீங்கத்தக்கவைகளாகில் நீக்கவேண்டுமென்றும், மிருகம் பறவை ஊர்வன தாவரம் முதலிய சீவர்களிடத்துப் பயத்தினால் வருந் துன்பத்தையும் கொலையினால் வரும் துன்பத்தையும் எவ்விதத்தும் நிவர்த்தி செய்யவேண்டு மென்றும், அவற்றுள் துட்ட சீவர்களிடத்தும் சிறிது

பயத்தினால் வருந்துன்ப மாத்திரமே யல்லது கொலை யினால் வரும் துன்பங்களைச் செய்யப்படா தென்றும், இவ்வகை முழுவதும் சீவகாருணியமே யாதலால் எல்லா வுயிர்களிடத்தும் சீவகாருண்யம் வேண்டுமென்று கடவுளால் ஆணைசெய்ததென்றறிய வேண்டும்.

'மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்குச் சகாயமாகச் சம்பாதிக்கின்ற உயிர்களில் சில உயிர்கள் தாமச ஆகார மாகிய மாமிச ஆகாரம் செய்வதனால் அவைகளுக்குப் பசி யாற்றுவிக்கும்போது அந்த ஆகாரத்தைக் கொடுத்து ஆற்றுவிக்கப்படாதோ வென்னில் ஒரு சீவனைக் கொன்று ஒரு சீவனுக்கு மாமிசத்தால் பசியாற்றுதல் சீவகாருணிய ஒழுக்கமே யல்ல வென்றும், கடவுள் சம்மதமும் அல்ல வென்றும், இவைகளுக்கு முழு விரோதமென்றும் அறியவேண்டும். எல்லாச் சீவர்களுக்கும் இயற்கை யுண்மை ஏகதேசங்களாகிக் கடவுளியற்கை விளக்கம் ஒன்றோடொன்று மாறுபடாதாகலாலும், கடவு ளியற்கை விளக்கமுஞ் சீவவியற்கை விளக்கமும் அந்தந்தத் தேகங்களினும் விளங்குகின்றபடியாலும் ஒரு சீவனை வதைத்து அதனால் மற்றொரு சீவனுக்குப் பசி யாற்றுதல் சீவகாருணிய வொழுக்கத்திற்கு முழு விரோத மென்றே அறியவேண்டும். புலி சிங்கம் முதலிய மிருகங்கள் மற்றொரு சீவனைக் கொன்று தின்று தாமசவாகாரத் தால் பசியாற்றித் திருப்தி யின்பத்தை யடைந்து சந்தோ ஷிக்கின்றன. அந்தச் சந்தோஷம் கடவுளியற்கை விளக்க ஏகதேசமும் சீவவியற்கை விளக்க நிறைவு மெனவுங் கொள்ளக்கூடாதோ வென்னில், கூடாது. தாமசவாகா ரத்தால் பூரண சத்துவமாகிய கடவுளியற்கை விளக்க ஏகதேசமும் ஏகதேச சத்துவமாகிய ஆன்மவியற்கை விளக்கமும் விளங்கா. இருளால் ஒளி விளங்காதது போல், இதைத் தாமசவாகார மென்பது என்னவெனில்— கடவுள் விளக்கம் வெளிப்படாதபடி ஆன்ம விளக்கத்தை மறைத்த இம்சை ஆகாரமாகலால் தாமசவாகார மாயிற்று. இந்த ஆகாரத்தால் திருப்தி யின்பமாகிய சந்தோஷ விளக்கம்

எதனுடைய விளக்கம் எனில், அனாதி பசு கரண மாயா விளக்கமென்று அறிய வேண்டும்.

பசுவென்பது என்னை? ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்கிற மும்மல பந்தத்தால் ஒன்றுபட்டு அறிவிழந்த ஆன்மாவையே பசுவென்பது. அப்பசுவிற்கு விளக்கந் தோன்றுவது எப்படி யென்னில்—சூரியனை மறைத்த மேகவண்ணத்திலுள்ள இருளினிடத்தும் சூரியப் பிரகாச விசேஷந் தோன்றுதலால் அவ்விருளும் விளக்கமாக வழங்குகின்றது. அதுபோல், அசுத்தமாயா காரணங்களுந் தாமச குணமும் இருள் வண்ணமுடைடவாயினும் தம் மால் மறைக்கப்பட்ட பரசீவ விளக்க விசேஷத்தால் அசுத்த மாயா கரணமும் தாமச குணமும் விளக்கமாக வழங்குகின்றன. இதனால் தாமச வாகாரத்தில் வரும் விளக்கம் அசுத்த மாயாகரண விளக்கமே என்று அறிய வேண்டும். ஆனால் மரம் புல் நெல் முதலான தாபரங் களும் உயிராகவே சொல்லப்படுகின்றனவே அவைகளை இம்சை செய்து ஆகாரமாகக் கொண்டால் அவை தாமச வாகார மல்லவோ, அதனால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்த மனோகரண சந்தோஷ மல்லவோ என்னில்—மரம் புல் நெல் முதலான தாபரங்களும் உயிர்கள்தான், அவைகளை இம்சை செய்து ஆகாரங் கொண்டால் அது ஏகதேச தாமசவாகாரந்தான். அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷம் அசுத்த கரண சந்தோஷந்தான். ஆனால் அப்படியல்ல. மரம் புல் நெல் முதலான சீவர்கள் பரிச மென்கிற ஓரறிவையுடைய சீவர்களாதலாலும், அவ் வுடம்பில் சீவவிளக்கம் ஒருசார் விளங்குதலாலும், அவ் வுயிர்கள் தோன்றும் வித்துக்களும் மற்ற வித்துக்கள் போல் சடமாதலாலும் அவ்வித்துக்களை நாமே விதைத்து உயிர் விளைவு செய்யக் கூடுமாதலாலும், அவ்வுயிர்களை வேறு செய்யாமல் அவ்வுயிர்களினிடத்து உயிரில்லாமல் உயிர் தோன்றுதற்கிடமான சடங்களாகத் தோன்றிய வித்துக்களையும் காய்களையும் கனிகளையும் பூக்களையும்

கிழங்குகளையும் தழைகளையும் ஆகாரங்களாகக் கொள்வதேயன்றி, அவ்வுயிருள்ள முதல்களை ஆகாரமாகக் கொள்ளாதபடியாலும், அவைகளில் வித்து, காய், கனி முதலானவை கொள்ளும்போது சுக்கிலம் நகம் ரோமம் முதலியவைகளை வாங்கும்போது இம்சை உண்டாகாமை போல் இம்சை உண்டாகாதபடியாலும் தாபர வர்க்கங்களுக்கு மன முதலான அந்தக்கரணங்கள் விருத்தியில்லாதபடியாலும் அஃது உயிர்க் கொலையுமல்ல; துன்பம் உண்டுபண்ணுவதுமல்ல: அதனால் அது சீவகாருணிய விரோதமாகாது; அந்த ஆகாரத்தால் வந்த சந்தோஷம் சீவ விளக்க சகிதமான கடவுள் விளக்கமேயாகுமென்றறிய வேண்டும்.

மா முதலிய தாபரங்களில் தோன்றிய வித்துக்களை இனி உயிரேறுதற்கிடமாகிய சடங்களென்பது எப்படியென்னில்—வித்துக்களில் சீவனிருந்தால் நிலத்தில் விதையா முன்னமே விளையவேண்டும்; நிலத்தில் விதைத்த காலத்துஞ் சில வித்துக்கள் விளையாமலே இருக்கின்றன; அன்றியும் வித்தென்பது காரணம்; இந்தக் காரணம் உடம்பு தோன்றுதற்கே என்று சிறு பிள்ளைகளாலும் அறியப்படும். அன்றி உயிர் நித்தியம், உடம்பு அநித்தியம். நித்தியமான உயிர் காரணம் வேண்டாது; அநித்தியமாகிய உடம்பே காரணம் வேண்டும். ஆகலில் வித்துக்களைச் சடமென்றறிய வேண்டும். ஆனால் வித்துக்களினிடத்து ஆன்மாக்கள் ஏறுவது எப்படி என்னில்—நிலத்திற் கலந்த வித்திற்கு நீர்விடில் அந்த நீரின் வழியாகக் கடவுள் அருள் நியதியின்படி ஆன்மாக்கள் அணுத் தேகத்தோடு கூடி நிலத்திற் சென்று அந்நிலத்தின் பக்குவ சத்தியோடு கலந்து வித்துக்களினிடமாகச் செல்கின்றனவென்று அறியவேண்டும். முளைகளையே பிடுங்கப்படாதென்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். வித்து, காய், இலை முதலியவைகளைப் புசிக்கலாமென்று சொல்வது எப்படி என்னில் வித்து நிலத்திற் படிந்தபின் நீர்வழியாக ஆன்மாவானது சென்று பக்குவ சக்தியிற் கலந்து வித்திலேறி முளைத்த

படியால் முளையானது வித்து காய் முதலியவைகளைப் போலச் சடமல்ல. ஆதலால் முளைகளைப் பிடுங்கக் கூடா தென்பது உண்மையென்று அறியவேண்டும்.

வித்து, காய், கனி முதலியவற்றில் உயிர்க்கொலை இல்லாவிடினும் நகம், ரோமம், சுக்கிலம் முதலியவற்றி லிருக்கிற அசுத்தமாவதில்லையோவென்னில் — தத்துவ விருத்தியும் தாது விருத்தியும் இல்லாதபடியால் அசுத்தமு மில்லை. ஆதலில் மரம், புல், நெல் முதலியவைகளின் வித்து காய், கனி, தழை முதலியவற்றைப் புசிப்பது சீவ காருணிய விரோதமல்லவென்று அறியவேண்டும். மாமிச ஆகாரம் புலி முதலாகிய துட்ட மிருகங்களுக்கு நியதி யாகாரமல்லவோ என்றறிய வேண்டில், அது அவ்வுயிர் களுக்குச் சிருட்டி நியதி ஆகாரமல்ல. பரம்பர வழக்கத் தாற் பெற்ற ஆசாரமாம் என்றறியவேண்டும். ஆகலில் அதை நிவர்த்தி செய்வித்துச் சத்துவ ஆகாரங்களைப் புசிப்பிக்கச் செய்யவுங்கூடும்; ஒரு சீலமுடையவன் கிரகத் தில் வழங்குகின்ற பூனைக்கும் நாய்க்கும் வேறிடங்களிற் போய் அசுத்த ஆகாரங் கொள்ளாமல் காவல் செய்து அடிநாள் தொடங்கிச் சுத்தவாகார வழக்கமே செய்விக் கின்றான். அவைகள் அவைகளைப் புசித்து உயிர் வழங்கி வருகின்றன. அப்படியே புலி சிங்க முதலிய துட்டவர்க்கங் களையும் மேல் நின்று சுத்த ஆகாரத்தில் பழக்குவாரில் லாமையினால் அசுத்தாகாரங்களைப் பழக்கத்தாற் புசிக் கின்றன என்றறியலாம். ஆகலில் ஒரு சீவனைக்கொன்று மற்றொரு சீவனுக்குப் பசியாற்றுவித்தல் கடவுளருளுக்குச் சம்மதமுமல்ல; சீவகாருணிய வொழுக்கமுமல்லவென்று சத்தியமாக அறியவேண்டும்.

'மருவாணைப் பெண்ணாக்கி ஒருகணத்திற்
கண்விழித்து வயங்கு மப்பெண்
உருவாணை உருவாக்கி இறந்தவரை
எழுப்புகின்ற வுறுவ னேனுங்

கருவாணை உறவிரங்கா துயிருடம்பைக்
கடித்துண்ணுங் கருத்த னேலெங்
குருவாணை எமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானியெனக் கூறொ ணாதே'

'கொலைபுரிவார் தவிரமற்றை எல்லாரு நினது
குலத்தாரே நீயெனது குலத்துமுதன் மகனே
மலைவறவே சுத்தசிவ சமரசசன் மார்க்கம்
வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியவென் குருவே
நிலைவிழைவார் தமைக்காக்கு நித்தியனே எல்லா
நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே
புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றமணிப் பொதுவில்
புனிதநடத் தரசேயென் புகலுமணிந் தருளே'

'உயிர்க்கொலையும் புலைப்பிசிப்பும் உடையவர்க ளெல்லாம்
உறவினத்தார் அல்லரவர் புறவினத்தார் அவர்க்குப்
பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தன் மாத்திரமே புரிக
பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவேல் இங்கே
நயப்புறுசன் மார்க்கமவர் அடையளவும் இதுதான்
நம்மாணை என்றெனக்கு நவின்றவருள் இறையே
மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில்நடம் புரியும்
மாநடத்தென் னரசேயென் மாலையணிந் தருளே'

3. முறையிடு

மனிதன் கடவுகளிடத்து உறுதிகொண்டு, இயற்கைச் செந்நெறி நின்று, வாழ்வு நடாத்திவரும் வேளையில், தொடக்கத்தில், முன்னை ஊழாலோ, வேறு சில குறை பாடுகளாலோ வழுக்கி வீழினும் வீழ்வன். வீழ்தல் இயல்பு. வீழ்ந்துபடும் மகன் என்செயல் வேண்டும்? அவ் வீழ்ச்சி குறித்து வருந்துதல் வேண்டும்; ஆண்டவனை நோக்கி முறையிடல் வேண்டும். வருந்தாமலும், முறை யிடாமலும் வீழ்ந்து வீழ்ந்து செல்லும் ஒருவன் இயற்கை இறை வாழ்வினின்றும் விலகிவிடுகிறான், அதனால் அவன் பிறவிப்பேற்றை இழந்தவனாகிறான். தவறி வீழும் ஒருவன், முதலாவது அத் தவறுதல் குறித்து உளம்

நொந்து வருந்துதல் வேண்டும். அவ்வருத்தம் மீண்டுந் தவறுதல் உறாத முறையில் ஆண்டவன் துணையைக் குறிக்கொண்டு நிகழ்வதாயிருத்தல் வேண்டும். **உண்மையாகக் கசிந்து கசிந்துருகும் உளத்தில் திருவருள் பதிதல் உறுதி.**

ஆண்டவன் எற்றுக்கு இருக்கிறான்? மகன் வழுக்கி வீழ்ந்து அலமந்து வருந்தும்போது துணைபுரியவே ஆண்டவன் இருக்கிறான். **ஊழின்மீது பழி சுமத்துவோர் கடவுளிடத்து உறுதி இல்லாதாரென்க.** ஆண்டவனருளால் எல்லா வினைகளையும் வெல்லலாம். வேண்டற்பாலது ஆண்டவனிடத்து உறுதி; உறுதி.

> 'நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
> கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
> தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
> தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்துதோன்றிடினே'

என்றார் அருணகிரிநாதர்.

அவ்வுறுதியில் நிலைத்து நின்று, தொடக்கத்தில் நிகழும் பிழைபாடுகளை அஞ்சாது முறையிட்டு, அழுது அழுது, குற்றங் களைந்து களைந்து சென்றால், நாளுக்கு நாள் குறைபாடு ஒழிந்து, ஆண்டவன் அருள்நிறை கூடும். அந்நிலையில் மூழ்கும் நிலை கூடிய பின்னை மகன் எப்பிழையும் நிகழ்த்தான். **அவன் செயல் சிவன் செயலாகிறது.** தொடக்கத்தில் சிறிது முயன்றே தீரல் வேண்டும். ஆகவே, இயற்கை வாழ்விற்கு முறையீடும் வேண்டற்பாலது.

ஆண்டவன் அடியார் ஒவ்வொருவருங் குறைபாடுகளை முறையிட்டு முறையிட்டே பின்னைப் பெருநிலை எய்தினர். **குறைபாடுகளை முறையிட அஞ்சுகிறவன் பாவமென்னும் பேயின் புதல்வனாவன். அவன் ஆண்டவன்பிள்ளை ஆகான்.**

இராமலிங்க சுவாமிகளின் முறையீடுகளை என் உரையால் எங்ஙனம் முறையிட வல்லேன்? முறையீடும் அழுகையும் அல்லவோ இராமலிங்க சுவாமிகட்குப் பிறவிப் பேறளித்தன? இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி முறையிட்ட முறையீடு-அழுத அழுகை-என்னே! என்னே! 'அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே' என்னும் மணிவாசகத்தின் நுட்பத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உணர்ந்து, அதை வாழ்வில் கொணர்ந்தார். அவரது அழுகை அவரது மாசைக் கழுவி அவரை ஆண்டவன் பிள்ளையாக்கிற்று.

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! குறைகளை முறையிடுங்கள்; அழுங்கள். ஆண்டவன் பிள்ளைகளாகலாம். முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் எனக்கு இளமையில் விளங்கா தொழிந்தன. இலக்கணங்களைக் கட்டியழுதேன்; இலக்கியங்களைக் கட்டியழுதேன்; தர்க்கத்தில் புரண்டேன்; தத்துவத்தில் புரண்டேன்: வாதத்தில் வீழ்ந்தேன். ஆண்டவனை நோக்கி முறையிடக் கற்றேனில்லை. அழக் கற்றேனில்லை. முறையீட்டை முனிந்தேன்: அழுகையை வெறுத்தேன்; பாவியானேன்.

முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் ஒரு போது எனக்குத் திடீரெனப் புலனாயின. இதற்குப் பெருந் துணைவர்களாக நின்ற என் நண்பர்கள் டி.ஜே. இரத்தினம், எக்பர்ட் இரத்தினம். இவர்கட்குப் பெருங் கடப்பாடுடையேன். முறையீட்டின் நுட்பமும், அழுகையின் திறமும் விளங்கிய பின்னரே திருவாசகத்தின் மாண்பும் அதைப் போற்றிய இராமலிங்க சுவாமிகளின் மாண்பும் ஒருவாறு எனக்கு விளங்கின. இப்பொழுது முறையீட்டில் முனைந்து நிற்கிறேன். ஆனால் இன்னும் அழுகை பெருக வில்லை. இஃது என்பாலுள்ள குறைபாடு! என் செய்வேன்! இந் நிலையிலுள்ள சிறியேற்குக் கிறிஸ்துவின் வாக்கும், நால்வர் மொழியும், ஆழ்வார் உரையும் எவ்வாறு துணைசெய்து வருகின்றன என்பதை யான் அறிவேன்.

அருணகிரியாரும் தாயுமானாரும் என் ஆவிக்குப் பெருந் துணைசெய்து வருகிறார். இப்பெரியோர் அழுகையெல் லாம் பின்னாளில் தேங்கிய இடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் அருட்பாவாகும். முறையீட்டில் அஞ்சாமையையும், அழுகையில் வேட்கையையும் அருட்பா எழுப்புகிறது. முறையீடும் அழுகையுமே வேண்டும்; அவ்வன்பே வேண்டும். சுவாமிகள் முறையீடோ மலையென நிற் கிறது; அழுகையோ கடலெனக் காட்சியளிக்கிறது. அம் மலையையும் கடலையும் அருட்பாவில் பாருங்கள்; பாருங்கள் ஈண்டுச் சிலவற்றை மட்டும் அகழ்ந்தெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

'குலத்திடையுங் கொடியனொரு குடித்தனத்துங் கொடியேன்
குறிகளிலும் கொடியனன்றிக் குணங்களிலுங் கொடியேன்
மலத்திடையே புழுத்தசிறு புழுக்களிலுங் கடையேன்
வன்மனத்துப் பெரும்பாவி வஞ்சநெஞ்சப் புலையேன்
நலத்திடையோ ரணுவளவும் நண்ணுகிலேன் பொல்லா
நாய்க்குநகை தோன்றநின்றேன் பேய்க்குமிக விழித்தேன்
நிலத்திடைநான் ஏன்பிறந்தேன் நின்கருத்தை அறியேன்
நிர்க்குணனே நடராஜ நிபுணமணி விளக்கே'

'தொழுதெலாம் வல்ல கடவுளே யெனநிற்
றுதித்திலேன் தூய்மையொன் றறியேன்
கழுதெலாம் அனையேன் இழுதெலாம் உணவிற்
கலந்துணக் கருதிய கருத்தேன்
பழுதெலாம் புரிந்து பொழுதெலாங் கழித்த
பாவியேன் தீமைகள் சிறிதும்
எழுதலாம் படித்தன் றெனமிக வுடையேன்
என்னினுங் காத்தரு ளெனையே'

'சீரிடம் பெறுமோர் திருச்சிற்றம் பலத்தே
திகழ்தனித் தந்தையே நின்பாற்
சேரிடம் அறிந்தே சேர்ந்தனன் கருணை
செய்தருள் செய்திடத் தாழ்க்கில்

யாரிடம் புகுவேன் யார்துணை என்பேன்
யார்க்கெடுத் தென்குறை இசைப்பேன்
போரிட முடியா தினித்துய ரொடுநான்
பொறுக்கலேன் அருள்கஇப் போதே’

‘போதுதான் விரைந்து போகின்ற தருணீ
புரிந்திடத் தாழ்த்தியேல் ஐயோ
யாதுதான் புரிவேன் யாரிடம் புகுவேன்
யார்க்கெடுத் தென்குறை இசைப்பேன்
தீதுதான் புரிந்தேன் எனினுநீ யதனைத்
திருவுளத் தடைத்திடு வாயேல்
ஈதுதான் தந்தை மரபினுக் கழகோ
என்னுயிர்த் தந்தைநீ யலையோ’

‘தந்தைநீ யலையோ தனையனா னலனோ
தமியனேன் தளர்ந்துளங் கலங்கி
எந்தையே குருவே இறைவனே முறையோ
என்றுநின் றோலிடு கின்றேன்
சிந்தையே யறியார் போன்றிருந் தனையேற்
சிறியனேன் என்செய்கேன் ஐயோ
சந்தையே புகுந்த நாயினிற் கடையேன்
தளர்ச்சியைத் தவிர்ப்பவர் யாரே’

‘யாரினுங் கடையேன் யாரினுஞ் சிறியேன்
என்பிழை பொறுப்பவர் யாரே
பாரினும் பெரிதாம் பொறுமையோய் நீயே
பாவியேன் பிழைபொறுத் திலையேல்
ஊரினும் புகுத வொண்ணுமோ பாவி
உடம்பைவைத் துலாவவும் படுமோ
சேரினும் எனைத்தான் சேர்த்திடார் பொதுவாம்
தெய்வத்துக் கடாதவ னென்றே’

‘அடாதகா ரியங்கள் செய்தனன் எனினும்
அப்பநீ அடியனேன் தன்னை
விடாதவா றறிந்தே களித்திருக் கின்றேன்
விடுதியோ விட்டிடு வாயேல்

உடாதவெற் றரைநேர்ந் துயங்குவேன் ஐயோ
உன்னருள் அடையநான் இங்கே
படாதபா டெல்லாம் பட்டனன் அந்தப்
பாடெலாம் நீயறி யாயோ'

'பத்தி யஞ்சிறி துற்றிலேன் உன்பால்
பத்தி ஒன்றிலேன் பரமநின் கருணை
மத்தி யம்பெற வந்துநிற் கின்றேன்
வள்ளலே உன்றன் மனக்குறிப் பறியேன்
எத்தி யஞ்சலை எனவரு ளாயேல்
ஏழை யேன்உயிர் இழப்பனுன் னாணை
சத்தி யம்புகன் றேன்வட லரசே
சத்தி யச்சபைத் தனிப்பெரும் பதியே'

'படித்தனன் உலகப் படிப்பெலாம் மெய்ந்நூல்
படித்தவர் தங்களைப் பார்த்து
நொடித்தனன் கடிந்து நோக்கினேன் காம
நோக்கினேன் பொய்யர்தம் உறவு
பிடித்தனன் உலகிற் பேதையர் மயங்கப்
பெரியரிற் பெரியர்போற் பேசி
நடித்தனன் எனினும் நின்னடித் துணையே
நம்பினேன் கைவிடே லெனையே'

'படமுடியா தினித்துயரம் படமுடியா தரசே
பட்டதெலாம் போதுமிந்தப் பயந்தீர்த்திப் பொழுதென்
உடலுயிரா தியவெல்லாம் நீயெடுத்துக் கொண்டுன்
உடலுயிரா தியவெல்லாம் உவந்தெனக்கே அளிப்பாய்
வடலுறுசிற் றம்பலத்தே வாழ்வாயென் கண்ணுண்
மணியேஎன் குருமணியே மாணிக்க மணியே
நடனசிகா மணியேஎன் நவமணியே ஞான
நன்மணியே பொன்மணியே நடராஜ மணியே'

'படமாட்டேன் துயர்சிறிதும் படமாட்டேன் இனிநான்
பயப்படவு மாட்டேன்உன் பதத்துணையே பிடித்தேன்
விடமாட்டேன் ஏமாந்து விடமாட்டேன் கண்டீர்
மெய்ம்மையிது நும்மாணை விளம்பினன் நும் அடியேன்

கெடமாட்டேன் பிறர்மொழிகள் கேட்டிடவு மாட்டேன்
கிளரொளியம் பலத்தாடல் வளரொளிநும் மல்லால்
நடமாட்டேன் என்னுளத்தே நான்சாக மாட்டேன்
நல்லதிரு வருளாலே நான்றானா னேனே'

'குற்றம் புரிதலெனக் கியல்பே குணமாக் கொள்ள
லுனக்கியல்பே
சிற்றம் பலவா இனிச்சிறியேன் செப்பு முகமன் யாதுளது
தெற்றென் றடியேன் சிந்தைதனைத் தெளிவித் தச்சந்
துயர்தீர்த்தே
இற்றைப் பொழுதே அருட்சோதி ஈக தருணம் இதுவாமே'

4. அருளொழுக்கம்

இம் முறையீட்டானும், அழுகையானும் **'நான்' என்னும் முனைப்பு** வீழ்ந்துபடும். முனைப்பு வீழ்ச்சியான் மனமாசகலும். மனமாசு அகல அகல ஆண்டவன் அருள் பதிந்து கொண்டே போகும். முறையீடும் அழுகையும் முனைப்பைச் செகுத்து, மாசைக்கழுவி, அருளைக் கூட்டல் கருதற்பாலது.

இயற்கை வாழ்வின் **முடிந்த நிலை அருளொழுக்கப் பேறேயாகும்.** அருளொழுகும் இடத்தில் பிற தீமை ஒழுகுங்கொல்? அருளொழுகும் இடத்தில் எல்லா நலன்களும் இருத்தல் இயல்பு. ஆங்குத் தீமைக்குத் துச்சிலும் இல்லை என்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளொழுக்கத்தில் தலை சிறந்து விளங்கியது உலகறிந்த தொன்று. அவர் கொண்ட இயற்கை வாழ்வு அவருக்கு அந்நிலையைக் கூட்டிற்று. **இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளையே நினைந்து நினைந்து' அருண்மயமாய், அருள்நெறி நின்று அருளறத்தையே ஓம்பினார்.** இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளின் தன்மையை நன்கு உணர்ந்து, **அவ்வருளாயினார்** என்பது அவரெழுதிய

'ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்' முதலிய கட்டுரைகளாலும், வேறு பல பாக்களாலும் நனி விளங்கும்.

இராமலிங்க சுவாமிகளின் சமயம் என்ன என்று எவரே னுங்கேட்பின், அவர்க்குச் சுவாமிகள் சமயம் ஜீவகாருண்ய சமயம் அல்லது அருணெறி' என்று கூறலாம். சத்தெனுஞ் செம்பொருளைக் கூட்டவல்லது அருள் ஒன்றே. சத்தெனுஞ் செம்பொருளை உணர்த்தக் கூடிய **'மார்க்கம்' இயற்கை** என்று மேலே கூறியுள்ளேன். அவ்வியற்கைவழி வாழ்வு நடாத்தின், அஃது அருளைக் கூட்டுகிறது. ஆகவே, சத்தை உணர்த்தி, அதனுடன் உயிரைச் சேர்க்க வல்லது அருள்நெறி என்பதை அன்பர்கள் உணர்வார்களாக.

உலகில் தோன்றிய பெரியாரெல்லாரும் அருள்நெறியையே அறிவுறுத்திச் சென்றனர். உலகிலுள்ள எல்லாச் சமயங்களும் அருள்நெறியையே அறிவுறுத்துகின்றன. 'நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க பல்லாற்றால்-தேரினும் அஃதே துணை' என்றார் வள்ளுவனாரும். ஆகவே, உயிர் நலத்துக்குரிய பொதுநெறி அருணெறியே என்க. **அதைக் கூட்டும் ஒன்றே சமரச சன்மார்க்கம்** என்பது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளின் திறத்தையும், நலத்தையும் தமது வாழ்வில் நன்குணர்ந்து, அருணெறி ஓம்புவதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தார். **இராமலிங்கர் என்னும் பெயருக்கு ஜீவகாருண்யமூர்த்தி என்று** பொருள் கொள்ளலாம். அவர் சமயம் **'ஜீவகாருண்யம்'** என்று மீண்டும் அறைகூவுகிறேன்.

சுவாமிகள் இரக்க நிலையை அளந்துகூற யான் அருகனோ? சுவாமிகளின் இரக்கநிலை அளந்து கூறற்பாலதன்று. அவரது இரக்கம் எல்லை கடந்தும் ஓடியிருக்கிறது. **'இரக்கமே அவர் உயிர்; இரக்கமே அவர் உடல்; இரக்கமே அவர்'** என்று கூறல் மிகையாகாது.

சுவாமிகளின் இரக்கநிலையை,

'வருமுயிர் இரக்கம் பற்றியே உலக
வழக்கிலென் மனஞ்சென்ற தோறும்
வெருவிநின் னடிக்கே விண்ணப்பித் திருந்தேன்
விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன் என்றும்
உருவவென் உயிர்தான் உயிரிரக் கந்தான்
ஒன்றதே இரண்டிலை இரக்கம்
ஒருவிலென் உயிரும் ஒருவும்என் னுள்ளத்
தொருவனே நின்பதத் தாணை'

'தலைவர்க ளெல்லாந் தனித்தனி வணங்குந்
தலைவனே இன்றும்என் னுளமும்
மலைவிலென் னறிவும் நானும்இவ் வுலக
வழக்கிலே உயிரிரக் கத்தால்
இலகுகின் றனம்நா னென்செய்வேன் இரக்கம்
என்னுயிர் என்னவே நிலையே
நிலைபெறும் இரக்கம் நீங்கில்என் உயிரும்
நீங்குநின் திருவுளம் அறியும்'

'ஆதலால் இரக்கம் பற்றிநான் உலகில்
ஆடலே யன்றியோர் விடயக்
காதலால் ஆடல் கருதிலேன் விடயக்
கருத்தெனக் கில்லையென் றிடலிப்
போதலாற் சிறிய போதுமுண் டதுநின்
புந்தியில் அறிந்தது தானே
ஈதலால் வேறோர் தீதென திடத்தே
இல்லைநான் இசைப்பதென் னினக்கே'

'என்னையும் இரக்கந் தன்னையும் ஒன்றா
இருக்கவே இசைவித்திவ் வுலகில்
மன்னிவாழ் வுறவே வருவித்த கருணை
வள்ளல்நீ நினக்கிது விடயம்
பன்னலென் அடியேன் ஆயினும் பிள்ளைப்
பாங்கினால் உரைக்கின்றேன் எந்தாய்
இன்னவா றெனநீ சொன்னவா றியற்றா
திருந்ததோ ரிறையுமிங் கிலையே'

'சீர்த்தசிற் சபையென் னப்பனே எனது
தெய்வமே என்பெருஞ் சிறப்பே
ஆர்த்தவிவ் வுலகில் அம்மையர் துணைவர்
அடுத்தவர் உறவினர் நேயர்
வேர்த்தமற் றயலார் பசியினாற் பிணியால்
மெய்யுளம் வெதும்பிய வெதுப்பைப்
பார்த்தபோ தெல்லாம் பயந்தென துள்ளம்
பதைத்ததுன் உளமறி யாதோ'

'அன்னையே அப்பா திருச்சிற்றம் பலத்தென்
ஐயனே இவ்வுல கதிலே
பொன்னையே யுடையார் வறியவர் மடவார்
புகலுமா டவரிவர் களுக்குள்
தன்னையே அறியாப் பிணியினால் ஆவி
தளர்கின்றார் தருணமீ தெனவே
சொன்னபோ தெல்லாம் பயந்துநான் அடைந்த
சோபத்தை நீயறி யாயோ'

'காவியல் கருணை வடிவனே தலைமைக்
கடவுளே சிற்சபை தனிலே
மேவிய ஒளியே இவ்வுல கதிலூர்
வீதியா திகளிலே மனிதர்
ஆவிபோ னதுகொண் டுறவினர் அழுத
அழுகுரல் கேட்டபோ தெல்லாம்
பாவியேன் உள்ளம் பகீரென நடுங்கிப்
பதைத்ததுன் உளமறி யாதோ'

'மறைமுடி வயங்கும் ஒருதனித் தலைமை
வள்ளலே உலகர சாள்வோர்
உறையுறு வாள்கொண் டொருவரை ஒருவர்
உயிரறச் செய்தனர் எனவே
தறையுறச் சிறியேன் கேட்டபோ தெல்லாந்
தளர்ந்துள நடுங்கிநின் றயர்ந்தேன்
நிறைவுமிவ் வுலகிற் கொலையெனில் எந்தாய்
என்னுள நடுங்குவ தியல்பே'

'பல்லிகள் பலவா மிடத்துமுச் சியினும்
　　பகருநேர் முதற்பல வாயினும்
சொல்லிய தோறும் பிறர்துயர் கேட்கச்
　　சொல்கின்ற வோவெனச் சூழ்ந்தே
மெல்லிய மனநொந் திளைத்தனன் எந்தாய்
　　கூகைவெங் குரல்செயுந் தோறும்
வல்லியக் குரல்கேட் டயர்பசுப் போல
　　வருந்தினேன் எந்தைநீ யறிவாய்'

'காக்கைகள் கூவக் கலங்கினேன் பருந்தின்
　　கடுங்குரல் கேட்டுளங் குலைந்தேன்
தாக்கிய ஆந்தை குரல்செயப் பயந்தேன்
　　சாக்குரற் பறவையாற் றளர்ந்தேன்
வீக்கிய வேறு கொடுஞ்சகு னஞ்செய்
　　விக்களால் மயங்கினேன் விடத்தில்
ஊக்கிய பாம்பைக் கண்டபோ துள்ளம்
　　ஒடுங்கினேன் ஒடுங்கினேன் எந்தாய்'

'வாடிய பயிரைக் கண்டபோ தெல்லாம்
　　வாடினேன் பசியினால் இளைத்தே
வீடுதோ றிரந்தும் பசியறா தயர்ந்த
　　வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்
நீடிய பிணியால் வருந்துகின் றோரென்
　　நேருறக் கண்டுளந் துடித்தேன்
ஈடின்மா னிகளாய் ஏழைக ளாய்நெஞ்
　　சிளைத்தவர் தமைக்கண்டே இளைத்தேன்'

'நலிதரு சிறிய தெய்வமென் றையோ
　　நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்
பலிதர ஆடு பன்றிகுக் குடங்கள்
　　பலிக்கடா முதலிய உயிரைப்
பொலிவுறக் கொண்டே போகவுங் கண்டே
　　புந்திநொந் துளநடுக் குற்றேன்
கலியுறு சிறிய தெய்வவெங் கோயில்
　　கண்டகா லத்திலும் பயந்தேன்'

'துண்ணெனக் கொடியோர் பிறவுயிர் கொல்லத்
தொடங்கிய போதெலாம் பயந்தேன்
கண்ணினால் ஐயோ பிறவுயிர் பதைக்கக்
கண்டகா லத்திலும் பதைத்தேன்
மண்ணினில் வலையுந் தூண்டிலுங் கண்ணி
வகைகளுங் கண்டபோ தெல்லாம்
எண்ணியென் உள்ளம் நடுங்கிய நடுக்கம்
எந்தைநின் திருவருள் அறியும்'

'நடுநிலை யில்லாக் கூட்டத்தைக் கருணை
நண்ணிடார் தமையரை நாளுங்
கெடுநிலை நினைக்குஞ் சிற்றதி காரக்
கேடரைப் பொய்யலாற் கிளத்தாப்
படுநிலை யவரைப் பார்த்தபோ தெல்லாம்
பயந்தனன் சுத்தசன் மார்க்கம்
விடுநிலை உலக நடையெலாங் கண்டே
வெருவினேன் வெருவினேன் எந்தாய்'

'புலைத்தொழிலே புரிகின்றீர் புண்ணியத்தைக்
கருங்கடலிற் போக விட்டீர்
கொலைத்தொழிலிற் கொடியிர்நீர் செத்தாரைச்
சுடுகின்ற கொடுமை நோக்கிக்
கலைத்தொழிலிற் பெரியருளங் கலங்கினரைக்
கலககமெலாங் கடவுள் நீக்கித்
தலைத்தொழில்செய் சன்மார்க்கந் தலையெடுக்கப்
புரிகுவதித் தருணந் தானே'

'கட்டோடே கனத்தோடே வாழ்கின்றோம் என்பீர்
கண்ணோடே கருத்தோடே கருத்தனைக் கருதீர்
பட்டோடே பணியோடே திரிகின்றீர் தெருவில்
பசியோடே வந்தாரைப் பார்க்கவும் நேரீர்
கொட்டோடே முழக்கோடே கோலங்காண் கின்றீர்
குணத்தோடே குறிப்போடே குறிப்பதைக் குறியீர்
எட்டோடே இரண்டுசேர்த் தெண்ணவும் அறியீர்
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே'

'வட்டிமேல் வட்டிகொள் மார்க்கத்தில் நின்றீர்
வட்டியை வளர்க்கின்ற மார்க்கத்தை அறியீர்
பெட்டிமேல் பெட்டிவைத் தாள்கின்றீர் வயிற்றுப்
பெட்டியை நிரப்பிக்கொண் டொட்டியுள் ளிருந்தீர்
பட்டினி கிடப்பாரைப் பார்க்கவும் நேரீர்
பழங்கஞ்சி யாயினும் வழங்கவும் நினையீர்
எட்டிபோல் வாழ்கின்றீர் கொட்டிபோற் கிளைத்தீர்
எத்துணை கொள்கின்றீர் பித்துல கீரே'

எனவரூஉம் அருட்பாட்டுகளால் உணர்க.

இரக்கமே நிலவும் நெஞ்சில் பொறாமை பகைமை முதலிய தீய இயல்புகளின் நிழலும் நிலவல் அரிது. இரக்கமுடைய நெஞ்சினர்க்குப் பகைவரேயிரார். நெஞ்சிற் பகைமையுடையார்க்கே பகைவரிருப்பர். 'அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த-இன்னா உலகம் புகல்' என்றார் வள்ளுவனார். அருள் பூத்த நெஞ்சினர்க்கும் பகைவரின்மையால், அவர் எவ்வுயிரையுந் தம்முயிர்போல் கருதி நலஞ் செய்யப் புகுகிறார். அந்நலம் புரிதலையே அவர் அருட்பெருங் கடவுட்டொண்டாகக் கருதுவர். எவ்வுயிரையும் பொதுவெனக் கொள்வோர் உள்ளம், பொய் பொறாமை பகைமை முதலியவற்றை அறியாத தொன்றாகலான், அதுவே ஆண்டவன் நடம் புரியும் பெருஞ் சபையாகும். இப் பெரு நிலையை இராமலிங்க சுவாமிகள் எய்தினார். அதற்குக் காரணமாக நின்றது அவர்தம் அருள்பூத்த நெஞ்சம் என்பதை நாம் மறத்தலாகாது.

'எவ்வுயிரும் பொதுவெனக்கண் டிரங்கியுப கரிக்கின்றார்
யாவர் அந்தச்
செவ்வியர்தஞ் செயலனைத்துந் திருவருளின் செயலெனவே
தெரிந்தேன் இங்கே
கவ்வையிலாத் திருநெறியத் திருவாளர் தமக்கேவல்
களிப்பாற் செய்ய
ஒவ்வியதென் கருத்தவர்சீர் ஓதிடவென் வாய்மிகவும்
ஊர்வ தாலோ'

'எத்துணையும் பேதமுறா தெவ்வுயிருந் தம்முயிர்போல்
எண்ணி யுள்ளே
ஒத்துரிமை யுடையவராய் உவக்கின்றார் யாவரவர்
உளந்தான் சுத்த
சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம்புரியும் இடமெனநான்
தெரிந்தேன் அந்த
வித்தகர்தம் அடிக்கேவல் புரிந்திடவென் சிந்தைமிக
விழைந்த தாலோ'

'கருணையொன்றே வடிவாகி எவ்வுயிருந் தம்முயிர்போற்
கண்டு ஞானத்
தெருணெறியிற் சுத்தசிவ சன்மார்க்கப் பெருநீதி
செலுத்தா நின்ற
பொருணெறிசற் குணசாந்தப் புண்ணியர்தந் திருவாயாற்
புகன்ற வார்த்தை
அருணெறிவே தாகமத்தின் அடிமுடிசொல் வார்த்தைகளென்
றறைவ ராலோ'

'உயிரெலா மொருநீ திருநடம் புரியும்
ஒருதிருப் பொதுவென அறிந்தேன்
செயிரெலாந் தவிர்ந்தேன் திருவெலாம் அடைந்தேன்
சித்தெலாம் வல்லதொன் றறிந்தேன்
மயிரெலாம் புளகித் துளமெலாங் கனிந்து
மலர்ந்தனன் சுத்தசன் மார்க்கப்
பயிரெலாந் தழைக்கப் பதியெலாங் களிக்கப்
பாடுகின் றேன்பொதுப் பாட்டே'

நேயர்களே! இப் பாக்களின் உள்ளக்கிடக்கையை ஓர்க. இன்னுஞ் சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கிச் செய்யும் வேண்டுதலையும் பாருங்கள்.

'அப்பாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்கட் கெல்லாநான் அன்புசெயல் வேண்டும்
எப்பாரும் எப்பதமும் எங்கணுநான் சென்றே
எந்தைநின தருட்புகழை இயம்பியிடல் வேண்டும்

செப்பாத மேனிலைமேற் சுத்தசிவ மார்க்கம்
திகழ்ந்தோங்க அருட்சோதி செலுத்தியிடல் வேண்டும்
தப்பேது நான்செயினும் நீபொறுத்தல் வேண்டும்
தலைவநினைப் பிரியாத நிலைமையும்வேண் டுவனே'

'அருளாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
அணுத்துணையுஞ் சினங்காமம் அடையாமை வேண்டும்
மருளாய உலகமெலாம் மருணீங்கி ஞான
மன்றிடத்தே வள்ளலுனை வாழ்த்தியிடல் வேண்டும்
இருளாமை யுறல்வேண்டும் எனையடுத்தார் சுகம்வாய்ந்
திடல்வேண்டும் எவ்வுயிரும் இன்படைதல் வேண்டும்
பொருளாமோ திருவடிவி லுடையாயும் நானும்
புணர்ந்துகலந் தொன்றாகிப் பொருந்துதல்வேண்
டுவனே'

'கருணையே வடிவாய்ப் பிறர்களுக் கடுத்த
கடுந்துயர் அச்சமா திகளைத்
தருணநின் னருளால் தவிர்த்தவர்க் கின்பந்
தரவும்வன் புலைகொலை இரண்டும்
ஒருவிய நெறியில் உலகெலா நடக்க
உளுற்றவும் அம்பலந் தனிலே
மருவிய புகழை வழுத்தவும் நின்னை
வாழ்த்தவும் இச்சைகாண் எந்தாய்'

'மண்ணுல கதிலே உயிர்கள்தாம் வருந்தும்
வருத்தத்தை ஒருசிறி தெனினும்
கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும்
கணமும்நான் சகித்திட மாட்டேன்
எண்ணுறும் எனக்கே நின்னருள் வலத்தால்
இசைத்தபோ திசைத்தபோ தெல்லாம்
நண்ணுமவ் வருத்தந் தவிர்க்கநல் வரந்தான்
நல்குதல் எனக்கிச்சை எந்தாய்'

இவ் வேண்டுதலால் சுவாமிகள் உயிர்களிடத்துக் கொண்டுள்ள அன்பும், அருணெறியில் அவர்க்குள்ள வேட்கையும் அவரது பயன்கருதாத உள்ளமும், பிறவும் புலனாதல் காண்க.

சுவாமிகள் கடவுளிடத்து உறுதிகொண்டு, இயற்கை யோடியைந்து வாழ்ந்து, அருள்பெற்று, உயிர்கட்கு அன்பு செய்தலே கடவுளுக்கு அன்பு செய்தல் என்னும் அருணெறியில் நின்று, உயிர்கட்குத் தொண்டு செய்யும் முறையைக் கொண்டமையான், அவரடைந்த பேறு யாது என்பதை இனி ஆராய்வோம்.

5. பேறு

மகன் ஆண்டவன் திருவருளில் காதல்கொண்டு, கசிந்து கசிந்து உருகி, அழுது அழுது குறைபாடுகளை முறையிட்டு, வேண்டுதல் செய்யச் செய்ய, ஆண்டவன் திருவருள் ஞாயிறென எழுந்து, இருள் கடிதல் ஒரு தலை. திருவருட் பேற்றிற்கு வேண்டற்பாலது குறைகளை முறை யிட்டுக் கசிந்து கசிந்து உருகும் அழுகை அழுகை என்று மேலே ஒல்லும் வகை வலியுறுத்தி யிருக்கிறேன். அவ் வழுகைநீர், நெஞ்சினைத் தூய்மைப்படுத்தும்; இதனை அனுபவத்திற் காணலாம்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் குறைகளை முறையிட்டார்; கசிந்து கசிந்து உருகினார்; அழுதார்; மனமாசைக் கழுவி னார்; ஆண்டவன் அருள் பெற்றார்; இன்புற்றார்; இறுதி யில் பெறற்கரிய பெரும்பேறெய்தினார். இப்பேற்றிற்கு அடிப்படை எது? அவர் ஆண்டவனிடத்துக் கொண்ட உறுதியேயாகும்.

1. உறுதி நிலை

உறுதியைக் குலைக்கவல்ல தொல்லைகள் இடை யிடையே நிகழ்வதும் உண்டு. அத்தொல்லைகள் பெத்த நிலையில் மட்டுமல்ல, சீவன் முத்த நிலையிலும் புகுந்து துன்புறுத்தி மகனைத் தங்கள் வயப்படுத்த முயலும். அவ் வேளைகளில் அன்பன் மிக எச்சரிக்கையா யிருத்தல் வேண்டும். சோதனைகட்கு இரையாகாது மகன் தன்னைக் காக்கப் புகுவதே அறிவுடைமை. **இடையிடையே விழ நேரினும் மீண்டும் எழுந்து இறைவனடியைப் பற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும்.**

முழுத் திருவருள் படியும்வரை இடையிடை முனைப் பெழுந்து தாக்கித் தாக்கி அடியவனது முயற்சிக்குக் கேடு சூழும். அத் தாக்குதலால் நிகழுங் குறைபாடுகளை

ஆண்டவனிடத்து முறையிட்டு, முனைப்பின் ஆற்றலைச் சாய்க்க அடியவன் முயலல்வேண்டும். ஆண்டவனிடத்து உறுதிகொண்டு, குறைபாடுகளை முறையிட்டுத் தன்னை ஆண்டனிடம் ஒப்புவிக்கும் மகன் திருவருட்பேறு எய்து தல் ஒருதலை. இதற்கு இராமலிங்க சுவாமிகளின் வாழ்வு பேரிலக்கியமாக நிற்கிறது.

'தனிப்பெருந் தலைவரே தாயவ ரேயென்
தந்தைய ரேபெருந் தயவுடை யவரே
பனிப்பறுத் தெனையாண்ட பரம்பர ரேயெம்
பார்வதி புரஞானப் பதிசிதம் பரரே
இனிச்சிறு பொழுதேனுந் தாழ்த்திடல் வேண்டா
இறையவ ரேஉமை இங்குகண் டல்லால்
அநித்திய உலகினைப் பார்க்கவும் மாட்டேன்
அருட்பெருஞ் சோதியீ ராணைநும் மீதே'

'சத்தியஞ் சத்தியம் அருட்பெருஞ் சோதித்
தந்தைய ரேயெனைத் தாங்குகின் றீரே
உத்தம மாகுநுந் திருச்சமு கத்தென்
உடல்பொருள் ஆவியை உவப்புடன் அளித்தேன்
இத்தகை உலகிடை அவைக்குமென் றனக்கும்
ஏதுஞ்சு தந்திர மில்லையிங் கினிநீர்
எத்தகை யாயினுஞ் செய்துகொள் கிற்பீர்
எனைப்பள்ளி எழுப்பிமெய் யின்பந்தந் தீரே'

'காய்ந்திடு மனத்தாள் போன்றனள் சிறிதும்
கனிவிலாள் காமமா திகளாம்
பாய்ந்திடு வேடப் பயல்களால் எனக்குப்
பயம்புரி வித்தனள் பலகால்
தேய்ந்திடு மதியென் றெண்ணினாள் குறையாத்
திருமதி எனநினைந் தறியாள்
சாய்ந்தவிச் செவிலி கையிலே என்னைத்
தந்தது சாலுமென் றாயே'

'கலையெலாம் புகலுங் கதியெலாங் கதியிற்
காண்கின்ற காட்சிக ளெல்லாம்
நிலையெலா நிலையி னேர்ந்தனு பவஞ்செய்
நிறைவெலாம் விளங்கிடப் பொதுவின்

மலைவிலாச் சோதி அருட்பெருஞ் செங்கோல்
வாய்மையால் நடத்துமோர் தனிமைத்
தலைவனே எனது தந்தையே நினது
தனயனான் தளருத லழகோ'

'செய்வகையென் னெனத்திகைத்தேன் திகையேலென் றொருநாள்
திருமேனி காட்டியெனைத் தெளிவித்தாய் நீயே
பொய்வகையன் றிதுநினது புந்தியறிந் ததுவே
பொன்னடியே துணையெனநான் என்னுயிர்வைத் திருந்தேன்
எய்வகையென் நம்பெருமான் அருள்புரிவான் என்றே
எந்தைவர வெதிர்பார்த்தே இன்னுமிருக் கின்றேன்
ஐவகைமிவ் வுயிர்த்துயரம் இனிப்பொறுக்க மாட்டேன்
அருட்சோதிப் பெருங்பொருளை அளித்தருளிப் பொழுதே'

'உன்னைமறந் திடுவேனோ மறப்பறியேன் மறந்தால்
உயிர்விடுவேன் கணந்தரியேன் உன்னாணை இதுநீ
என்னைமறந் திடுவாயோ மறந்திடுவா யெனில்யான்
என்னசெய்வேன் எங்குறுவேன் எவர்க்குரைப்பேன் எந்தாய்
அன்னையினுந் தயவுடையாய் நீமறந்தா யெனினும்
அகிலமெலா மளித்திடுநின் அருள்மறவா தென்றே
இன்னுமிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன் மறவேல்
இதுதருணம் அருட்சோதி எனக்குவிரைந் தருளே'

'தெருவிடத்தே விளையாடித் திரிந்தவெனை வலிந்தே
சிவமாலை அணிந்தனையச் சிறுவயதில் இந்த
உருவிடத்தே நினக்கிருந்த ஆசையெலாம் இந்நாள்
ஓடியதோ புதியவொரு வுருவுவிழைந் ததுவோ
கருவிடத்தில் எனைக்காத்த காவலனே உனது
கால்பிடித்தேன் விடுவேனோ கைப்பிடியன் றதுதான்
வெருவிடத்தென் னுயிர்ப்பிடிகாண் உயிரகன்றா லன்றி
விடமாட்டேன் விடமாட்டேன் விடமாட்டே னானே'

இப்பாக்களால் சுவாமிகளின் உறுதிநிலை புலனாதல் காண்க.

2. திருவருள் நிலை

முனைப்புடன் போராடிப் போராடி அதனைச் செயலறச் செய்ததும் ஒருபெரும் மாறுதல் அன்பன்பாலுறும். 'யான்' என்னும் நினைவே அற்றுப்போகும். **'யான்' என்னும் அவ்விடத்தில் திருவருள் குடிபுகும்.** திருவருள் புகுந்ததும் மகன் செயல்களெல்லாம் அத் திருவருளின் செயல்களாகும். 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்னும் பேருரைக்குத் திருவருட் செல்வன் பொருளாவன். ஆண்டவன் ஆட்டத்தான் ஆடுவதை அவன் உணர்வன். தனக்கென ஒன்றின்மையை அவன் செயலில் விளங்கப்பெறுவன். முனைப் புள்ளவரை இவ்வுணர்வு பிறத்தல் அரிது. ஆண்டவன் தன்னை இயக்குவதை உணராது, தானே இயங்குவதாகக் கருதி, **ஆணவத்தின் சேயாகக்கிடக்கும்** ஒருவன், உண்மைதெளிந்து முனைப்பைச் செகுத்துத் திருவருட்பேறு எய்திய பின்னை, ஆண்டவன் தன்னை இயக்கத் தான் இயங்குவதை உணர்ந்து, **ஆண்டவன் சேயாகிறான்.** 'ஆணவத்தோடத்து விதமானபடி மெய்ஞ்ஞான-தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநாள் எந்நாளோ' எனவரூஉந் தாயுமானார் திருவாக்கை நோக்குக.

இராமலிங்க சுவாமிகள், தாம் முனைப்பை வீழ்த்தி, ஆண்டவன் அருள்பெற்றுத் தற்சுதந்திரமிழந்து, ஆண்டவன் வயப்பட்டு நின்றதைப் பலவிடங்களில் பாடியுள்ளார். அப்பாக்களில் சில வருமாறு :—

'என்னாலோர் துரும்புமசைத் தெடுக்கமுடி யாதே
எல்லாஞ்செய் வல்லவனென் றெல்லாரும் புகலும்
நின்னாலிவ் வுலகிடைநான் வாழ்கின்றேன் அரசே
நின்னருள்பெற் றழியாத நிலையையடைந் திடவென்
தன்னாலோர் சுதந்திரமு மில்லைகண்டாய் நினது
சகலசுதந் திரத்தையென்பாற் றயவுசெயல் வேண்டும்
பின்னாலென் றிடிற்சிறிதுந் தரித்திருக்க மாட்டேன்
பேராணை யுரைத்தேனென் பேராசை யிதுவே'

'இப்பாரி லுடலாவி பொருளுமுன்பாற் கொடுத்தேமற்
றெனக்கென் றிங்கே
எப்பாலுஞ் சுதந்திரமோர் இறையுமிலை அருட்சோதி
இயற்கை என்னுந்
துப்பாய உடலாதி தருவாயோ இன்னுமெனைச்
சோதிப் பாயோ
அப்பாநின் திருவுளத்தை அறியேனிவ் வடியேனால்
ஆவ தென்னே'

பாட்டுவித்தாற் பாடுகின்றேன் பணிவித்தாற் பணிகின்றேன்
பதியே நின்னைக்
கூட்டுவித்தாற் கூடுகின்றேன் குழைவித்தாற் குழைகின்றேன்
குறித்த வூணை
ஊட்டுவித்தால் உண்கின்றேன் உறங்குவித்தால்
உறங்கா தென்றும் [உறங்குகின்றேன்
ஆட்டுவித்தால் ஆடுகின்றேன் அந்தோஇச் சிறியேனால்
ஆவ தென்னே'

உடுப்பவனும் உண்பவனும் நானேயென் னவுநாணம்
உறுவ தெந்தாய்
தடுப்பவனுந் தடைதீர்த்துக் கொடுப்பவனும் பிறப்பிறப்புத்
தன்னை நீக்கி
எடுப்பவனுங் காப்பவனும் இன்பவநு பவவுருவாய்
என்னு ளோங்கி
அடுப்பவனு நீயென்றால் அந்தோஇச் சிறியேனால்
ஆவ தென்னே'

மகன் தற்சுதந்திர மிழந்து, 'எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்' என்று ஆண்டவன் வயப்பட்டு நிற்கும்வரை பல திறமாயாப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவன் முற்றும் ஆண்டவன் வயப்பட்ட பின்னரே போராட்டங்கள் தொலையும். அந்நிலையில் அவன் மாயா மனம் என் செய்யும்? ஆணவம் என் செய்யும்? பிற என் செய்யும்? அவைகள் தலை காட்டவும் இடம் பெறுதல் இல்லையென்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருளால் விழுங்கப் பெற்று ஆண்டவன் பிள்ளையானதும், மனமுதலிய பேய் களெல்லாம் தத்தம் அரசிழந்து நாணி ஓடி ஒளித்தன. அவைகளை முன்னிலைப் படுத்திச் சுவாமிகள் பேசிய பேச்சுக்கள் ஆண்டவன் திருவருள்மீது வேட்கையை எழுப்புகின்றன. அவ் **வீரமொழிகளை** யான் பன்முறை படித்துப் படித்து, ஆண்டவன் திருவருள்நிலை குறித்து இறுமாப் பெய்துவதுண்டு. அவ் விறுமாப்பு நமக்கு வேண்டும். **இறுமாந் திருப்பன்கொலோ** ஈசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச் - சிறுமான் ஏந்திய சேவடிக்கீழ்ச் சென்று அங்கு இறுமாந் திருப்பன்கொலோ' எனவரூஉம் அப்பர் இறுமாப்பு மொழிகளைக் கண்டு **இறுமாப்புக் கொள்ளுங்கள்.** மக்களாகப் பிறந்த நாம் திருவருளில் 'நாமார்க்குங் குடியல்லோம்' என்று இறுமாந்து நிற்றல் வேண்டும்; நிற்கப் பயிலல்வேண்டும். மக்களாகப் பிறந்து மனத்திற்கா அடிமையாகி மாள்வது? ஆணவத்திற்கா அடிமையாகி அழிவது? மக்களாகப் பிறந்தவர்கள் ஆண்டவனுக்கே அடிமைப்பட்டுத் திருவருட்பேறெய்த விரைந்து நிற்றல் வேண்டும். அன்பர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் வாழ்வை நோக்குங்கள். அவர்கள் வாழ்வு ஆண்டவன் அருளையே குறிக்கொண்டு இயங்கியதை உணருங்கள்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் முயன்று முயன்று, பல்கால் உழைத்து உழைத்து, ஆண்டவன் அருள் பெற்றார்; ஆண்டவன் பிள்ளையானார். அடிகள் ஆண்டவன் பிள்ளையான பின்னர் மனமும், அகங்காரமும், பிறவும் தத்தம் ஆற்றலிழந்து அடங்கி ஒடுங்கி ஒழிந்தன. அவை களைச் சுவாமிகள் முன்னிலைப்படுத்தி ஏசி ஏசிப் பாடிய பாக்களை - அன்பர்களே! படித்துப் பாருங்கள். மனமும், அகங்காரமும், அவைகளின் இனமும் நம்மை என் னென்ன செய்கின்றன? அவைகள் சுவாமிகளிடம் என் செய்கின்றன? எத்துணையோ நாள் அரசு செலுத்திய மனமாதியன, சுவாமிகளின்முன் வலியிழந்து செயலின்றிக்

கிடக்கின்றன. பாவம்! பாவம்! அவைகளின் நிலை இரங்கத்தக்கதா யிருக்கிறது.

'மனமெனுமோர் பேய்க்குரங்கு மடைப்பயலே நீதான்
மற்றவர்போ லெனைநினைந்து மருட்டாதே கண்டாய்
இனமுறவென் சொல்வழியே இருத்தியெனிற் சுகமாய்
இருந்திடுநீ என்சொல்வழி ஏற்றிலையா னாலோ
தினையளவுன் அதிகாரஞ் செல்லவொட்டேன் உலகம்
சிரிக்கவுனை அடக்கிடுவேன் திருவருளாற் கணத்தே
நனவிலெனை அறியாயோ யாரெனவிங் கிருந்தாய்
ஞானசபைத் தலைவனுக்கு நல்லபிள்ளை நானே'

'அகங்கார மெனும்பொல்லா அடவாதிப் பயலே
அடுக்கடுக்கா எடுக்கின்றாய் அடுத்துமுடுக் கின்றாய்
செகங்காணத் தலைகாலுந் தெரியாமல் அலைந்து
திரிகின்றாய் நின்செபந்தான் சிறிதுநட வாது
இகங்காண அடங்குகநீ அடங்காயேற் கணத்தே
இருந்தவிடந் தெரியாதே எரிந்திடச்செய் திடுவேன்
சுகங்காண என்றனைநீ அறியாயோ நான்றான்
சுத்தசிவ சன்மார்க்கம் பெற்றபிள்ளை நானே'

'கோபமெனும் புலைப்பயலே காமவலைப் பயலே
கொடுமோகக் கடைப்பயலே குறும்புமதப் பயலே
தாபவுலோ பப்பயலே மாற்சரியப் பயலே
தயவுடனிங் கிசைக்கின்றேன் தாழ்த்திருக்கா தீர்காண்
தீபமெலாங் கடந்திருள்சேர் நிலஞ்சாரப் போவீர்
சிறிதுபொழு திருந்தாலும் திண்ணமிங்கே அழிவீர்
சாபமுறா முன்னமறிந் தோடுமினோ என்னைத்
தானறியீர் தனித்தலைவன் தலைப்பிள்ளை நானே'

எனவரூஉம் பாக்களை ஓதியுணர்ந்து ஆண்டவன் திருவருளில் காதல் கொள்ளுங்கள்.

மனவொடுக்கமும், ஆணவ நீக்கமும், பிற தத்துவங் களின் அழிவும் பெற்ற அருளாளர் எண்ணும் எண்ணங் களும், பேசும் பேச்சுக்களும் யாருடையன? அவை ஆண்ட

வனுடையன என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? **ஆண்டவன் உடைமையெல்லாம் அவர்களுடைமை யாகின்றன** என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

'நானுரைக்கும் வார்த்தையெலாம் நாயகன்தன் வார்த்தை
நம்புமினோ நமரங்காள் நற்றருணம் இதுவே
வானுரைத்த மணிமன்றில் நடம்புரியெம் பெருமான்
வரவெதிர்கொண் டவனருளால் வரங்களெலாம் பெறவே
தேனுரைக்கும் உளமினிக்க எழுகின்றேன் நீவீர்
தெரிந்தடைந்தென் னுடனெழுமுன் சித்திபெற லாகும்
ஏனுரைத்தேன் இரக்கத்தால் எடுத்துரைத்தேன் கண்டீர்
யானடையுஞ் சுகத்தினைநீர் தானடைதல் குறித்தே'

'எல்லா உலகமும் என்வச மாயின
எல்லா வுயிர்களும் என்னுயி ராயின
எல்லா ஞானமும் என்ஞான மாயின
எல்லா வித்தையும் என்வித்தை யாயின
எல்லாப் போகமும் என்போக மாயின
எல்லா இன்பமும் என்னின்ப மாயின
எல்லாம் வல்லசிற் றம்பலத் தென்னப்பர்
எல்லாம் நல்கியென் னுள்ளத்துள் ளாரே'

என்றார் சுவாமிகளும்.

தத்துவங்களெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்று, ஆண்டவன் அருளில் திளைத்துக் கிடப்போர்க்கு உலகியல் வேற்றுமைகளும், சாதிமத வேற்றுமைகளும், மற்ற வெறிகளும் தோன்றவே மாட்டா. அவர்க்கு எல்லாம் ஒன்றாகவே தோன்றும். **அப் பெருநிலையே சமரச சன்மார்க்கமென்பது.** சமரச சன்மார்க்கத்தைப்பற்றி முன்னரும் பேசியுள்ளேன். ஈண்டுச் சுவாமிகள் மொழிகளிற் சிலவற்றை மட்டும் பொறித்துச் செல்கிறேன்.

'கிழக்குவெளுத் ததுகருணை அருட்சோதி உதயம்
கிடைத்ததென துளக்கமலங் கிளர்ந்ததென தகத்தே
சழக்குவெளுத் ததுசாதி யாச்சிரமா சாரம்
சமயமதா சாரமெனச் சண்டையிட்ட கலக

வழக்குவெளுத் ததுபலவாம் பொய்ந்நூல்கற் றவர்தம்
மனம்வெளுத்து வாய்வெளுத்து வாயுறவா தித்த
முழக்குவெளுத் ததுசிவமே பொருளெனுஞ்சன் மார்க்க
முழுநெறியிற் பரநாத முரசுமுழங் கியதே'

'ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இல்லா
அருட்பெருஞ் சோதிஎன் னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது நானும்
நித்திய னாயினேன் உலகீர்
சாதியும் மதமும் சமயமும் தவிர்த்தே
சத்திய சுத்தசன் மார்க்க
வீதியில் உமைத்தான் நிறுவுவல் உண்மை
விளம்பினேன் வம்மினோ விரைந்தே,

'தெய்வங்கள் பலபல சிந்தைசெய் வாருஞ்
சேர்கதி பலபல செப்புகின் றாரும்
பொய்வந்த கலைபல புகன்றிடு வாரும்
பொய்ச்சம யாதியை மெச்சுகின் றாரும்
மெய்வந்த திருவருள் விளக்கமொன் றில்லார்
மேல்விளைவு அறிகிலர் வீண்கழிக் கின்றார்
எய்வந்த துன்பொழித் தவர்க்கறி வருள்வீர்
எனைப்பள்ளி எழுப்பிமெய் யின்பந்தத் தீரே'

'வெறிக்குஞ் சமயக் குறியில்விழ விரைந்தேன் றன்னை
விழாதவகை மறிக்கும் ஒருபேர் அறிவளித்த வள்ளற்
கொடியே மனக்கொடியைச் செறிக்கும் பெரியர் உளத்
தோங்குந் தெய்வக் கொடியே சிவஞானங் குறிக்கும்
கொடியே ஆனந்தக் கொடியே அடியேற் கருளுகவே'

'சதுமறை ஆகம சாத்திர மெல்லாஞ்
சந்தைப் படிப்புநஞ் சொந்தப் படிப்போ
விதுநெறி சுத்தசன் மார்க்கத்திற் சாகா
வித்தையைக் கற்றனன் உத்தரம் எனுமோர்
பொதுவளர் திசைநோக்கி வந்தனன் என்றும்
பொன்றாமை வேண்டிடில் என்றோழி நீதான்
அதுவிது வென்னாமல் ஆடேடி பந்து
அருட்பெருஞ் சோதிகண் டாடேடி பந்து'

'சாதிசம யங்களிலே வீதிபல வகுத்த
சாத்திரக்குப் பைகளெல்லாம் பாத்திரமன் றெனவே
ஆதியிலென் னுளத்திருந்தே அறிவித்த படியே
அன்பாலின் றுண்மைநிலை அறிவிக்க அறிந்தேன்
ஓதியுணர்ந் தோர்புகழுஞ் சமரசசன் மார்க்கம்
உற்றேன்சிற் சபைகாணப் பெற்றேன்மெய்ப் பொருளாஞ்
சோதிநடத் தரசைஎன்றன் உயிர்க்குயிராம் பதியைச்
சுத்தசிவ நிறைவையுள்ளே பெற்றுமகிழ்ந் தேனே'

சமரச சன்மார்க்க நிலையெய்தி, கடவுள் காட்சி பெற்ற அடியாரை விடுத்து, அழுக்காறு, அவா, வெகுளி முதலியன விலகியொழிதலான், அவற்றின் பயனாய துன்பமென்னும் ஈச்சு எரிந்துகொண்டிருந்தவிடத்தில் இன்பத்தேன் பிலிற்றும். நாளடைவில் அத்தேன் பெருக் கெடுத் தோடும். அப்பெருக்கில் அன்பர் தோய்வர்; ஆடுவர்; பாடுவர். 'ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆனந்த மாக நின்னைத்-தேடுவது நின்னடியார் செய்கை பராபரமே' என்றார் தாயுமான சுவாமிகளும். அவ்வானந்த நிலையை அதன் மேலீட்டை-அதன் களிப்பை-யான் எம்மொழி யால் விளக்க வல்லேன்? சுவாமிகள் மொழிகொண்டு அவ் வானந்தத் தேனை ஈண்டுச் சிறிது பொழிகிறேன். அதனில் மூழ்குங்கள்; அதனைப் பருகிப் பருகிக் களிப் புறுங்கள்; ஆடுங்கள்! பாடுங்கள். ஆனந்தம்! ஆனந்தம்!!

'கடல்கடந்தேன் கரையடைந்தேன் கண்டுகொண்டேன் கோயில்
கதவுதிறந் திடப்பெற்றேன் காட்சியெலாங் கண்டேன்
அடர்கடந்த திருவமுதுண் டருளொளியால் அனைத்தும்
அறிந்துதெளிந் தறிவுருவாய் அழியாமை அடைந்தேன்
உடல்குளிர்ந்தேன் உயிர்கிளர்ந்தேன் உள்ளமெலாந் தழைத்தேன்
உள்ளபடி உள்ளபொருள் உள்ளவனாய் நிறைந்தேன்
இடர்தவிர்க்குஞ் சித்தியெலாம் என்வசமோங் கினவே
இத்தனையும் பொதுநடஞ்செய் இறைவனருட் செயலே'

'தன்னைவிடத் தலைமையொரு தகவினுமிங் கியலாத்
தனித்தலைமைப் பெரும்பதியே தருணதயா நிதியே
பொன்னடியென் சிரத்திருக்கப் புரிந்தபரம் பொருளே
புத்தமுதம் எனக்களித்த புண்ணியனே நீதான்
என்னைவிட மாட்டாய்நான் உன்னைவிட மாட்டேன்
இருவருமொன் றாகியிங்கே இருக்கின்றோம் இதுதான்
நின்னருளே அறிந்ததெனிற் செயுஞ்செய்கை அனைத்தும்
நின்செயலோ என்செயலோ நிகழ்த்திடுக நீயே'

'பண்ணிய பூசை நிறைந்தது சிற்றம் பலநடங்கண்
டெண்ணிய எண்ணம் பலித்தன மெய்யின்ப மெய்தியதோர்
தண்ணிய லாரமு துண்டனன் கண்டனன் சாமியைநான்
நண்ணிய புண்ணியம் என்னுரைக் கேனிந்த நானிலத்தே'

'தூக்கமுந் துயரும் அச்சமும்இடருந்
தொலைந்தன தொலைந்தன வெனைவிட்
டேக்கமும் வினையும் மாலையும் இருளும்
இரிந்தன ஒழிந்தன முழுதும்
ஆக்கமும் அருளும் அறிவுமெய் யன்பும்
அழிவுறா வுடம்புமெய் இன்ப
ஊக்கமும் எனையே உற்றன உலகீர்
உண்மையிவ் வாசகம் உணர்மின்'

'காட்டைக் கடந்தேன் நாட்டை அடைந்தேன்
கவலை தவிர்ந்தேன் உவகை மிகுந்தேன்
வீட்டைப் புகுந்தேன் தேட்டமு துண்டேன்
வேதாக மத்தின் விளைவெலாம் பெற்றேன்
ஆட்டைப் புரிந்தே அம்பலத் தோங்கும்
ஐயர் திருவடிக் கானந்த மாகப்
பாட்டைப் படித்தேன் படிக்கின்றேன் மேலும்
படிப்பேன் எனக்குப் படிப்பித்த வாறே'

'கள்ளத்தை யற்ற உள்ளத்தைப் பெற்றேன்
கன்றிக் கனிந்தே மன்றிற் புகுந்தேன்
தெள்ளத் தெளிந்த வெள்ளத்தை யுண்டேன்
செய்வகை கற்றேன் உய்வகை யுற்றேன்

அள்ளக் குறையா வள்ளற் பொருளை
அம்பலச் சோதியை எம்பெரு வாழ்வை
பள்ளிக்குட் பாடிப் படிக்கின்றேன் மேலும்
படிப்பேன் எனக்குப் படிப்பித்த வாறே'

'பன்னிரண் டாண்டு தொடங்கி யிற்றைப் பகலின் வரையுமே
படியிற் பட்ட பாட்டை நினைக்கின் மலையுங் கரையுமே
துணியா தந்தப் பாடு முழுதுஞ் சுகம தாயிற்றே
துரையே நின்மெய் யருளிங் கெனக்குச் சொந்த
மாயிற்றே'

'ஈரா றாண்டு தொடங்கி யிற்றைப் பகலின் வரையுமே
எளியேன் பட்ட பாட்டை நினைக்கில் இரும்புங்
கரையுமே
ஏரா யந்தப் பாடு முழுதும் இன்ப மாயிற்றே
இறைவா நின்மெய் யருளிங் கெனக்குச் சொந்த
மாயிற்றே'

'காமக் கடலைக் கடந்து வெகுளிக் கடலை நீந்தினேன்
கடிய மயக்கக் கடலைத் தாண்டி அடியை ஏந்தினேன்
சேமப் பொதுவில் நடங்கண் டெனது சிறுமை நீங்கினேன்
சிற்றம் பலத்து நடங்கண்டு வந்து மிகவு மோங்கினேன்'

'எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும் என்னுள் இனிக்குதே
இறைவ நின்னைப் பாட நாவில் அமுதஞ் சனிக்குதே
கண்ணுங் கருத்து நின்பா லன்றிப் பிறர்பாற் செல்லுமோ
கண்டேன் உன்னை இனிமேல் என்னை மாயை
வெல்லுமோ'

'ஈன மறுத்துமெய்ஞ் ஞான விளக்கென்
இதயத்தி லேற்றினர் வாரீர்
உதயச் சுடரினீர் வாரீர்'

'சிவமே பொருளென்று தேற்றி— என்னைச்
சிவவெளிக் கேறுஞ் சிகரத்தி லேற்றிச்
சிவமாக்கிக் கொண்டது பாரீர்—திருச்
சிற்றம் பலத்தே திருநடச் சோதி'

'பொய்யை ஒழித்துப் புறப்பட்டேன் மன்றாடும்
ஐயரைக் கண்டேனடி—அக்கச்சி
ஐயரைக் கண்டேனடி'

'நாத முடியானென் றூதூது சங்கே
ஞான சபையானென் றூதூது சங்கே
பாத மளித்தானென் றூதூது சங்கே
பலித்தது பூசையென் றூதூது சங்கே'

'ஆனந்த நாதனென் றூதூது சங்கே
அருளுடை அப்பனென் றூதூது சங்கே
தானந்த மில்லானென் றூதூது சங்கே
தத்துவச் சோதியென் றூதூது சங்கே'

'பொய்விட் டகன்றேனென் றூதூது சங்கே
புண்ணிய னானேனென் றூதூது சங்கே
மெய்தொட்டு நின்றேனென் றூதூது சங்கே
மேல்வெளி கண்டேனென் றூதூது சங்கே'

'கொடிகட்டிக் கொண்டோமென்று சின்னம்பிடி
கூத்தாடு கின்றோமென்று சின்னம்பிடி
அடிமுடியைக் கண்டோமென்று சின்னம்பிடி
அருளமுத முண்டோமென்று சின்னம்பிடி'

'பொய்யர்க் கரிதா மருந்து— என்னைப்
புறத்து மகத்தும் புணர்ந்த மருந்து
கையிற் கிடைத்த மருந்து—சிவ
காம கொடியைக் கலந்த மருந்து'

'ஆரணத் தோங்கு மருந்து—அருள்
ஆகம மாகிஅண் ணிக்கு மருந்து
காரணங் காட்டு மருந்து எல்லாங்
கண்டமருந் தென்னுட் கொண்ட மருந்து'

'காலையில் நான்கண்ட சோதி—எல்லாக்
காட்சியும் நான்காணக் காட்டிய சோதி
ஞாலமும் வானுமாஞ் சோதி—என்னுள்
நானாகித் தானாகி நண்ணிய சோதி'

'சுத்த சிவமயச் சோதி—என்னைச்
சோதி மணிமுடி சூட்டிய சோதி
சத்திய மாம்பெருஞ் சோதி—நானே
தானாகி யாளத் தயவுசெய் சோதி'

'சிற்சபையும் பொற்சபையும் சொந்தமென தாச்சு
தேவர்களும் மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இச்சமய வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
என்பிறப்புத் துன்பமெலா மின்றோடே போச்சு'

'சிற்பொதுவும் பொற்பொதுவும் நானறிய லாச்சு
சித்தர்களும் முத்தர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இப்பெரிய இவ்வுலகில் என்னையினி யேச்சு
என்பிறவித் துன்பமெலாம் இன்றோடே போச்சு'

3. சாகா நிலை

ஆனந்தத் தேனை-அமிழ்தை-உண்ணும் அருளாளன் சாகாநிலை அடைவன். மக்கள் வாழ்வின் இறுதிப்பேறு சாகாநிலையே யாகும். அப்பேறெய்துமட்டும் மக்கள் பிறந்தும் இறந்தும் உழன்றுகொண்டே யிருப்பார்கள். என்றாதல் ஒருபோது மக்கட்பிறவி தாங்கிய ஒவ்வொருவரும் அந்நிலையடைந்தே தீரல்வேண்டும்.

சாகாநிலையெனும் முடிந்த நிலையை உயிர்கள் அடைதற்பொருட்டே, எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவைகட்குப் புல் பூடு மரம் செடி கொடி புழு மீன் புள் விலங்கு முதலிய உடல்களைத் தந்து தந்து, படிப்படியாக அறிவை விளங்கச் செய்து, இறுதியில் பகுத்தறிவு விளங்குதற்குரிய மக்கள் உடலைத் தருகிறான். அவ்வுடலில் ஆறாவது அறிவை விளக்க வல்ல கருவி கரணங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஆண்டவன் கருணையால் அளித்த அப்பிறவியைச் சாகாநிலைப் பேற்றிற்குப் பயன்படுத்தலே அறிவுடைமை. அப் பிறவியை வேறு வழியில் பாழ்படுத்துவது அறியாமை.

மக்கட் பிறவியின் விழுப்பமுணர்ந்த ஆன்றோர் பலரும் அரும்பாடுபட்டு அப்பிறவியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். சாகாநிலையெனும் பெறற்கரிய பேற்றிற்கே ஆன்றோர் பிறவியைப் பயன்படுத்தியது வெள்ளிடைமலை. அவர் சாகா நிலைக்குரிய வழி கண்டு, அவ்வழியை உலகிற்கும் அறிவுறுத்தினர். **அவ்வழி எல்லார்க்குந் திறக்கப் பட்டிருக்கிறது**

சாகாநிலை என்பது என்னை? **மீண்டும் பிறவாத ஒரு நிலையென்க** இறவாதார் எவரோ அவரே மீண்டும் பிறவாதாராவர். ஆகவே, இறவா நிலையடைய உழைப்பதே, மீண்டும் பிறவாமைக்குக் கால்கொள்வதென்பது உன்னத்தக்கது.

ஈண்டோர் **ஐயம்** இயல்பாக எழும். 'பிறந்தவர் அனைவரும் இறந்தே போதலைக் காண்கிறோம். எல்லாரும் இறந்துபடுதலால், இறவாநிலை என்பதற்குப் பொருள் என்னையோ தெரியவில்லை' என்று சிலர் ஐயுறலாம். இப்பருவுடல் மறைவைமட்டுங் கொண்டு இறவா நிலைமீது ஐயங்கொள்ளுதலாகாது. ஏறக்குறைய எல்லார்க்கும் **இப்பருவுடல் வீழ்ந்துபடுவது இயல்பு.** மிகச்சிலர் இப்பருவுடலைச் **செழுஞ்சோதிப் பிழம்பாக்கிக்** கொள்வர். அவர்க்குப் பழைய உடல் தோற்றம் மறைவுறுதலுண்டு.

நல்லான் ஒருவன் உயிரும் பிரிகிறது; தீயான் ஒருவன் உயிரும் பிரிகிறது. இருவர் பருஉடலங்களும் மறைகின்றன. இவ்விருவரும் ஒருநிலையினரா என்பது கருதற்பாலது. **நல்லானது நுண்ணுடல் மீண்டும் இவ்வுலகம் நோக்காது; அதாவது பிறவாது.** தீயானது நுண்ணுடல் மீண்டும் இவ்வுலகு நோக்கும்; அதாவது பிறக்கும். இவ்விருவருள் முன்னவன் அடைந்தநிலை இறவாமை; அதாவது மீண்டும் பிறவாமை. இவ்வேற்றுமையை உணராது, வெறும் பருவுடல் மறைவைமட்டுங் கொண்டு இறவாமைக்குப் பொருள் கூறல் பொருத்தமாகாது.

ஆதலால், **சாகாநிலை** என்பதற்கு மீண்டும் **பிறவாநிலை** யெனக்கொள்க. 'இக்காய நீக்கி இனியொரு காயத்திற் - புக்குப் பிறவாமற் போம்வழி தேடுமின்' எனவருஉந் திருமூலர் திருவாக்கின் பொருளை ஆராய்ந்து உண்மை தெளிக.

பிறப்பென்பது இரண்டுவகை. ஒன்று வினைக்கீடாகப் பிறப்பது; மற்றொன்று உலகநலன் கருதி உடல் தாங்குவது. **திருஞானசம்பந்தர் போன்றவர்** உலகநலன் கருதி உடல்தாங்கினவர். வினைக்கீடாகப் பிறப்பது துன்பந்தருவது. வினைக்கீடாகப் பிறந்திறந் துழல்வதை அறிஞர் விரும்புவதில்லை. 'பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே' என்றும், 'மரணம் பிறப் பென்னும் இரண்டின் மயக்கறுத்த - கருணைக் கடலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பி' என்றும் மாணிக்கவாசகனார் அருளியிருத்தலைக் காண்க.

பிறப்பிறப்புத் துன்பத்துக்கும், அவையில்லா இன்பத் துக்குங் காரணமாயிருப்பன அவரவர் **எண்ணும் எண்ணங் களே யாகும்.** தீய எண்ணங்களும், தன்னல எண்ணங் களும் மீண்டும் பிறத்தற்கு வித்தாகின்றன. நல்லெண்ணங் களும், மற்றவர் நலன் கருதலும் பிறவி வேரை அறுத் தெறிவன. ஆகவே, மக்கள் நல்லெண்ணங்களையே நினைக்கக் கடமைப்படுவார்களாக. இதுபற்றியே திருவள்ளுவனாரும், 'நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல வற்றை - அன்றே மறப்பது நன்று' என்று கூறிப் போந் தார் **நன்றல்லவற்றை அன்றே மறக்கும் பயிற்சி** மக்கட்குப் பெரும்பேறளிக்கும். இப்பயிற்சியில் நடக்கப் பயிலாது மூக்கைப் பிடித்துக் காட்டுக்கோடுவது பிறப்பிறப்பை வெல்லுந் துறை நண்ணுவதாகாது.

தீமையை நினைக்க நினைக்கத் **தீய எண்ணங்கள்** பெருகிக்கொண்டே போகும்; நன்மையை நினைக்க நினைக்க **நல்லெண்ணங்கள்** பெருகிக்கொண்டே போகும். தீமையை விலக்கி நன்மையை நினைப்பதற்கு வழி யாது?

நன்மைக்கு அறிகுறியாக ஏதாயினும் ஒன்றை இடைய றாது நினைத்தல் வேண்டும். அதுவே **தியான யோகம்** எனவும்படும். தியான யோகத்தைப்பற்றி யோகாந்தத்தில் சிலவுரை பகர்ந்துள்ளேன்.

நன்மைக்கு அறிகுறியாக எதைக்கொள்வது? **அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியன இல்லாத ஒன்றையே** நன்மைக்கு அறிகுறியாகக் கோடல்வேண்டும். **அவ்வொன்றைக்** கடவுள் என்று உலகம் போற்றுகிறது. 'நன்றுடை யானைத் தீய தில்லானை' என்றார் ஞானசம்பந்தப் பெருமான். அந் நன்றுடைக் கடவுளை உன்ன உன்ன அப்பொருளாதல் இயல்பு. உயிரின் இயல்பு சார்ந்ததன் வண்ணமாத லன்றோ?

பிறவிக்கு வித்தாயிருப்பன அழுக்காறு முதலிய தீமைகள். அவையில்லா ஒன்றற்குப் பிறப்புமில்லை; இறப்புமில்லை. **பிறப்பிறப்பில்லா** ஒன்றுடன் ஒன்ற ஒன்றப் பிறப்பிறப்புத் துன்பம் தானே ஒழியும். **அவ்வொன்றலே தியான யோகமென்பது**.

சாகா நிலையைப்பற்றிப் பலதிறக் கருத்து வேற்றுமை களுண்டு. அக்கடையை ஈண்டுப் பரப்ப விரும்புகின்றே னில்லை. சுருங்கிய முறையில் சில கூற விரும்புகிறேன்.

சாகாநிலை யென்னும் ஒரு நிலையுண்டு என்பது எனது ஆராய்ச்சியில் விளங்கிய உண்மைகளுள் ஒன்று. அது குறித்து எனக்கு எவ்வித ஐயமாதல், திரிபாதல், மயக்க மாதல் இல்லை. அந்நிலையில் எனக்கு உறுதியுண்டு. நமது நாட்டு ஆன்றோர் ஒருமுகமாக அறிவுறுத்திய அப் பெரு நிலை இப்பொழுது மேல்நாட்டறிஞர் பலராலும் உறுதி செய்யப்பட்டு வருகிறது. **ஸர் ஆலிவர்லாட்ஜ் முதலிய பேரறிஞர்** ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் பல எனது ஐயந் திரிபு மயக்கங்களைப் போக்கின. சாகாநிலையைப்பற்றி இதுபோழ்து எனக்கு எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை. அந் நிலைபெற முயலவேண்டுவது எனது கடமை. இப்பிறவி

யிலேயே அந்நிலை எய்துதல் வேண்டுமென்பது எனது வேணவா. ஆண்டவன் அருளையும், அவன் அருள்பெற்ற அடியார் துணையையும் நாடி நிற்கிறேன்.

சாகாநிலையென்னும் பெருநிலை ஒன்று உண்டு. **அதுகுறித்து எவரும் ஐயுற வேண்டுவதில்லை.** ஐயுறாது உறுதிகொண்டு அந்நிலையெய்த உழைக்க விரைந்து எழுங்கள்! எழுங்கள்!!

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! கண்ணுக்குப் புலனாகும் இவ்வுடல் மறைந்ததும் நமதுவாழ்வும் முடிந்துவிட்டதெனக் கருதாதேயுங்கள். **நமக்கு மேலுந் தொடர்ந்த வாழ்வு உண்டு.** நமக்கு முத்திற உடலங்களிருக்கின்றன. அவை பருமை நுண்மை முதல் உடலங்கள் (தூலசூக்கும காரண சரீரங்கள்). கண்ணுக்குப் புலனாகும் பருவுடலைப் பற்றி எவரும் ஐயங்கொள்வதில்லை. நுண்ணுடலைப் பற்றிச் சிலர் ஐயுறலாம்.

நுண்ணுடல் உண்மையைப் பற்றிப் பேராராய்ச்சி நிகழ்த்த வேண்டுவதில்லை. நம்மிடத்திருந்து எண்ணங்கள் பிறக்கின்றனவா? இல்லையா? அவ்வெண்ணங்கள் யாண்டிருந்து பிறக்கின்றன? உன்னிப் பாருங்கள். எண்ணங்கள் பிறக்குமிடம் மனம் என்று சொல்லலும் வேண்டுமோ?

அம் மனத்தினின்றும் பிறக்கும் எண்ணங்களின் பரிணாமமமே நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் யாவும். ஒருவன் ஓரழகிய கட்டிடத்தைக் கட்டுதற்கு முன்னர் அதைமுதலாவது எண்ணத்தில் அவன் உருப்படுத்திக் கொள்கிறான். அவ்வெண்ண வடிவமே பின்னால் கண்ணுக்குப் புலனாகும் ஒரு நிலையமாகிறது. **நுண்மை எண்ணங்களே பின்னைப் பருமை** வடிவங்களாகின்றன. இக் காரணங்கொண்டே எண்ணத்துக்கும் வடிவம் நிறம் முதலியன உண்டு என்று மேல்நாட்டறிஞர் ஆராய்ச்சியிற் கண்டனர்.

பருவுடல் மண்ணுக்கோ நெருப்புக்கோ இரையானாலும் அதற்கு மூலமாகவுள்ள **நுண்ணுடலுக்கு** அழிவுநேர்வதில்லை. உயிர் அந் நுண்ணுடலுடன் மேற்செல்கிறது. ஆகவே, பருவுடல் மறைந்த பின்னரும் வாழ்வு உண்டு என்பது உணரற்பாற்று.

அந்நுண்ணுடல் பெரிதும் **எண்ணங்களின் இயல்பைப்** பொறுத்தமைவது. தீய எண்ணங்களை எண்ணி எண்ணி ஒருவன் சாகிறான்; மற்றொருவன் நல்லெண்ணங்களை எண்ணி எண்ணி மறைகிறான். இவ்விருவரும் ஒரு நிலையையா எய்துவர்? தீய எண்ணங்களை எண்ணிய ஒருவன் மீண்டும் பருவுடல் தாங்குவன் என்றும், நல்லெண்ணங்களை எண்ணிய ஒருவன் மீண்டும் அவ்வுடல் தாங்கான் என்றும் மேலே சொல்லியதை உங்கட்கு நினைவூட்டுகிறேன். **தீய எண்ணங்கள் பிரகிருதியின் பாற்பட்டன நல்ல எண்ணங்கள் அப்பாற்பட்டனவல்ல.**

ஒரு கல்லை எறிந்தால் மீண்டும் அது மண்ணை நாடி விழுவதைக் காண்கிறோம். காரணம் என்னை? மண் மண்ணை நாடல் இயல்பு. எழுநாவிட்டெரியும் நெருப்புப் பந்தைத் தலை கீழாகச் சாய்த்துப் பிடித்தாலும், எழுநா வானோக்கியே நிற்கும். காரணம், வானத்துள்ள கோள்கள் நெருப்புமயமாயிருப்பதேயாகும். இனம் இனத்தை ஈர்க்கும்.

மண்ணனைய தீய எண்ணங்கள் மகனை மண்ணில் பருவுடல் தாங்கச் செய்கின்றன; மற்ற நல்லெண்ணங்கள் மகனை மேனோக்கச் செய்கின்றன. நுண்ணுடலுக்கு மேற்பட்ட காரண உடலைப்பற்றி ஆராயவேண்டுவதில்லை, அதன் நிலை நுண்ணுடலின் நிலையைப் பொறுத்து நிற்கும். நுண்ணுடலைநல்லெண்ணங்களால் பண்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுவது நமது கடமை. நுண்ணுடலைக் கடந்த ஒரு நிலை (அதாவது காரண உடல்நிலை) பேச்சுக் கெட்டாத ஒன்று. அதைப்பற்றிய பேச்சே வேண்டா. அது பேச்சற்ற **அநுபூதி நிலை.**

பருவுடலுடன் வாழும் நாம் என்செய்தல் வேண்டும்? நல்லெண்ணங்களால் நுண்ணுடலைப் பண்படுத்தி மீண்டும் பிறவாமை என்னும் **சாகா நிலையெய்த வேட்கை கொண்டு** உழைத்தல் வேண்டும். அதற்கு **நன்றுடைக் கடவுளை நினைந்து நினைந்துருகப்** பயிலல்வேண்டும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் இறுதிப் பேறாகிய **சாகாநிலையைக் குறிக்கொண்டே** வாழ்வு நடாத்தினார். அவர் தூய நல்லெண்ணங்களால் நுண்ணுடலைச் செம்மைசெய்தனர். **எவ்வுயிரையுந் தம்முயிர்போல் கருதும் அருணெறியில்** சுவாமிகள் உறைந்து நின்றதை 'முறை' என்னுந் தலைப்பில் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன். அதை நினைவூட்டிக் கொள்ளுங்கள். எவ்வுயிரையுந் தம் முயிர்போல் கருதும் ஒருவர் நெஞ்சில் தீய நினைவு எங்ஙனம் இடம்பெறும்? **அந் நெஞ்சமன்றோ ஆண்டவன் கோயில்?** ஆண்டவன் கோயில் கொள்ளத்தக்க நெஞ்சினைச் சுவாமிகள் ஆண்டவனை நினைந்து நினைந்து, கசிந்து கசிந்து, உருகி உருகிப் பெற்றனர். அப் பேற்றால் சுவாமிகள் ஆனந்தத்தில் தோய்ந்து, ஆனந்த மயமாய், ஆனந்த வடிவினராயினர். ஆனந்த வடிவம் சாகுநிலையைக் கூட்டுங்கொல்? ஒருபோதுங் கூட்டாது. சுவாமிகள் ஆனந்தத்தில் திளைத்துச் சாகாநிலை பெற்றனர். அப்பெரு நிலையைச் சுவாமிகள் விழைந்ததும், அதற்கெனப் பாடுபட்டதும், இறுதியில் அதைப்பெற்றதும் சுவாமிகள் அருட்பாவில் பல இடங்களில் மிளிர்கின்றன,

சுவாமிகள் உரைநடையிலுள்ள சாகா நிலையைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சில வருமாறு:—

'இத்தேகத்தை நித்திய தேகமாக்கி எக்காலத்து மழியாத பேரின்ப சித்திப் பெருவாழ்வைப் பெற்று வாழ்தல் எதனாற் பெறுதல் கூடுமென்று அறியத் தொடங்கிய தருணத்து 'வேறு எந்த வழியாலும் பெறுதல் கூடாது. எல்லாமுடைய கடவுளது திருவருட் சுதந்திரமொன்றாலே பெறுதல் கூடும்'' என்று தேவரீர்

திருவருளால் அறிவிக்க உள்ளபடி யறிந்தேன். பின்னர்த் திருவருட் சுதந்திரம் நமக்கு எந்த வழியாற் கிடைக்கு மென்று அறியத் தொடங்கிய தருணத்து 'எனது யானென்னும் தேக சுதந்திரம், போக சுதந்திரம், ஜீவ சுதந்திரம் என்னு மூவகைச் சுதந்திரங்களும் நீங்கிய விடத்தே கிடைக்கும்' என்று தேவரீர் திருவருளால் அறிவிக்க உள்ளபடி அறிந்தேன். ஆகலில் எனது சுதந்திர மாகக்கொண்டிருந்த தேக சுதந்திரத்தையும் போக சுதந் திரத்தையும், ஜீவ சுதந்திரத்தையும் தேவரீர் திருவருட்கே சர்வ சுதந்திரமாகக் கொடுத்துவிட்டேன். கொடுத்த தருணத்தே இத்தேகமும். ஜீவனும் போகப் பொருள் களும் சர்வ சுதந்திரராகிய கடவுள் பெருங்கருணையாற் கொடுக்கப்பெற்றனவன்றி, நமது சுதந்திரத்தாற் பெற்றன வல்லவென்னும் உண்மையை அருளாலறிவிக்கவும் அறிந்துகொண்டேன். இனி இத்தேகத்தினிடத்தும், ஜீவனிடத்தும், போகப் பொருள்களிடத்தும் தேவரீர் திருவருள் சாட்சியாக எனக்கு எவ்விதத்தும் யாதோர் சுதந்திரத்தோற்றமும் தோற்றமாட்டாது. தேவரீர் திருவருட் சுதந்திரத்தை என்னிடத்தே வைத்தருளி, மரணம், பிணி, மூப்பு, பயம், துன்பம் முதலிய அவத்தைக ளெல்லாவற்றையுந் தவிர்த்து இத்தேகத்தையே நித்திய தேகமாக்கி, எக்காலத்தும் அழியாத பேரின்ப சித்திப் பெருவாழ்வில் என்னை வாழ்வித்தல் வேண்டும். இத்தேகத்தைப் பெற்ற எல்லாச் சீவர்களுக்கும் எனக்கறி வித்த வண்ணமே அறிவித்து, அவரவர்களையும் உரிமை யுடையவர்களாக்கி, வாழ்வித்தல் வேண்டும்.

"எல்லா உயிர்களையும் பொதுமையினோக்கி எல்லா உயிர்களும் இன்பமடைதல் வேண்டுமென்னுங் கருணை நன்முயற்சியைப் பெறுவித்துச், சுத்த சன்மார்க்கத் தனி நெறி ஒன்றையே பற்றுவித்து, எக்காலத்தும் நாசமடை யாத சுத்த தேகம், பிரணவ தேகம், ஞான தேகம் என்னுஞ் சாகாக் கலாநுபவ தேகங்களும், தற்சுதந்திரத்தால் தத்து வங்களெல்லாவற்றையும் நடத்துகின்ற தனிப்பெரு

வல்லபமும். கடவுளொருவரே என்றறிகின்ற உண்மை ஞானம், கருமசித்தி, யோக சித்தி, ஞான சித்தி முதலிய எல்லாச் சித்திகளும் பெறுகின்ற அருட்பேறும், பெற்று வாழ்கின்ற பேரின்பப் பெருவாழ்வில் என்னை அடைவிப்பதற்குத் திருவுளங்கொண்டு அருட்பெருஞ் சோதியாகி நான் எவ்விதத்தும் அறிதற்கரிய உண்மைப் பேரறிவை அறிவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் காண்பதற்கரிய உண்மைப் பெருங்காட்சிகளைக் காட்டுவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் செய்தற்கரிய உண்மைப் பெருஞ்செயல் களைச் செய்வித்தும், நான் எவ்விதத்தும் அடைதற்கரிய உண்மைப் பெரு நன்மைகளை அடைவித்தும், நான் எவ்விதத்தும் அநுபவித்தற்கரிய உண்மைப் பேரநுபவங் களை அநுபவிப்பித்தும், எனது அகத்தினும் புறத்தினும் இடைவிடாது காத்தருளி, எனது உள்ளகத்திருந்துஉயிரிற் கலந்து பெருந் தயவால் திருநடஞ் செய்தருளுகின்றீர். இங்ஙனஞ் செய்தருளுகின்ற தேவரீரது திருவருட் பெருங் கருணைத் திறத்தை என்னென்று கருதி என்னென்று துதிப்பேன்'

'அவ்வாறு விளங்குகின்ற ஒருவரேயாகிய கடவுளை, இவ்வுலகினிடத்தே ஜீவர்கள் அறிந்து அன்புசெய்து அருளையடைந்து, அழிவில்லாத சத்தியசுக பூரணப் பெருவாழ்வைப் பெற்று வாழாமல், பலவேறு கற்பனை களாற் பலவேறு சமயங்களிலும், பலவேறு மதங்களிலும், பலவேறு மார்க்கங்களிலும், பலவேறு லக்ஷியங்களைக் கொண்டு நெடுங்காலமும் பிறந்து பிறந்து அவத்தை வசத்தர்களாகிச் சிற்றறிவுமின்றி விரைந்து விரைந்து பலவேறு ஆபத்துக்களினால் துன்பத்தில் அழுந்தி இறந்திறந்து வீண்போகின்றார்கள்,

இனி இச்சீவர்கள் விரைந்து விரைந்து இறந்து இறந்து வீண்போகாமல், உண்மையறிவு, உண்மையன்பு, உண்மை யிரக்கம் முதலிய சுபகுணங்களைப் பெற்று, நற்செய்கை யுடையராய் எல்லாச் சமயங்களுக்கும், எல்லா மதங்களுக்

கும், எல்லா மார்க்கங்களுக்கும் உண்மைப் பொதுநெறியாகி விளங்குஞ் சுத்த சன்மார்க்கத்தைப் பெற்றுப், பெருஞ் சுகத்தையும் பெருங்களிப்பையும் அடைந்து வாழும்பொருட்டு மேற் குறித்த உண்மைக் கடவுள், தாமே திருவுளங்கொண்டு சுத்த சன்மார்க்கத்தின் முக்கிய லக்ஷியமாகிய உண்மை விளக்கஞ் செய்கின்ற ஓர் ஞான சபையை இங்கே தமது திருவருட் சம்மதத்தாலியற்றுவித்து, 'இக்காலந் தொடங்கி அளவு குறிக்கப்படாத நெடுங்காலம், அளவு குறிக்கப்படாத அற்புத சித்திகளெல்லாம் விளங்க, யாமே அமர்ந்து விளையாடுகின்றாம்' என்னுந் திருக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தி, அருட்பெருஞ் சோதியராய் வீற்றிருக்கின்றார்.'

சுவாமிகளின் பா நடையிலுள்ள சில குறிப்புக்களை நோக்குவோம் :

'என்னையும் பணிகொண் டிறவா வரமளித்
தன்னையி லுவந்த அருட்பெருஞ் சோதி'

'இறவா வரமளித் தென்னைமே லேற்றிய
அறவாழி யாந்தனி அருட்பெருஞ் சோதி'

'சாவா நிலையிது தந்தனம் உனக்கே
ஆவா எனவருள் அருட்பெருஞ் சோதி'

'உடலுறு பிணியால் உயிருடல் கெடாவகை
அடலுறக் காத்தருள் அருட்பெருஞ் சோதி'

'மரணப் பெரும்பிணி வாரா வகைமிகு
கரணப் பெருந்திறல் காட்டிய மருந்தே
நரைதிரை மூப்பவை நண்ணா வகை தரு
முறைதரு பெருஞ்சீ ருடையநன் மருந்தே'

'சாகாக் கல்வியின் தரமெலாம் உணர்த்திச்
சாகா வரத்தையுந் தந்துமேன் மேலும்
அன்பையும் விளைவித் தருட்பே ரொளியால்
இன்பையும் நிறைவித் தென்னையும் நின்னையும்

ஓருரு வாக்கியான் உன்னிய படியெலாஞ்
சீருறச் செய்துயிர்த் திறம்பெற அழியா
அருளமு தளித்தனை அருணிலை ஏற்றினை
அருளறி வளித்தனை அருட்பெருஞ் சோதி'

'நரைமரண மூப்பறியா நல்லவுடம் பினரே
நற்குலத்தார் எனவறியீர் நானிலத்தீர் நீவிர்
வரையிலுயர் குலமென்றுந் தாழ்ந்தகுல மென்றும்
வகுக்கின்றீர் இருகுலமும் மாண்டிடக்காண் கின்றீர்
புரையுறுநுங் குலங்களெலாம் புழுக்குலமென் றறிந்தே
புத்தமுத முண்டோங்கும் புனிதகுலம் பெறவே
உரைபெறுமென் றனித்தந்தை வருகின்ற தருணம்
உற்றதிவண் உற்றிடுவீர் உண்மையுரைத் தேனே'

'சாகாத கல்வித் தரமறிதல் வேண்டுமென்றும்
வேகாத காலுணர்தல் வேண்டுமுடன்—சாகாத்
தலையறிதல் வேண்டுந் தனியருளால் உண்மை
நிலையடைதல் வேண்டும் நிலத்து'

'நினைந்துநினைந் துணர்ந்துணர்ந்து நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந் தன்பே
நிறைந்துநிறைந் தூற்றெழுங்கண் ணீரதனா லுடம்பு
நனைந்துநனைந் தருளமுதே நன்னிதியே ஞான
நடத்தரசே என்னுரிமை நாயகனே என்று
வனைந்துவனைந் தேத்துதுநாம் வம்மினுல கியலீர்
மரணமிலாப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்
புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சொல் கின்றேன்
பொற்சபையிற் சிற்சபையிற் புகுந்தருண மிதுவே'

'இறந்தவரை எடுத்திடும்போ தரற்றுகின்றீர் உலகீர்
இறவாத பெருவரநீர் ஏனடைய மாட்டீர்
மறந்திருந்தீர் பிணிமூப்பிற் சம்மதமோ நுமக்கு
மறந்துமிதை நினைக்கினல்லோர் மனநடுங்குங் கண்டீர்
சிறந்திடுசன் மார்க்கமொன்றே பிணிமூப்பு மரணம்
சேராமற் றவிர்த்திடுங்காண் தெரிந்துவம்மின் இங்கே
பிறந்தபிறப் பிதிற்றானே நித்தியமெய் வாழ்வு
பெற்றிடலாம் பேரின்பம் உற்றிடலாம் விரைந்தே'

'ஆடுகின்ற சேவடிக்கே ஆளானேன் மாளாத யாக்கை
பெற்றேன்
கூடுகின்ற சன்மார்க்க சங்கத்தே நடுவிருந்து குலாவு
கின்றேன்
பாடுகின்றேன் எந்தைபிரான் பதப்புகழை அன்பினொடும்
பாடிப்பாடி
நீடுகின்றேன் இன்பக்கூத் தாடுகின்றேன் எண்ணமெலா
நிரம்பினேனே'

'காற்றாலே புவியாலே ககனமத னாலே
கனலாலே புனலாலே கதிராதி யாலே
கூற்றாலே பிணியாலே கொலைக்கருவி யாலே
கோளாலே பிறவியற்றுங் கொடுஞ்செயல்க ளாலே
வேற்றாலே எஞ்ஞான்றும் அழியாதே விளங்கும்
மெய்யளிக்க வேண்டுமென்றேன் விரைந்தளித்தான்
எனக்கே
ஏற்றாலே இழிவெனநீர் நினையாதீர் உலகீர்
எந்தையருட் பெருஞ் சோதி இறைவனைச் சார்
வீரே'

'உடைய நாயகன் பிள்ளைநா னாகிலெவ்
வுலகமும் ஒருங்கின்பம்
அடைய நானருட் சோதிபெற் றழிவிலா
யாக்கைகொண் டுலகெலாம்
மிடைய அற்புதப் பெருஞ்செயல் நாடொறும்
விளைத்தெங்கும் விளையாடத்
தடைய தற்றநற் றருணமித் தருணமாத்
தழைக்கவித் தனியேற்கே'

'சாதல் பிறத்தலென்னு மவத்தை தவிர்த்துக் காலையே
தனித்துன் னருளி னமுதம் புகட்டிக் கொடுத்தாய் மேலையே
ஓத லுணர்த லுவத்த லெனக்கு நின்பொற் பாதமே
உலக விடயக் காட்டிற் செல்லா தெனது போதமே'

'சாகாக் கல்வி எனக்குப் பயிற்றித் தந்த சோதியே
தன்னோர் முடியொன் றெனது முடியிற் றரித்த சோதியே
ஏகாக் கரப்பொற் பீடத் தென்னை ஏற்று சோதியே
எல்லாம் வல்ல சித்தி யாட்சி ஈந்த சோதியே'

'சிற்சபையும் பொற்சபையுஞ் சொந்தமென தாச்சு
        தேவர்களும் மூவர்களும் பேசுவதென் பேச்சு
இச்சமய வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
        என்பிறப்புத் துன்பமெலாம் இன்றோடே போச்சு'

'ஐயருட் சோதியர சாட்சியென தாச்சு
        ஆரணமும் ஆகமமும் பேசுவதென் பேச்சு
எய்யுலக வாழ்விலெனக் கென்னையினி யேச்சு
        என்பிறவித் துன்பமெலாம் இன்றோடே போச்சு.'

4. இளமை முயற்சி

இராமலிங்க சுவாமிகள் பெற்ற இப்பேற்றை எல்லாரும் பெறலாம். அதற்கு எத்தகைக் கட்டுமில்லை; காவலுமில்லை. அக்கதவு எல்லார்க்குந் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆன்றோர் பலரும் தாம் பெற்ற பேற்றை மற்றவரும் பெறுதல் வேண்டும் என்னும் வேட்கை மேலீட்டானே, தம் அனுபவங்களை வெளியிட்டுச் சென்றனர்.

'மனிதர்கா ளிங்கே வம்மொன்று சொல்லுகேன்
கனிதந் தாற்கனி உண்ணவும் வல்லிரே
புனிதன் பொற்கழ லீச னெனுங்கனி
இனிது சாலவு மேசற் றவர்கட்கே' —அப்பர்

'நான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ் வையகம்
வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்குவன்
ஊன்பற்றி நின்ற வுணர்வுறு மந்திரந்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே' —திருமூலர்

'காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் அகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப்
பூரணமாய்
ஏக வெளியாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற் றிடநாம்
இனியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே'
—தாயுமானார்

இராமலிங்க சுவாமிகளும்,

'வாது பேசிய மனிதர் காளொரு
வார்த்தை கேண்மின்கள் வந்துநும்
போது போவதன் முன்ன ரேயருட்
பொதுவி லேநடம் போற்றுவீர்

தீது பேசினீ ரென்றி டாதுமைத்
திருவு ளங்கொளுங் காண்மினோ
சூது பேசிலே னன்மை சொல்கின்றேன்
சுற்ற மென்பது பற்றியே'

என்று பாடியிருத்தலை நோக்குக.

சாகா நிலையைப்பற்றிப் பேசுவது எளிது; எழுதுவது எளிது. அப் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் அப் பெருநிலை கூடுங்கொல்?

'சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அறியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்'

என்றார் வள்ளுவனார்.

இறவா நிலைக்குரிய வழி யாது என்று கண்டு, அவ் வழி நின்றொழுக உறுதிகொள்வதே அறிவுடைமை.

இராமலிங்க அடிகள் எம்முறைகளைக் கடைப்பிடித் தொழுகினரென்பது மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக் கிறது. அவ்விடத்தில் அடிகள் இளமையில் கொண்ட முறை களை இறுதியில் குறிப்பிட்டுப் பேசுவதாக யான் சொற்றது உங்கள் நினைவிலிருக்கும். அம்முறைகளிற் சிறந்த சில வற்றை ஈண்டுச் சிறிது விரித்துக் கூற விரும்புகிறேன். அம் முறைகள்மீது கருத்துச் செலுத்தி, அவற்றை நடையில் கொணர உறுதிகொள்வோமாக.

'அடிகளின் இளமை முயற்சியை ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறித்துப் பேசுவது எற்றுக்கு' என்று சிலர் கருதலாம். அடிகள் அடைந்த நிலையை நினைந்து, வெறும் பேச்சுப் பேசு வதினும், அடிகள் அவ்வடைவிற்குக் கொண்ட முறைகளை உணர்ந்து அவைகளைச் செயலிற் கொணரப் புகுவதே சிறப் பாகும். ஆகவே, அடிகளின் இளமை முயற்சியை ஈண்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக்கொண்டேன். நமக்கு வேண்டற் பாலது அதுவே. அதுவே நம்மைக் கரையேற்றும்.

ஒருவனது பின்னை வாழ்வு பெரிதும் அவனது இளமை வாழ்வைப் பொறுத்து நிற்கிறது. ஒருவனது பின்னை வாழ்வைச் செம்மை செய்வது அவனது இளமை வாழ்வேயாகும். 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்', 'விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்', 'இளமையிற் கல்' எனவருஉம் பழமொழிகளைப் பார்க்க. அடிகள் இளமையில் என்செய்தார்?

'ஆண்டவன் அருள்பெற்றுப் பிறப்பிறப்புத் துன்பத்தை ஒழித்தல் வேண்டும்' என்னும் வேட்கை அடிகள் உள்ளத்தில் முருகி மூண்டெழுந்தது. அவ் வேட்கையை நிறைவேற்ற அடிகள் நிகழ்த்தியதென்னை? அன்பர்களே! அச்செயலைக் கருதுங்கள்; அச்செயலை நிகழ்த்த உறுதி கொள்ளுங்கள். அச்செயல் நமக்குச் சாகாநிலை அளிக்கும். ஐயம் வேண்டாம்; மயக்கம் வேண்டாம்.

அடிகள் வரலாற்றையும், அவர் அருளிய மொழிகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவர் ஒரு குருவை, ஒரு நூலை, ஒரு வழிபடு கடவுளைக் கொண்டார் என்பது நன்கு புலனாகிறது. அடிகள் கொண்ட குரு யார்? நூல் யாது? வழிபடு கடவுள் எவர்? குரு திருஞானசம்பந்தர்; நூல் திருவாசகம்; வழிபடு கடவுள் முருகப்பெருமான். இம் மூன்றும் அடிகள் வாழ்வைத் தூய்மைப்படுத்தி, அவர்க்குப் பெறுதற்கரிய பேற்றையும் அளித்தன.

1. குரு

இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தரை ஞான குருவாகக் கொண்டவர். நமது நாட்டிற்றோன்றிய இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டது பெரிதுங் கருதற்பாலது. இராமலிங்க சுவாமிகள் மட்டும் திருஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டாரில்லை. திருஞானமென்னுங் கடவுள்

ஞானத்தில் சம்பந்தங் கொள்ள விழைவோர் அனைவருந் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானாரைக் குருவாகக் கொண்டே தீர்தல்வேண்டும் இந் நுட்பம் விளங்கப் பெறுவோர் இறவா நிலையெனும் இறை இன்பத்தை உணர்வளவிலாதல் குறிக்கொண்டு நிற்பர். அவ்வுணர்வொடு பொருந்திய செயல் அரும்பின், மேலாம்நிலையெய்தல் ஒருதலை.

நம்பியாண்டார் நம்பி, கண்ணுடை வள்ளலார், சிவஞான வள்ளலார் முதலிய பெரியோர் ஞானசம்பந்தரைக் குருவாகக் கொண்டதை ஈண்டு விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. அவர்கள் அருளிய நூல்களைப் பார்க்க.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசச் செல்வராகிய தாயுமான சுவாமிகள்,

'வெம்பந்தந் தீர்த்துஉலகாள் வேந்தன் திருஞான
சம்பந் தனையருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ'

என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமானைப் போற்றியிருத்தலைக் காண்க.

திருஞானசம்பந்தர் காலத்திருந்த நாயன்மார் அவரைப் போற்றியதையும், அவர் காலத்துக்குப் பின்னே தோன்றிய ஆதிசங்கரர் முதலிய அறிஞர் பலரும் அவரை (ஞானசம்பந்தரை)ச் சிறப்பித்ததையும் ஈண்டு ஓர்க. ஞானசம்பந்தர் மாண்பு ஞான சம்பந்தமுடைய நல்லோர்க்கே தெரியும்.

'மற்ற நாட்டு அன்பர்க்கு ஞானவேட்கை எழும்போது, அவர் எவரைக் குருவாகக் கொண்டு வேட்கை தணியப் பெறுகிறார்' என்னும் ஐயம் பலர்க்குப் பிறக்கலாம். அவர்க்கும் ஞானசம்பந்தரே குருவாக நின்று கடவுளைக் காட்டுகிறார், ஆனால் பெயர் வேறு. அப்பெயரை நீக்கிப் பொருளைப் பார்த்தால் திருஞானசம்பந்தரைக் காணலாம். தமிழ் நாட்டில் ஞானசம்பந்தப் பெருமானாராகத்

தோன்றிய ஒருவரே, மற்ற நாடுகளில் வெவ்வேறு பெயருடையராய், ஆங்காங்கே ஞான வேட்கையினர்க்கு அருள் சுரந்து வருகிறார் என்று சுருங்கச் சொல்கிறேன்.

'இஃதென்ன புதுமை' என்று பலர் வியப்புறுவர். 'பருவுடல் அழிவுடன் வாழ்வு முடிகிறது' என்று ஆராய்ச்சியை நிறுத்தி, அதற்கு மேல் ஆராயாது வாழ்வோர்க்கு ஞானசம்பந்தர் நிலை புதுமையாகவே தோன்றும்; மற்றவர்க்கு அது புதுமையாகத் தோன்றுவதில்லை.

மனிதன் புலனறிவு கொண்டு நிகழ்த்தும் ஆராய்ச்சியால் முடிந்த உண்மை இஃதென நிறுவிக் காட்டல் இயலாது. அவனுக்கு இன்று ஒன்று முடிந்த உண்மையாகத் தோன்றும்: நாளை அதுவே திரிபாகத் தோன்றும். இம் மனிதன் ஆராய்ச்சியிற் புலனாகாத நுண்மைகள் எத்துணையோ இருக்கின்றன. மாறும் இயல்புடைய பொய்யறிவிற்கு விளங்காத நுட்பங்கள் பலப்பல உண்டு. அவை மனிதன் பருவுடல் உணர்விற்குச் சில வேளைகளில் வெறும் பாழெனவுந் தோன்றும். அவ்வுணர்வளவில் நின்று ஒருவன் தனக்கு விளங்காத பொருள்களைப் பொய்யெனும் முடிவிற்கு வருதல் அறிவுடைமையாகாது.

பருவுடல் அறிவு ஆராய்ச்சிக்கு எட்டாத பொருள்களை உணர்தற்கு மன உணர்வைப் பெருக்க முயலல் வேண்டும். அவ்வுணர்வைப் பெருக்க பெருக்க மனக்கண் திறக்கும். பருவுடலுக்குக் கண்களிருப்பதுபோல நுண்ணுடலாகிய அகத்துக்குக் கண்களிருப்பதுபோல நுண்ணுடலாகிய அகத்துக்குங் கண்களிருக்கின்றன. அக் கண்கள் திறக்கப் பெறுவோர் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பர். அவரே பார்ப்பனர் என்னும் பெயரால் பண்டை நாளில் வழங்கப்பட்டு வந்தனர். மக்களாகப் பிறந்த அனைவர்க்கும் பார்ப்பனராகும் உரிமையுண்டு.பின்னாளில் 'பார்ப்பனர்' என்னுஞ் சொல் பிறப்பை ஒட்டி ஓர் இனத்தார்க்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டை நூல்களில் வரூஉம் 'பார்ப்

பனர்' என்னுஞ் சொல் ஓர் இனத்தைக் குறிப்பதன்று. இதுபற்றிய விரிவு ஈண்டு வேண்டுவதில்லை,

பருவுடற் புலனறிவிற்கு விளங்காத நுட்பங்களெல்லாம் அகக் கண்ணுக்குச் செவ்வனே விளங்கும். அங்கே ஐயந் திரிபு மயக்கங்களெல்லாம் அழிந்து படும்.

'முகத்திற் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்காள்
அகத்திற் கண்கொண்டு பார்ப்பதே ஆனந்தம்'

என்றார் திருமூலர்.

'ஆணிப்பொன் னம்பலத்தே கண்ட காட்சிகள்
அற்புதக் காட்சியடி—அம்மா
அற்புதக் காட்சியடி'

என்று இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடியிருத்தலையும் பார்க்க.

அகநோக்கிற்கு **யோகக் காட்சி** அல்லது **மானதக்காட்சி** (Clairvoyance) என்று பெயர். அக் காட்சி பெறுதற்குரிய வழிகள் பல காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் தலையாயது **அழகிய ஒன்றில் உளத்தை ஒன்றச் செய்வது. ஒன்றில்** உளத்தை ஒன்றச் செய்யும் பயிற்சி முதிர முதிர, மாறி நின்று மயக்கும் புலன்கள் அடங்கி, மனவுணர்வெழுச்சிக்கு இடந் தருகின்றன. இதற்கெனவே **உருவ வழிபாடு** அமைக்கப்பட்டது **அஃது இந்நாளில் விக்கிரக ஆராதனையாக மாறிவிட்டது,** இந்நாளிலும் **யோகக் காட்சியாளர்** சிலர் ஆங்காங்கே வதிகிறார்.

யோகக் காட்சியால் திருஞானசம்பந்தரை நோக்குவோர்க்குத் திருஞானசம்பந்தர் **காட்சியளித்தல் ஒருதலை.** அவசியம் நேரும்போது அவர் பருவுடல் தாங்கியும் வருவர். திருஞான சம்பந்தரைப் பற்றிய சில நுட்பங்கள் நூல்கள் வாயிலாக உணரத்தக்கனவா யிருக்கின்றன; பல நுட்பங்கள் யோகக் காட்சியால் உணரத் தக்கனவா யிருக்கின்றன.

அடியேன் திருஞானசம்பந்தர் வரலாற்றைப் படித்தேன்; அவர் அருளிய தேவாரத்தை ஓதினேன்; அவர் உருவத்தையும் வழிபட்டேன். திருஞானசம்பந்தர் நினைவு தோன்றும் போதெல்லாம் என்னை அறியாமலே எனக்கு ஒருவித நெகிழ்வு தோன்றுவது வழக்கம். எனது வாழ்வில் திருஞானசம்பந்தரைப் பற்றிப் புரிந்த ஆராய்ச்சிக்கோர் அளவில்லை. அவரது நிலை பருவுடல் அறிவு ஆராய்ச்சியையுங் கடந்து நிற்றலை உணர்வளவில் தெளியலானேன். தமிழ் நாட்டில் இருள் சூழ்ந்துள்ள இவ்வேளையில் யோகக் காட்சிப் பயிற்சியில் கைபோய சிலரை நண்பராகப் பெறும் பேறு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. ஞானசம்பந்தர் பருவுடல் தாங்கிப் பாடிய தேவாரத்தில் எல்லா நுட்பங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன· அவை அவரவர் அறிவாற்றலுக்கேற்றவாறு விளங்கா நிற்கும்.

தமிழ்நாட்டில் ஒருபோது திருஞானசம்பந்தர் என்னும் பெயரால் தோன்றிய பெரியார், முன்னரும் பலமுறை பல பெயர்கொடு இவ்வுலகில் தோன்றியவர். அவர் பெருமையை அளந்து கூறுதற்கு யான் அருகனல்லேன்.

ஆண்டவன் எல்லாவற்றையுங் கடந்தும். எல்லாவற்றிலும் நீக்கமறக் கலந்தும் அறிவாய் ஒளிர்பவன். அவனை நினைத்தலும் இயலாது. அப்பேரறிவை உணர்வதெப்படி? அதை உணர்தற்கு வேண்டற்பாலது அமைதி. 'திரையற்ற நீர்போல் சிந்தை தெளிவார்க்குப், புரையற் றிருப்பன் புரிசடையோனே' என வருஉந் திருமந்திரத்தை உன்னுக. அவ்வமைதி நிலையுணர்த்தும் ஒரு பெருவடிவம் பருமையுலகு கடந்த நுண்மையுலகில் வீற்றிருக்கிறது. அவ்வடிவுடைய மூர்த்தியின் குறிப்புணர்ந்து உலகை நடாத்தி வரும் பெருமை வாய்ந்தவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் என்றும் அழியா அழகொழுகும் இளைஞராக விளங்குகிறார்.

மேற்குறிப்பிட்ட அமைதிவடிவும், இவ்விளமை வடிவும் பொருளில் வேறல்ல. இரண்டும் ஒன்றே. மக்கள் வழிபாட்டுக்கெனத் திகழ்வது இவ்வழகு வடிவம்.

ஆண்டவன் வாக்கு மனங் கடந்து நிற்கும் நிலை அவன் அமைதி வடிவாய் அமர்ந்துள்ள நிலை. அவன் உயிர்கள் தன்னை வழிபடுதற்கெனக் கொண்ட இளமை நிலை முதலியவற்றின் ஒருமைப்பாடு, ஷடாந்த சன் மார்க்க நுட்பம் அநுபவத்தில் கைவரப்பெற்ற பெரியோ ரின் அகக்கண்ணுக்குச் செவ்விதிற் புலனாகும். உருவத்தை மட்டும் நினைக்கவல்ல மனவுணர்வுடன் கீழ்ப்படியிலுள் ளவர், அந்நிலைகளைக் குறித்து இடர்ப்பட வேண்டுவ தில்லை. முழுமுதற்பொருளை நிர்க்குணம் அல்லது சொரூபமென்றும், சகுனம் அல்லது தடஸ்தமென்றும் ஆன்றோர் கூறிப் போந்ததை ஆய ஆய உண்மை விளங்கும்.

கீழ்ப்படியிலுள்ளவர்க்கு வேண்டற்பாலது வழிபாடு அவ்வழிபாட்டுக்கு ஒருருவம் வேண்டும். அவ்வுருவமே மேற்குறிப்பிட்ட இளமை அழகு வடிவம். அவ்வழகை அவரவர் மனத்துக்கினிய முறையில் எப்பெயராலும் வழி படலாம். அவ்விளமை அழகை உருவிற்கொண்டு வழிபட வழிபட, அதன் திருவருளால் பேசவொண்ணாப் பெரு நிலை கூடும்.

'செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்
சும்மா இருசொல் லறவென் றலுமே
அம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே'

எனவரூஉம் அநுபூதி மொழியைக் காண்க.

இராமலிங்க சுவாமிகள் அருளிய 'மகாதேவமாலை'யி லும் இந்நுட்பம் விளங்குகிறது. 'யோகாந்தம்' என்னுந் தலைப்பின்கீழ்ச் சில பாக்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக் கின்றது. அவற்றை உற்று நோக்குமாறு அன்பர்களை வேண்டுகிறேன்.

இளமையும் அழகும் பொலியுங் கடவுளின் திருவருள் பெற்று, அவராய் விளங்குவோர் சிலர் இருக்கிறார்,

அவர்க்குத் தலைவர் ஒருவரிருக்கிறார். அத்தலைவரை இளமைத் தெய்வமென்றும் அன்பர் அன்பால் கூறுவது முண்டு. அத் தலைவர் வாயிலாகவே ஆண்டவன் திருவருள் பெறுதல் வேண்டும். விரிவு சித்த ஞான மறைகளிற் காண்க.

அப் பெரியார் சில வேளைகளில் பருவுடல் தாங்கியும் உலகை ஓம்புவர். அவர் சில முனிவரர் வாயிலாக உணர்த்திய உண்மை நெறிக்கு ஒருபோது இடர் நேர்ந்தது. அவர் அப்பொழுது **இடபதேவராகத்** தோன்றி **அருள்நெறி** யுணர்த்தினர்; பின்னர் அந்நெறி பாழ்பட்டபோது **புத்தராகப்** போந்து **அறம்** வளர்த்தனர்; பின்னே **கிறிஸ்துவாகப்** பிறந்து **அன்பை** விளக்கினர்; மற்றவராகத் தோன்றி ஆண்டவன் உண்மையை நிறுவினர். அவரே தமிழ் நாட்டில் **திருஞான சம்பந்தராகத்** தோன்றிக் கடவுளைக் காட்டினர். 'சமண பௌத்தங்களை அழித்த ஒருவரை இடபதேவரென்றும் புத்தரென்றும் சொல்லுவதெப்படி' என்று சிலர் வினவலாம். திருஞானசம்பந்தர் **சமண பௌத்த அறங்களை அழிக்கப்** போந்தவரல்லர் என்பதை, 'தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்' என்னும் நூலின் முன்னுரையில் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். **உண்மை காண்டல் வேண்டும்** என்னும் நோக்குடன் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தை ஆராய்ந்தாலும், அவர் சமண பௌத்த அறங்களை அழிக்கப் போந்தவரல்லர் என்பது இனிது புலனாகும். தமிழ்நாட்டில் அந்நாளில் **சமணம் பௌத்தம் என்னும் பெயரால் மறவிருள்** சூழலாயிற்று. அதைக் **கடியவே** ஞான சம்பந்தர் போந்தனர்.

ஞானசம்பந்தர் என்றும் இருப்பவர். யோகக் காட்சியால் அவரைக் காணலாம். அவர் உலகில் **கடவுளைக் காட்டியதைப்**போலத் தம்மை அடைவோர்க்குக் **கடவுளை என்றுங் காட்டிய**வண்ணமிருக்கிறார். அவர் வாயிலாகவே கடவுளைக் காண்டல் வேண்டும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் முன்னை ஊழ்த்திறத்தால் இளமையிலேயே, ஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக் கொள்ளும் பேறுபெற்றார் அப்பேற்றான் இராமலிங்க சுவாமிகள் அடையத்தக்கதை அடைந்தார். தாம் ஞான சம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக் கொண்டதையும், அதனால் விளைந்த நலன்களையும் சுவாமிகள் உலகிற்கு அறிவுறுத்தியுள்ளதை, ஞானத்தில் நாட்டமுடையார் உற்று நோக்கி உண்மை தெளிவாராக.

'உயிரனு பவமுற் றிடிலத னிடத்தே
ஓங்கருள் அனுபவ முறுமச்
செயிரினல் அனுப வத்திலே சுத்த
சிவவனு பவமுறும் என்றாய்
பயிலுமூ வாண்டிற் சிவைதரு ஞானப்
பான்மகிழ்ந் துண்டுமெய்ந் நெறியாம்
பயிர்தழைந் துறவைத் தருளிய ஞானசம்
பந்தனென் றோங்குசற் குருவே'

'தத்துவ நிலைகள் தனித்தனி ஏறித்
தனிப்பர நாதமாந் தலத்தே
ஒத்ததன் மயமா நின்னைநீ யின்றி
உற்றிடல் உயிரனு பவமென்
றித்துணை வெளியின் என்னைஎன் னிடத்தே
இருந்தவா றளித்தனை யன்றோ
சித்தநற் காழி ஞானசம் பந்த
செல்வமே எனதுசற் குருவே'

'முன்புறு நிலையும் பின்புறு நிலையும்
முன்னினின் றுளமயக் குறுங்கால்
அன்புறு நிலையாற் றிருநெறித் தமிழ்கொண்
டையநீத் தருளிய அரசே
என்புபெண் ணுருவோ டின்னுயி ரதுகொண்
டெழுந்திடப் புரிந்துல கெல்லாம்
இன்புறப் புரிந்த மறைத்தனிக் கொழுந்தே
என்னுயிர்க் குயிரெனுங் குருவே'

'வருபகற் கற்பம் பலமுயன் றாலும்
வரலருந் திறனெலாம் எனக்கே
ஒருபகற் பொழுதில் உறவளித் தனைநின்
உறுபெருங் கருணையென் னுரைப்பேன்
பெருமண நல்லூர்த் திருமணங் காணப்
பெற்றவர் தமையெலா ஞான
உருவடைந் தோங்கக் கருணைசெய் தளித்த
உயர்தனிக் கவுணிய மணியே'

'சீரார் சண்பைக் கவுணியர்தம் தெய்வ மரபிற் றிகழ்விளக்கே
தெவிட்டா துளத்தில் தித்திக்குந் தேனே அழியாச்
செல்வமே
காரார் மிடற்றுப் பவளமலைக் கண்ணின் முளைத்த கற்பகமே
கரும்பே கனியே என்னிரண்டு கண்ணே கண்ணிற்
கருமணியே
ஏரார் பருவ மூன்றிலுமை இனிய முலைப்பால் எடுத்தூட்டும்
இன்பக் குதலை மொழிக்குருந்தே என்னா ருயிருக்
கொருதுணையே
பேரார் ஞான சம்பந்தப் பெருமா னேநின் திருப்புகழைப்
பேசுகின்றோர் மேன்மேலும் பெருஞ்செல் வத்திற்
பிறங்குவரே'

இப் பாக்கள் சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தரை நால்வருள் அமைத்துப் பாடிய பதிகங்களில் உள்ளன. சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தர்க்கென ஒரு தனிப் பாட்டும் ஓதியுள்ளார்.

அன்பர்களே! அவ்வன்புப் பாட்டைப் பாருங்கள்; இராமலிங்க சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானிடங் கொண்டுள்ள அன்பை உணருங்கள். சுவாமிகள் ஞானசம்பந்த வள்ளலை எவ்வெம்மொழியால் போற்றுகிறார்; புகழ்கிறார். ஞானசம்பந்தரால் சுவாமிகள் அடைந்த நலன் சுவாமிகட்கன்றோ தெரியும்? சுவாமிகள் அந்நலன் குறித்துத் தமது அடக்கவொணா ஆர்வத்தை வெளியிடுகிறார்.

'உலகியலின் உறுமயலின் அடைவுபெறும் எனதிதயம்
ஒளிபெற விளங்கு சுடரே
உதயநிறை மதியமுத உணவுபெற நிலவுசிவ
யோகநிலை அருளு மலையே
உனதுசெயல் எனதுசெயல் உனதுடைமை எனதுடைமை
உணரென உணர்த்து நிறைவே
உளவெனவும் இலவெனவும் உரைஉபய வசனமற
ஒருமொழியை உதவு நிதியே
ஒன்றுடன் இரண்டென விதண்டையிடு மிண்டரொடும்
ஒன்றலற நின்ற நிலையே
உன்னலற உன்னுநிலை இன்னதென என்னுடைய
உள்ளுணர உள்ளு மதியே
உன்னிலையும் என்னிலையும் அன்னிய மிலைச்சிறிதும்
உற்றறிதி என்ற ஒன்றே
உண்மைநெறி அண்மைதனில் உண்டுளமொ ருங்கிலென
ஓதுமெய்ப் போத நெறியே

அலகின்மறை மொழியுமொரு பொருளின்முடி பெனவென
தகந்தெளிய அருள்செய் தெருளே
ஐம்பூதம் ஆதிநீ அல்லையத் தத்துவ
அதீதவறி வென்ற நன்றே
ஆறத்து வாநெறி அகன்றநிலை யாதஃது
அதீதநிலை என்ற பொருளே
ஆணைஎம தாணைஎமை அன்றியொன் றின்றென
அறிந்திடுதி என்ற முதலே
அன்பினிலை யேசிவம்அ மர்ந்தநிலை எனவெனக்
கறிவித்த சுத்த அறிவே
அத்துவித நெறிதுவித நெறிநின்ற பின்னல
தடைந்திடா தென்ற இறையே
ஆனந்தம் அதுசச்சி தானந்த மேயிஃது
அறிந்தடைதி என்ற நலமே
அட்டசித் திகளுநின தேவல்செயு நீயவை
அவாவியிடல் என்ற ஒளியே

இலகுபரி பூரணவி லாசமல திலையண்டம்
எங்கணுமெ னச்சொல் பதியே
இரவுபகல் அற்றவிடம் அதுசகல கேவலம்
இரண்டினடு என்ற பரமே
இச்சைமன மாயைநீ கண்டவை யெலாம்வெளி
இருந்துகாண் என்ற தவமே
யான்பிறர் எனும்பேத நடைவிடுத் தொருமையின்
இருத்தியென உரைசெய் அரசே
என்களைக ணேஎனது கண்ணேஎ னிருகண்
இலங்குமணி யேயெ னுயிரே
என்னுயிர்த் துணையே யெனறிவே யெனறிவூ
டிருந்தசிவ மேயெ னன்பே
என்தெய்வ மேஎனது தந்தையே எனையீன்
றெடுத்ததா யேயெ னுறவே
என்செல்வ மேஎனது வாழ்வேஎன் இன்பமே
என்னருட் குருவடி வமே

கலகமன முடையஎன் பிழைபொறுத் தாட்கொண்ட
கருணையங் கடலமு தமே
காழிதனி லன்றுசுரர் முனிவர்சித் தர்கள்யோகர்
கருதுசம யாதி பர்களுங்
கைகுவித் தருகுநின் றேத்தமு வாண்டிற்
களித்துமெய்ப் போதம் உண்டு
கனிமதுர மொழுகுசெம் பதிகச் செழுஞ்சொன்மழை
கண்ணுதற் பவள மலையில்
கண்டுபொழி அருண்முகிற் சம்பந்த வள்ளலாம்
கடவுளே ஒத்தூ ரினிற்
கவினுற விளங்குநற் பணிகள்சிவ புண்ணியக்
கதியுல கறிந் துய்யவே
கரையற்ற மகிழ்வினொடு செய்தருள் புரிந்திடுங்
காட்சியே சிவஞானி யாம்
கருதவரும் ஒருதிருப் பெயர்கொண்மணி யேஎமைக்
காப்பதுன் கடனென் றுமே'

இப்பாட்டில் ஞானசம்பந்தர் தமக்கு அறிவுறுத்திய **உண்மைப் பொருள்களைச்** சுவாமிகள் நிரலே கிளந்து கூறியிருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குக; நோக்கி ஞானசம்பந்தர்

நிலையை உணர்ந்து, அவரைக் குருவாக் கொள்க; கொண்டு பார்க்க; உண்மை புலனாகும்.

சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப் பெருமானை நோக்கிப் பாடிய பாக்களைப் பொருளுணர்ந்து ஓத ஓத, அப்பெருமான் வாயிலாகப் பேறு பெறுதல் வேண்டும் என்னும் வேட்கை நன்மக்கட்கு எழாமற் போகாது.

திருஞானசம்பந்தரைப் பெறுவதெப்படி? அது குறித்து ஈண்டு விரிவுரை வேண்டுவதில்லை. திருஞான சம்பந்தரைப் பெற்ற இராமலிங்க சுவாமிகள் ஒரு வழி காட்டியுள்ளார். அவ்வழி நிற்போர் ஞானசம்பந்தரை அடையலாம். அவ்வழி யாது?

'சைவந் தழைக்கத்தழைத்தாண்டி—ஞான
சம்பந்தப் பேர்கொண் டழைத்தாண்டி
பொய்வந்த உள்ளத்திற் போகாண்டி—அந்தப்
புண்ணியன் பொன்னடி போற்றுங்கடி'

இப்பாடலில் வழி விளங்குகிறது. பொய்யைக் கடிந்து மெய்யில் நிற்பவர் உள்ளத்தில் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருள்வர்; அம்மெய்வழி நிற்க; நிற்க.

கடவுள் காட்சிக்கு ஞானசம்பந்தரைக் குருவாக் கொள்ளும் வழக்கம் முன்னாளிலிருந்தது. நாளடைவில் மக்கள் கருத்து வெவ்வேறு வழியில் திரிந்து உழன்றது. இராமலிங்க சுவாமிகள் வழிகோலியுள்ளார். தமிழ் மக்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் பெற்ற பேற்றை உணருங்கள்; அப்பேற்றிற்கு முதல்வராக இருந்தவர் யாவர் என்பதை உன்னுங்கள். கடவுளைப்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டா; கடவுளைக் காட்டிய கடவுளைப் பெற முதலில் முயலுங்கள், பின்னே எல்லாம் பெறலாம். இராமலிங்க சுவாமிகள் கூறுமாறு திருஞான சம்பந்தரே நம் தந்தை, குரு, தெய்வம் எல்லாம், எல்லாம். அவரை மறவாதேயுங்கள். அவர் கடவுளைக் காட்டிய

வண்ணமிருக்கிறார். அவர் திருவடியைப் பற்றுங்கள்; பற்றுங்கள்.

2. நூல்

இனி இராமலிங்க சுவாமிகள் உயிரெனப் போற்றிய ஒருநூல் மீது கருத்துச் செலுத்துவோம். அவ்வொரு நூல் **திருவாசகம்** என்று முன்னர் சொல்லப்பட்டது. சுவாமிகள் திருவாசகத்தை ஓதிஓதி உருகுவாராம்; உருகி உருகிச் செயலற்றுக் கிடப்பாராம், வழிநடைப்போழ்தும் யாண்டிருந்தேனும் திருவாசக ஒலி செவிக்கெட்டுமேல், சுவாமிகள் செயலற்று நிற்பாராம்; அவர் கண்களினின்றும் இன்ப நீர் பொழியுமாம். சுவாமிகட்குத் திருவாசகத்தின் மாட்டிருந்த அன்புக்கு ஓர் அளவில்லை. சுவாமிகளின் நெஞ்சை உருக்கும் **அன்பு அழலெனத் திருவாசகம்** அவருக்குத் துணை புரிந்தது என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

திருவாசகத்தை எத்துணையோ பேர் ஓதுகிறார். அவரெல்லாரும் நெக்குநெக்குருகி நிற்கிறாரா? இல்லையே. இராமலிங்க சுவாமிகளுக்கு அந்நெகிழ்ச்சி யுறுவானேன்? இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தை **எம்முறையில்** ஓதினார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளின், அவ்வுண்மை புலனாகும். இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசகத்தின் எழுத்தை எண்ணி ஓதினாரில்லை. சுவாமிகள் திருவாசகத்துடன் கலந்தார். அவர் **திருவாசகமானார்** என்றுங் கூறலாம். அக்கலப்பு என் செய்யாது? அஃது இருப்பு நெஞ்சையும் உருக்கும்; நீராக்கும்; அந்நீரைக் கண்வழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்யும்.

'வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாம லினிப்பதுவே'

என்று திருவாசகத்தைத் தாம் பாடிய முறையைச் சுவாமிகள் குறிப்பிடுதல் காண்க.

இன்னுந் திருவாசக மாண்பைச் சுவாமிகள்,

‘வருமொழிசெய் மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தில்
ஒருமொழியே என்னையுமென் னுடையனையும் ஒன்றுவித்துத்
தருமொழியாம் என்னிலினிச் சாதகமேன் சஞ்சலமேன்
குருமொழியை விரும்பியயல் கூடுவதேன் கூறுதியோ’

‘வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்ப்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறும் என்னிலிங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே’

என்று ஓதியிருத்தலை நோக்குக. இப்பாக்களை நோக்குழிச் சுவாமிகள் திருவாசகத்துடன் எவ்வாறு கலந்து அன்புருவானார் என்பது நனி விளங்கும்.

சுவாமிகட்குத் திருவாசகத்தில் தணியாக்காதல் தோன்றியதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அவைகளுள் திருவண்டப் பகுதியில் ஒளிரும் ஒரு நுட்பத்தைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். அந்நுட்பம் சுவாமிகட்குப் புலனாயிற்று. சுவாமிகள் இறவாமை என்னும் மீண்டும் பிறவாநெறி அடைதல் வேண்டுமென்னும் வேட்கையால் விழுங்கப்பட்டிருந்தார். அவ்வேட்கையை நிறைவேற்றத்தக்க பொருளைச் சுவாமிகள் திருவாசகத்தில் கண்டார். பன்னெடுநாள் முயன்று முயன்று, பலவிடங்களில் அலைந்து அலைந்து, திரிந்து திரிந்து, ஒருவன் தேடிக் கொண்டிருநத பொருள் அவனுக்குக் காட்சியளித்தால், அதைத் தேடித் திரிந்த அம்மகனுக்கு எத்தகை இன்பம் பொங்கிப் பெருகுமென்று சொல்லலும் வேண்டுமோ? சுவாமிகள் அரும்பாடுபட்டுத் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒன்றைத் திருவாசகத்திற் கண்டார். அதைக் கண்ட சுவாமிகள் எந்நிலையுற்றிருப்பர்? நீங்களே ஓர்ந்து உணருங்கள்.

திருவாசகத்தில் அப்பொருள் ஒளிருமிடத்தை நோக்குவோம்,

'சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தானெனைச் செய்தது
தெரியேன் ஆஆ செத்தேன் அடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடல் திரைபுரைவித்
துவாக்கட னள்ளுநீ ருள்ளகந் ததும்ப
வாக்கிறந்து அமுத மயிர்க்கால் தோறுந்
தேக்கிடச் செய்ததனன் கொடியேன் ஊன்தழை
குரம்பை தோறு நாயுடல் அகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புத மான அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவ
துள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளு றாக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்ப தாக்கினன் என்னிற்
கருணை வான்தேன் கலக்க
அருளொடு பராவமு தாக்கினன்'

திருவண்டப் பகுதியில் ஒளிரும் அப்பொருளைச் சுவாமிகள் உணர்ந்தார் என்பது,

'உருவண்டப் பெருமறையென் றுலகமெலாம் புகழ்கின்ற
திருவண்டப் பகுதியெனுந் திருவகவல் வாய்மலர்ந்த
குருவென்றெப் பெருந்தவருங் கூறுகின்ற கோவேநீ
இருவென்ற தனியகவல் எண்ணமெனக் கியம்புதியே'

என்று அவர் பாடியவாற்றான் விளங்குகிறது.

இறவா நிலை காட்டும் ஒரு நூலின்மீது, அந்நிலை வேட்டு நிற்போர்க்கு எத்தகைக் காதல் நிகழுமென்று சொல்லால் சொல்லலும் முடியுமோ? எழுத்தால் எழுதலும் இயலுமோ? அக் காதற் பெருக்கை,

'தேசகத்தில் இனிக்கின்ற தெள்ளமுதே மாணிக்க
வாசகனே ஆனந்த வடிவான மாதவனே
மாசகன்ற நீதிருவாய் மலர்ந்ததமிழ் மாமறையின்
ஆசகன்ற அநுபவநான் அநுபவிக்க அருளுதியே'

'மன்புருவ நடுமுதலா மனம்புதைத்து நெடுங்காலம்
என்புருவாய்த் தவஞ்செய்வார் எல்லாரும் ஏமாக்க
அன்புருவம் பெற்றதன்பின் அருளுருவம் அடைந்து பின்னர்
இன்புருவ மாயினைநீ எழில்வாத வூரிறையே'

'தேடுகின்ற ஆனந்தச் சிற்சபையிற் சின்மய மாய்
ஆடுகின்ற சேவடிக்கீழ் ஆடுகின்ற ஆரமுதே
நாடுகின்ற வாதவூர் நாயகனே நாயடியேன்
வாடுகின்ற வாட்டமெலாம் வந்தொருகான் மாற்றுதியே'

'சேமமிகுந் திருவாத வூர்த்தேவென் றுலகுபுகழ்
மாமணியே நீயுரைத்த வாசகத்தை எண்ணுதொறும்
காமமிகு காதலன்றன் கலவிதனைக் கருதுகின்ற
ஏமமுறு கற்புடையாள் இன்பினுமின் பெய்துவதே'.

எனவரூஉம் சுவாமிகள் பாக்களால் உணர்க. அத்தகைத் திருவாசகம் ஒரு காலத்தில் தெருவெல்லாம் ஓதப்பட்டது. இப்பொழுதோ?

மீண்டும் பிறவாமைக்குரிய மருந்து திருவாசகத்திற் கிடக்கிறது. ஆனால் அதை உண்பார் பலரில்லை. அதைப் பலர் உண்ணாமையால் பிறவி நோய் பெருகுகிறது. இராமலிங்க சுவாமிகள் அம்மருந்து கண்டார்; உண்டார்; பிறவிவேர் அறுத்துக் கொண்டார்; இறவா நிலை பெற்றார். என்னருமைச் சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! திருவாசகத்தை மறவாதேயுங்கள்; பிறவிப்பிணி யறுக்குந் திருவாசகத்தை மறவாதேயுங்கள்; இராமலிங்க சுவாமிகளை உய்வித்த திருவாசகத்தை ஓதுங்கள்; ஓதுங்கள்; சுவாமிகள் அதை எவ்வாறு ஓதினரோ அவ்வாறு ஓதுங்கள். உள்ள முருகும்; உய்யுநெறி விளங்கும்; சுவாமிகள் பெற்ற பேறுங் கிடைக்கும்.

3. வழிபடு கடவுள்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! நீண்ட நேரம் பேசி வருகிறேன்; காலத்தின் அருமை எனக்குத் தெரியும். ஒல்லும் வகை முயன்று ஒவ்வொன்றையுஞ் சுருங்கச் சொல்லியே செல்கிறேன். இன்னும் ஒன்றே உளது. அது பற்றிச் சிலவுரை பகர்ந்து முன்னுரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மக்கட்பிறவி தாங்கியுள்ளவர்க்குக் கடவுள் வழிபாடு இன்றியமையாதது. கடவுள் வழிபாடில்லா வாழ்வு மக்கள் வாழ்வாகாது; அது விலங்கு வாழ்வாகும். இது பற்றியே திருவள்ளுவனாரும், 'கற்றதனா லாய பயன் என்கொல் வாலறிவன்-நற்றாள் தொழா அரெனின்' என்று அருளிப் போந்தார்.

கடவுள் வழிபாடெனில் எக்கடவுள் வழிபாடு என்று சிலர் ஐயுறலாம். கடவுள் ஒருவரே என்று முன்னர் விளக்கிக் கூறியுள்ளேன். அதுகுறித்து அடிக்கடி பேச வேண்டுவதில்லை. ஒரே கடவுளை உலகோர் பற்பல பெயரால் போற்றி வருகிறார். போற்றும் முறைகளும் அவ்வந் நாட்டு வழக்கவொழுக்கத்துக் கேற்றவண்ணம் பலபட அமைந்திருக்கின்றன. பெயர் வேற்றுமைபற்றியும், முறை வேற்றுமை பற்றியும் உலகில் வாதப்போர் நிகழ்வதுமுண்டு. அப்போர் அநாவசியம்; முற்றிலும் அநாவசியம். அப்பெயர் கொண்டாதல் எம்முறை பற்றியாதல் கடவுளை வழிபடலாம். எல்லாம் ஒருமைக் கடவுளிடமே செல்லும். பெயர்ப்போரும் முறைப்போருங் கடவுளுக்கு வேண்டுவனதல்ல. கடவுளுக்கு வேண்டுவது ஒன்று. அஃது அன்பு. அவ்வன்பால் கடவுளை வழிபட வேண்டுவது மக்களின் தலையாய கடமை.

இராமலிங்க அடிகள் வழிபடு கடவுளாக முருகப் பெருமானைக் கொண்டார். முருகன் என்னும் பெயர்

கடவுளைக் குறிக்கும் ஒரு தமிழ்ச்சொல், அச்சொற் பொருளை 'முருகன் அல்லது அழகு' என்னும் நூலில் விளக்கியுள்ளேன். விளக்கம் ஆண்டுக் காண்க. முருகப் பெருமான் வழிபாடு இறவா நிலையெனும் மீண்டும் பிறவாநிலையைக் கூட்டுதல் ஒருதலை.

'வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்வெங் கூற்றன்
விடுங்கயிற்றால்
கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்கள்
எட்டுங் குலகிரி எட்டும்விட் டோடவெட் டாதவெளி
மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மயூரத்தனே'

'தண்டா யுதமுந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் னவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடாஅந்த காவந்து பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே'

'பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாதுவி டேன்வெல்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மாள்திரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்பட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே'

என வரூஉம் அருணகிரியார் வீரமொழிகளை நோக்குக.

இராமலிங்க அடிகள் இளமையிலேயே முருகக் கடவுளை வழிபடலாயினார். முருகன் வழிபாட்டில் அடிகள் உறைந்து நின்றார். அவர் **தணிகைமலை போந்து**, ஆண்டவனை நோக்கிக் குறையிரந்து வேண்டி வேண்டி, அழுது அழுது உய்யுநெறி கண்டார். தணிகையை மனத்தில் நிறுத்தி அடிகள் **அழுத அழுகை**, அவரைத் தூய்மைப் படுத்தி, மேலாம் நிலையையும் வழங்கிற்று.

ஆண்டவன் வழிபாட்டிற்கு நிலைத்த நெஞ்சம் வேண்டும். நெஞ்சின் அலைவால் வழிபாட்டிற்கு இடர் நேர்வதுமுண்டு. இராமலிங்க சுவாமிகள் நெஞ்சைச் செம்மைப்படுத்தி நிலைபெறுத்தத் தணிகையமர் பெருவாழ்வின் முன்னிலையில் தங்குறைபாடுகளை முறையிட்டு நெக்கு நெக்குருகிச் செய்த வேண்டுதலை **ஐந்தாந் திருமுறையிற்** காணலாம். அத் திருமுறையில் **உயிர் பண்படும் முறைகள்** சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஐந்தாந் திருமுறை

மனிதரது குறைபாட்டை உணர்த்தி, அதை நீக்குதற்குரிய வழியையுங் காட்டுவது என்பதை உணர்தல் வேண்டும். ஆறாந் திருமுறையிலுள்ள பேறுகட்கு வழிகாட்டியா யிருப்பது ஐந்தாந்திருமுறை என்பது எனது உள்ளக் கிடக்கை. ஐந்தாந் திருமுறைப் பயனை ஆறாந் திரு முறையில் அறிஞர் காண்பர். அப்பயனுக்குரிய உழைப்பு **பொதுவாக எல்லாத் திருமுறைகளிலும் சிறப்பாக ஐந்தாந் திருமுறையிலும்** பொலிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஐந்தாந் திருமுறை ஆண்டவனிடத்து வேட்கையை எவ்வெவ்வாறு எழுப்புகிறதென்பது, அதனை அன்புடன் ஓதி உருகு வோர்க்கு இனிது விளங்கும்.

இராமலிங்க சுவாமிகள் ஆண்டவனை நோக்கி நிகழ்த்திய முறையீடுகள் பலதிறத்தன. அவைகளை யெல்லாம் அவர் அருளிய பாக்களிற் பார்க்க. தாலிபுலாக நியாயம்பற்றிச் சிற்சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டு கிறேன்.

நன்னெறியில் வாழ்வு நடாத்தி, நிலைத்த நெஞ்சம் பெறுதற்கு முதலாவது **நல்லோரிணக்கம்** வேண்டற்பாலது. தீயோர் கூட்டுறவால் பலதிறக் கேடுகள் விளையும். இக் காரணம் பற்றியே தீநட்பு களைதலை ஓர் அதிகாரத்தில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தீயோர் எவர்? நல்லோர் எவர்? கடவுளிடத்துறுதி யின்றித் தீயொழுக்கத்திற் கிடப்போர் தீயோராவர்; கடவுளிடத் துறுதிகொண்டு நல்லொழுக்கமுடையராய் வாழுநர் நல்லோராவர். 'கண்ணாவ ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராகி நின்றால்-மண்ணாவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே' என்னுந் தாயுமானார் திருவாக்கும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று.

இராமலிங்க அடிகள் தீயோர் கூட்டுறவில் கைப்புக் கொண்டு, நல்லோரிணக்கை வேட்டு, ஆண்டவனைப் போற்றியிருக்கிறார்.

'நன்மைய வெல்லாம் அளித்திடும் உனது
நளினமா மலரடி வழுத்தாப்
புன்மைய ரிடத்திவ் வடியனேன் புகுதல்
பொறுக்கிலன் பொறுக்கிலன் கண்டாய்

சின்மயப் பொருணின் றொண்டர்பால் நாயேன்
சேர்ந்திடத் திருவருள் புரியாய்
தன்மயக் கற்றோர்க் கருள் தரும் பொருளே
தணிகைவாழ் சரவண பவனே'

'நிலையருள் நினது மலரடிக் கன்பு
நிகழ்ந்திட நாடொறு நினையாப்
புலையர்தம் இடமிப் புன்மையேன் புகுதல்
பொறுக்கிலன் பொறுக்கிலன் கண்டாய்
மலையா சளித்த மரகதக் கொம்பர்
வருந்தியீன் றெடுத்தமா மணியே
தலையர சளிக்க இந்திரன் புகழுந்
தணிகைவாழ் சரவண பவனே'

'நண்ணாத வஞ்ச ரிடநாடி நெஞ்ச நனிநொந்து நைந்து நவையாம்
புண்ணாகி நின்ற யெளியேனை அஞ்சல் புரியாது நம்பொன் அடியை
எண்ணாத பாவி இவனென்று தள்ளின் என்செய்வ துய்வ தறியேன்
தண்ணார் பொழிற்கண் மதிவந் துலாவுதணிகா சலத்தி றைவனே'

எனவரூஉந் திருப்பாக்களை நோக்குக.

தீமையினின்றும் விலகி, நன்மையில் நெஞ்சை நிலை பெறுத்த இராமலிங்க சுவாமிகள், அந்நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தும் முறையில் பாடிய பாக்கள் பல. அவற்றுள் சிலவற்றை நோக்குவோம் :

'நாளை யேகியே வணங்குது மெனத்தின நாளையே கழிக்கின்றோம்
ஊளை நெஞ்சமே என்னையோ என்னையோ உயர்திருத் தணிகேசன்
தாளை உன்னியே வாழ்ந்திலர் உயிருடல் தணந்திடல் தனைஇந்த
வேளை என்றறிவுற்றிலம் என்செய்வோம் விளம்பரும் விடையோமே'

'அறியாத நம்பிணி ஆதியை நீக்கும் அருண்மருந்தின்
நெறியாந் தணிகையன் ஆறெழுத் துண்டுவெண் ணீறுண்டுநீ
எறியா திரவும் பகலுந் துதிசெய் திடுதிகண்டாய்
குறியா திருக்கலை என்னாணை என்றன் குணநெஞ்சமே'

'வல்வினைப் பதியான் மயங்கி வஞ்சர்தங்
கொல்வினைக் குழியிடைக் குதிக்கு நெஞ்சமே
இவ்வினைச் சண்முக என்று நீறிடில்
நல்வினை பழுக்குமோர் நாடு வாய்க்குமே'

தீமையின் கொடுமையை நினைந்து வருந்திச் சுவாமிகள் ஆண்டவனைப்போற்றிய பாக்களில் இரண் டொன்று வருமாறு:

'இன்னும் எத்தனை நாட்செல்லும் ஏழையேன்
இடர்க்கடல் விடுத்தேற
மின்னும் வேற்படை மிளிர்தருங் கைத்தல
வித்தகப் பெருமானே
துன்னு நற்றணி காசலத் தமர்ந்தருள்
தோன்றலே மயிலேறி
மன்னு முத்தம வள்ளல் நின்திரு
மனக்கருத் தறியேனே'

'பாவி யேனின்னு மெத்தனை நாட்செலும்
பருவரல் விடுத்துய்யக்
கூவி யேஅன்பர்க் கருள்தரும் வள்ளலே
குணப்பெருங் குன்றேஎன்
ஆவி யேயெனை யாள்குரு வடிவமே
ஆனந்தப் பெருவாழ்வே
வாவி யேர்தருந் தணிகைமா மலைமிசை
மன்னிய வருட்டேனே'

சுவாமிகள் தணிகைப் பெருமானை நினைந்து புலம் பிய பாக்கள் பல. அவற்றுள் மிகச் சிலவற்றை ஈண்டுக் காட்டுகிறேன்.

'அண்ணாவோ என்னருமை ஐயாவோ பன்னிரண்டு
கண்ணாவோ வேல்பிடித்த கையாவோ செம்பவள
வண்ணாவோ நற்றணிகை மன்னாவோ என்றென்றே
எண்ணாவோ துன்பத் திருங்கடற்குண் மன்னினனே'

'மன்னப்பார் போற்று மணியேநின் பொன்னருளைத்
துன்னப் பாராது சுழன்றேன் அருணகிரி
தன்னப்பா நற்றணிகை தன்னில் அமர்ந்தருளும்
என்னப்பா இன்னுமிந்த ஏழைக் கிரங்காயே'

'பொன்பிணிக்கு நெஞ்சப் புலையேனை இவ்வுலகில்
வன்பிணிக்கோ பெற்று வளர்த்தாய் அறியேனே
என்பிணைத்தார் வள்ளற் கினிமை பெறுமணியே
அன்பிணைத்தோர் போற்றும் அருட்டணிகை மன்னவனே'

'வன்னோயும் வஞ்சகர்தம் வன்சார்பும் வன்றுயரும்
என்னோயுங் கொண்டதனை எண்ணி இடிவேனோ
அன்னோ முறைபோகி ஐயா முறையேயோ
மன்னோ முறைதணிகை வாழ்வே முறையேயோ'

சுவாமிகள், அறுமுகக் கடவுள் திருமுன்னர்க் கசிந்து கசிந்துருகிச் செய்த வேண்டுதல்கள் கருங்கல் மனத்தையும் உருகச் செய்யும். அப்பாக்கள் வாயிலாக நாமும் ஆண்டவனை நோக்கி வேண்டுதல் செய்யலாம். அப் பாக்களிற் சில வருமாறு:—

'ஊனே யுடையே பொருளேயென் றுருகி மனது தடுமாறி
வீணே துயரத் தழுந்துகின்றேன் வேறோர்துணைநின்
னடியன்றிக்
காணேன் அமுதே பெருங்கருணைக் கடலே கனியே
கரும்பேநற்
சேனோர் தணிகை மலைமருந்தே தேனே ஞானச்
செழுஞ்சுடரே'

'தீராத துயர்க்கடலில் அழுந்தி நாளுந்
தியங்கியழு தோங்குமிந்தச் சேய்க்கு நீகண்
பாராத செயலென்னே யெந்தா யெந்தாய்
பாவியென விட்டனையோ பன்னா ளாக
ஏராய வருடருவா யென்றே யேமாந்
திருந்தேனே என்செய்கேன் யாரு மில்லேன்
சீராருந் தணிகைவரை அமுதே ஆதி
தெய்வமே நின்கருத்தைத் தெளிந்தி லேனே'

'கல்லாத வஞ்சகர்பாற் சென்று வீணாய்
கழித்துநிற்குங் கடையனிவன் கருணை யில்லாப்
பொல்லாத பாவியென எண்ணி என்னைப்
புறம்போக்கில் ஐயாயான் புரிவ தென்னே
எல்லாஞ்செய் வல்லவனே தேவர் யார்க்கும்
இறையவனே மயிலேறும் எம்பி ரானே
சல்லாப வளத்தணிகை மணியே ஜீவ
சாக்ஷியாய் நிறைந்தருளுஞ் சகச வாழ்வே'

'நண்ணேனோ மகிழ்வினொடுந் திருத்தணிகை மலையதனை
நண்ணி என்றன்
கண்ணேநீ அமர்ந்தஎழில் கண்குளிரக் காணேனோ
கண்டு வாரி
உண்ணேனோ ஆனந்தக் கண்ணீர்கொண் டாடியுனக்
குகப்பாத் தொண்டு
பண்ணேனோ நின்புகழைப் பாடேனோ வாயாரப்
பாவி யேனே'

'செய்கொள் தணிகை நாடேனோ செவ்வேள் புகழைப்
பாடேனோ
கைகள் கூப்பி ஆடேனோ கருணைக் கடலில் நீடேனோ
மெய்கொள் புளக மூடேனோ மெய்யன் பர்கள்பாற்
கூடேனோ
பொய்கொள் உலகோ டுடேனோ புவிமீ திருகான் மாடேனே'

'ஆறு முகங்கொண்ட வையாவென் றுன்ப மனைத்துமின்னும்
ஏறு முகங்கொண்ட தல்லா லிறங்கு முகமிலையால்
வீறு முகங்கொண்ட கைவேலின் வீரம் விளங்காவென்னைச்
சீறு முகங்கொண்ட வத்துன்ப மோடச் செலுத்துகவே'

'பண்கொண்ட சண்முகத் தையா அருண்மிகும் பன்னிரண்டு
கண்கொண்ட நீசற்றுங் கண்டிலை யோவென்
கவலைவெள்ளந்
திண்கொண்ட எட்டுத் திசைகொண்டு நீள்சத்த
தீவுங்கொண்டு
மண்கொண்டு விண்கொண்டு பாதாளங் கொண்டு
வளர்கின்றதே'

'உளமெனது வசநின்ற தில்லையென் தொல்லைவினை
ஒல்லைவிட் டிடவு மில்லை
உன்பதத் தன்பில்லை யென்றனுக் குற்றதுணை
உனையன்றி வேறு மில்லை
இளையனவ னுக்கருள வேண்டுமென் றுன்பால்
இசைக்கின்ற பேரு மில்லை
ஏழையவ னுக்கருள்வ தேனென்றுன் எதிர்நின்
றியம்புகின் றோரு மில்லை
வளமருவு முனதுதிரு வருள்குறைவ தில்லைமேன்
மற்றொரு வழக்கு மில்லை
வந்திரப் போர்களுக் கிலையென்ப தில்லைநீ
வன்மனத் தவனு மல்லை
தளர்விலாச் சென்னையிற் கந்தகோட் டத்துள்வளர்
தலமோங்கு கந்த வேளே
தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே'

குறைகளை முறையிட்டுருகும் அடியவர் துயர் களைய வேண்டுவது ஆண்டவன் கடமை. முறைப்பாடு நேரியதா யிருத்தல் வேண்டுமென்று முன்னர்ப் பல விடங்களில் வலி யுறுத்தி யிருக்கிறேன். அதை மீண்டும் ஈண்டு விரித்துக் கூறவேண்டுவதில்லை. இராமலிங்க சுவாமிகள் நேரிய வழி நின்று குறைபாடுகளை முறையிட்டமையான், அவர் வேண்டுகோட்கிரங்கி, ஆண்டவன் அவரை ஆட்கொண் டான்.

'கண்ணிமதி புனைந்தசடைக் கனியே முக்கட்
கரும்பேயென் கண்ணேமெய்க் கருணை வாழ்வே
புண்ணியநன் னிலையுடையோ ருளத்தில் வாய்க்கும்
புத்தமுதே ஆனந்த போக மேசீர்
எண்ணியமெய்த் தவர்க்கெல்லாம் எளிதில் ஈந்த
என்னரசே ஆறுமுகத் திறையாம் வித்தே
திண்ணியவென் மனமுருக்கிக் குருவா யென்னைச்
சிறுகாலை யாட்கொண்ட தேவ தேவே'

'கற்றறிந்த மெய்யுணர்ச்சி யுடையோ ருள்ளக்
கமலத்தே யோங்குபெருங் கடவு ளேநின்
பொற்றகைமா மலரடிச்சீர் வழுத்து கின்ற
புண்ணியர்தங் குழுவிலெனைப் புகுத்தி யென்றும்

உற்றவருட் சிந்தனைதந் தின்ப மேவி
உடையாயுன் னடியவனென் றோங்கும் வண்ணஞ்
சிற்றறிவை அகற்றியருட் குருவா என்னைச்
சிறுகாலை ஆட்கொண்ட தேவ தேவே'

'கந்தார் வரையுட் சிந்தா மணிநேர் தணிகேசர்
மந்தா நிலமே வுந்தார் மறுகின் மயிலேறி
வந்தார் நிலவோர் செந்தா மரையின் மலர்வாசக்
கொந்தார் குழலென் னிலையுங் கொண்டாரே'

எனவரூஉம் பாக்களைப் பார்க்க.

ஆறுமுகக் கடவுள் தமக்கு வழங்கிய காட்சியைச் சுவாமிகள்,

'சீர்கொண்ட தெய்வ வதனங்க ளாறுந் திகழ்கடப்பந்
தார்கொண்ட பன்னிரு தோள்களுந் தாமரைத்
தாள்களுமோர்
கூர்கொண்ட வேலு மயிலுநற் கோழிக் கொடியுமருட்
கார்கொண்ட வண்மைத் தணிகா சலமுமென்
கண்ணுற்றதே'

என்னும் பாட்டில் பதித்துப் பாடியிருக்கிறார்.

ஆண்டவன் அருளுருவக் காட்சி வழங்கும்வரை, காமம் முதலிய குற்றங்களினின்றும் மகன் விடுதலை யடைதல் அரிது. அக்காட்சிக்குப் பின்னரே காம வெகுளி மயக்கங்களெல்லாம் ஞாயிறு முற்பட்ட பனிபோல் பறந்து போகும்.

இவ்வுண்மையைச் சுவாமிகள்,

'வேல்கொண்ட கையும் விறல்கொண்ட தோளும்
விளங்குமயில்
மேல்கொண்ட வீறு மலர்முக மாறும் விரைக்கமலக்
கால்கொண்ட வீரக் கழலுங்கண் டாலன்றிக் காமனெய்யுங்
கோல்கொண்ட வண்மை அறுமோ தணிகைக் குருபரனே'

என்னும் பாட்டில் விளக்கியிருத்தல் காண்க.

சுவாமிகள் முருகப்பெருமானை வழிபட்டு, அருளுருவங்கண்டு, காம வெகுளி மயக்கங்களை யோட்டி

இன்புற்றார். அவ்வின்பப் பெருக்கைச் சுவாமிகள் பல பாக்கள் வழி உலகிற்குதவினார். சுவாமிகள் தாங்கண்ட கடவுள் காட்சியையும், பிறவற்றையும் ஒரு கும்மி வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளார். அக் கும்மிப் பாக்களுள் சில வற்றை நோக்குவோம்:

'குறவர் குடிசை நுழைந்தாண்டி—அந்தக்
கோமாட்டி எச்சில் விழைந்தாண்டி
துறவர் வணங்கும் புகழாண்டி—அவன்
தோற்றத்தைப் பாடி அடியுங்கடி'

'மாமயி லேறி வருவாண்டி—அன்பர்
வாழ்த்த வரங்கள் தருவாண்டி
தீமை யிலாத புகழாண்டி—அவன்
சீர்த்தியைப் பாடி அடியுங்கடி'

'பன்னிரு தோள்க ளுடையாண்டி—கொடும்
பாவிகள் தன்னை அடையாண்டி
என்னிரு கண்க ளனையாண்டி—அவன்
ஏற்றத்தைப் பாடி அடியுங்கடி'

'சீர்திகழ் தோகை மயின்மேலே—இளஞ்
செஞ்சுடர் தோன்றுந் திறம்போலே
கூர்வடி வேல்கொண்டு நம்பெருமான்—வருங்
கோலத்தைப் பாருங்கள் கோதையர்காள்'

'ஆறு முகங்களிற் புன்சிரிப்பும்—இரண்
டாறு புயந்திக ழற்புதமும்
வீறு பரஞ்சுடர் வண்ணமுமோர்—திரு
மேனியும் பாருங்கள் வெள்வளைகாள்'

'ஆனந்த மான அமுதனடி—பர
மானந்த நாட்டுக் கரசனடி
தானந்த மில்லாச் சதுரனடி—சிவ
சண்முக நற்குரு சாமியடி'

'தத்துவத் துள்ளே அடங்காண்டி—பர
தத்துவ மன்றித் தொடங்காண்டி
சத்துவ ஞான வடிவாண்டி—சிவ
சண்முக நாதனைப் பாடுங்கடி'

'சச்சிதா னந்த உருவாண்டி—பர
தற்பர போகந் தருவாண்டி
உச்சிதா முன்பர்க் குறவாண்டி—அந்த
உத்தம தேவனைப் பாடுங்கடி'

'அற்புத மான அழகனடி—துதி
அன்பர்க் கருள்செய் குழகனடி
சிற்பர யோகத் திறத்தனடி—அந்தச்
சேவகன் சீர்த்தியைப் பாடுங்கடி'

'ஒன்றிரண் டான வுளவாண்டி—அந்த
ஒன்றிரண் டாகா வளவாண்டி
மின்றிரண் டன்ன வடிவாண்டி—அந்த
மேலவன் சீர்த்தியைப் பாடுங்கடி'

அறுமுகப் பெருமான் காட்சியால் சுவாமிகள் பெற்ற ஆனந்தப் பெருக்கு இக் கும்மிப் பாக்களில் தேங்குதல் காண்க.

அன்பர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் அறுமுகக் கடவுளை வழிபட்டுப் பெற்ற பேற்றை உன்னுங்கள்; உருவ வழிபாட்டின் நுட்பத்தை உணருங்கள். அகண்டா காரம் அகண்டாகாரம் என்று ஏமாறாதீர்கள். அகண்டத்தை எப்படி நினைப்பீர்கள்? எப்படிப் போற்று வீர்கள்? அகண்டாகாரத்தை உணர்ந்து இன்புறுதற்கு உருவ வழிபாடு இன்றியமையாதது. அகண்டத்தின் சுருக்கமே ஆண்டவன் அருளுருவம். அவ்வுருவின் பெருக்கே அகண்டாகாரமாகும். உருவின் உறுப்புக்கள் யாவும் பல திறத் தத்துவ நுட்பங்களைக் குறிக்கொண்டு நிற்கின்றன. அவைகளை உணராது பிதற்றுவோரின் மாயவலையிற் சிக்கி ஏமாற்ற மடைதல் வேண்டா. உருவ வழிபாடு நிகழ்த்திய பலர் பெரும்பேறு பெற்றார். இராமலிங்க சுவாமிகட்கும் பெரு வாழ்வளித்தது அவ்வழிபாடே யாகும். ஆதலால் அவ்வழிபாட்டைச் செய்யுங்கள்; செய்யுங்கள்.

இறுவாய்

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே! இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் குருவாக் கொண்டு, திருவாசகத்தைப் பொருணூலாக்கொண்டு, முருகப்பெருமானை வழிபடு கடவுளாக்கொண்டு, கடவுள் அருளுருவங் கண்டு, காம வெகுளி மயக்கங்களைப் போக்கி, யாண்டுங் கடவுள் நீக்கமற நிறைந்திருத்தலை உணர்ந்து, எவ்வுயிர்க்குந்தீங்கு செய்யாமை என்னும் அருளறத்தை வளர்த்து, அவ்வருணெறியே சமரசசன்மார்க்கமென்று தெளிந்து, அம்மார்க்கத்தை உலகிற்கு அறிவுறுத்தி. இறுதியில் சாகா நிலையெனும் பெருவாழ்வு பெற்றார். அவ்வாழ்வே நமது குறிக்கோள். அதை நிறைவேற்றச் சுவாமிகள் கொண்ட முறைகளைக் கொள்ள வேண்டுவது நமது கடமை.

இதுகாறும் எனது புன்மொழியைப் பொறுமையுடன் செவிமடுத்துவந்த உங்கட்கு எனது நன்றியறிதலான வணக்கம். எனது பேச்சில் குற்றங் குறைகள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

'தூக்கமுந் துயரமும் அச்சமும் இடருந்
தொலைந்தன தொலைந்தன எனைவிட்
டேக்கமும் வினையும் மாயையும் இருளும்
இரிந்தன ஒழிந்தன முழுதும்
ஆக்கமும் அருளும் அறிவும்மெய் யன்பும்
அழிவுறா வுடம்புமெய் யின்ப
வூக்கமும் எனையே உற்றன உலகீர்
உண்மையில் வாசகம் உணர்மின்'

'ஆதியும் நடுவும் அந்தமும் இல்லா
அருட்பெருஞ் சோதியென் னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது நானும்
நித்தியன் ஆயினேன் உலகீர்
சாதியும் மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்த்தே
சத்திய சுத்தசன் மார்க்க
வீதியில் உமைத்தான் நிறுவுவல் உண்மை
விளம்பினேன் வம்மினோ விரைந்தே'

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருட்பெருஞ் சோதி! தனிப்பெருங் கருணை!

'கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பருளுங் களிப்பே
காணார்க்குங் கண்டவர்க்குங் கண்ணளிக்குங் கண்ணே
வல்லார்க்கும் மாட்டார்க்கும் வரமளிக்கும் வரமே
மதியார்க்கும் மதிப்பவர்க்கும் மதிகொடுக்கும் மதியே
நல்லார்க்கும் பொல்லார்க்கும் நடுநின்ற நடுவே
நரர்களுக்குஞ் சுரர்களுக்கும் நலங்கொடுக்கும் நலமே
எல்லார்க்கும் பொதுவில்நட மிடுகின்ற சிவமே
என்னரசே யான்புகலும் இசையுமணிந் தருளே

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

அருளாளர் ஒருவர்

டாக்டர் அ. நாகலிங்கம், பி.எச்.டி.,
தமிழ்த் துறை,
இராவ்பகதூர் கலவல கண்ணன்
செட்டி இந்துக் கல்லூரி,
பட்டாபிராம், சென்னை-600072.

உலகில் காலந்தோறும் அருளாளர்கள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள்; அந்தந்தக் காலத்தில் வாழும் மக்களுக்கேற்ற வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை எடுத்துரைத்தே வருகிறார்கள். வாழ்க்கையில் அவரவர் தத்தம் இயல்புகளுக்கேற்ப அவ் அருளாளர்களுள் ஒருவரைத் தெரிந்தெடுத்து அவருடைய உபதேசங்களைப் படித்துப் பயன் பெற வேண்டும் என்பதே அவர்களின் அவதாரத்துக்குக் காரணமாகும். இந்நுட்பத்தை உணர்ந்து வாழ்க்கைப் பாதையில் பீடுநடை போட வேண்டியது மாந்தர்தம் இன்றியமையாக் கடமை. இவ்வாறு வாழையடி வாழையெனத் தோன்றும் அருளாளர் மரபில் தோன்றியவர்தான் தமிழகத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருட்பிரகாச வள்ளலார்—ஜோதி இராமலிங்கம்—வள்ளலார் என்று உலகம் போற்றும் இராமலிங்க சுவாமிகள் (5-10-1823—30-1-1874) ஆவர்.

இராமலிங்க அடிகளார் சிதம்பரத்துக்கு அருகே உள்ள மருதூரில் இராமைய பிள்ளை-சின்னம்மாள் தம்பதியருக்கு ஐந்தாம் குழந்தையாகப் பிறந்தார்; ஓராண்டிலேயே தந்தையை இழந்தார்; தாயுடன் சென்னை வந்தார். பள்ளி சென்று பயிலும் ஆர்வம் இல்லாமலேயே இறைவன் திருவருளால் ஓதாது நூற்பொருள்களை உணர்ந்தார். சென்னைக் கந்தசாமி கோயில், திருஒற்றியூர் தியாகேசர் மற்றும் பிற தலங்களில் உள்ள கடவுளர்களைக் கண்டு வழிபட்டு மனமுருகிப் பாடினார். தம் 9ஆம் வயதிலேயே இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று, பத்திப் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினார். உற்றார் வலியுறுத்தலினால் தமக்கையார் மகள் தனம் மாளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

அன்பர் ஒருவரின் அழைப்பை ஏற்றுக் கருங்குழி சென்று ஏறக்குறைய 10 ஆண்டுகள் தங்கினார். ''அடிகள் சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் என்ற ஒரு நெறியை இக்காலத்தில் ஏற்படுத்தினார்கள். கடவுள் ஒருவரே என்பதும் அவரை உண்மை அன்பால் ஒளி (ஜோதி) வடிவில் வழிபட வேண்டுமென்பதும், சிறு தெய்வ வழிபாடு கூடாதென்பதும், அத்தெய்வங்களின் பேரால் உயிர்ப்பலி கூடாதென்பதும்,புலால் உண்ணலாகாதென்பதும்,சாதி சமயம் முதலிய எவ்வகை வேறுபாடும் கூடாதென்பதும், எவ்வுயிரையும் தம்முயிர்போல் எண்ணும் ஆன்மநேய ஒருமைப் பாட்டுரிமையைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும், ஏழைகளின் பசி தவிர்த்தலாகிய சீவகாருணிய ஒழுக்கமே பேரின்ப வீட்டின் திறவுகோல் என்பதும், புராணங்களும் சாத்திரங்களும் முடிவான உண்மையைத் தெரிவிக்க மாட்டா என்பதும், இறந்தவரைப் புதைக்க வேண்டும் எரிக்கக் கூடாதென்பதும், கருமாதி திதி முதலிய சடங்குகள் செய்ய வேண்டாமென்பதும் அடிகளின் சமரச சன்மார்க்கக் கொள்கைகளாம். இக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றவும் பரப்பவும் சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய

சங்கம் என்ற ஒரு சங்கத்தை 1865ஆம் ஆண்டில் நிறுவி னார்கள்'' (திருவருட்பா, ஊரன் அடிகள், 1972, பக். 29—30).

1867ல் திருவருட்பாவின் முதல் 4 திருமுறைகள் அச்சிடப் பெற்று வெளியாயின. அடிகளாரின் உயிர்க் கொள்கையாக சீவகாருணியம் இருந்தது. அப்பேரறத்தை நடத்துவதற்காக வடலூரில் 1867 லேயே சத்திய தருமச் சாலையை நிறுவினார். பின்னர் அருகிலுள்ள மேட்டுக்குப் பத்தில் சென்று தங்கினார். கடவுளை ஒளி (அருட் பெருஞ்சோதி) வடிவிற் கண்ட அடிகள் ஒளி வழிபாட்டிற் கென வடலூரில் சத்திய ஞான சபையை அமைத்தார்கள். 25-1-1872 தைப்பூசம் முதல், சபையில் வழிபாடு தொடங்கப் பெற்றது. 30-1-1874ல் சித்திவளாகத் திரு மாளிகையில் தமது திருவறைக்குள் நுழைந்து கதவைத் திருக்காப்பிட்டுக் கொண்டு சிறிது நேரத்தில் இறைவ னோடு இரண்டறக் கலந்தார். இங்ஙனம் உயரிய நெறி களை உலகம் உய்ய உரைத்தவர் இராமலிங்க அடிகளார் ஆவர். இவர்தம் பாடல்கள் பாலென, தேனென, தீங்கனி யெனத் தித்திக்கும் இன்ப உணர்வூட்டும் பேரின்பத்தைத் தரும் தெய்வத் தீங்கவிகளாகும்.

இத்தகு பெற்றி வாய்ந்த வள்ளலாரின் பாடல்களுள் முதல் நான்கு திருமுறைகளை மட்டும் அவர் மாணவர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் 1867 பிப்பிரவரியில் சென்னையில் வெளியிட்டார். அது, திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்னும் சிதம்பரம் இராமலிங்க பிள்ளை அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவருட்பா முதற் புத்தகம் என்று காணப்பட்டது. இந்நூலில் உள்ள ஆசிரியர் பெயர், நூல் பெயர், நூல் பதிப்பின் பெயர் இவை முறையே 'திருவருட் பிரகாச வள்ளலார்,' 'திருவருட்பா' 'திருமுறை' என்பவை கண்டனத்துக்குரிய ஒன்றாக அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் ச. ஆறுமுக நாவலர் அவர்களால் கருதப் பட்டது. இங்கு ஓர் உண்மையை எடுத்துரைப்பது

பொருந்தும் என எண்ணுகிறேன். உலகில் எந்த ஒரு இலக்கியப் படைப்பும், சாதனையும் சமகாலத்தவரால் எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை என்பதே. இக் குறைபாட்டைக் குறிப்பிட்ட மனிதர்கள்மீதுசுமத்துவதை விட அக்காலத்தின் சூழ்நிலை என்று கொள்வது அறி வுடைமை ஆகும்.

* * *

யாழ்ப்பாணம் ச. ஆறுமுக நாவலர் (1823—1879) இல்லறத்தில் ஈடுபடாமல், சைவமும் தமிழும் வளர்க்கும் பணியில் வாழ்ந்தவர். யாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞர்களுள் சிறப்பிடம் பெற்றுத் திகழ்ந்தவர். சிதம்பரத்திலும் சென்னையிலும் சிலகாலம் தங்கி, சைவப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தி, பாடநூல்களை அச்சிட்டுத் தர அச்சகமும் வைத்து நடத்தினார். மாணவர்களுக்கு ஏற்ற பாடங் களை உரைநடையில் பல தொகுதிகளாக வெளியிட்டார். பல உயர்ந்த நூல்களைப் பதிப்பித்தும், உரை எழுதியும், உரைநடைப்படுத்தியும் பிழைஇன்றி அச்சிட்டு வெளி யிட்டார். இவர் 'நாவலர்' என்றும் 'தமிழ் உரைநடை யின் தந்தை' என்றும் போற்றப்படுகிறார்,

தமிழ் மக்களால்-குறிப்பாகச் சைவர்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் ஆறுமுக நாவலர், வள்ளலாரின் திருவருட்பா வெளிவந்ததைக் கண்டார். "அடிகளின் பாடல் திரட்டிற்குத் திருவருட்பா எனப் பெயரிட்டதும் அதன் பகுதிகளுக்குத் திருமுறை எனப் பெயரிட்டதும் அடிகளைத் திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் என வழங்கி யதும் ஆறுமுக நாவலருக்கு உடன்பாடில்லை. அடிகளது

பாடல்கள் அருட்பாக்கள் அன்றென்பதும் அவை மருட்பாக்கள் என்பதும். ஆதலின் திருவருட்பா என்னும் பெயர் அடிகளின் பாடல் தொகுதிக்குப் பொருந்தாதென்பதும் நாவலரின் வாதம். பட்டினத்தார் பாடற்றிரட்டு, குமர குருபரர் பிரபந்தத் திரட்டு, சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டு, தாயுமானவர் பாடற்றிரட்டு, மீனாட்சி சுந்தாம் பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத் திரட்டு என்பவைபோல் அடிகளது பாடல் தொகுதியும் 'இராமலிங்க பிள்ளை பாடல் திரட்டு' என்றோ 'இராமலிங்க பிள்ளை பிரபந்தத் திரட்டு' என்றோ வழங்கப்பட வேண்டுமென்பது நாவலர் கருத்து. திருமுறை என வழங்கத் தக்கவை பன்னிரு திருமுறைகளே என்பதும் வேறு எவற்றையும் திருமுறை என்னும் பேரால் வழங்கக் கூடாதென்பதும் நாவலர் கொள்கை (ஊரன் அடிகள், இராமலிங்க அடிகள் வரலாறு, 1972, பக். 424)

இன்ன பிறவற்றால் நாவலர் வள்ளலாரையும் அவரது திருவருட்பாவையும் தூற்றி போலியருட்பா மறுப்பு எழுதி வேறொருவர் பேரால் 1868ல் வெளியிட்டார். இதற்கு மறுப்பாக வள்ளலாரின் மாணவர் 'திருவருட்பா'வின் பதிப்பாசிரியரான தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார் போலி அருட்பா மறுப்பின் கண்டனம் அல்லது குதர்க் காரணிய நாச மஹாபரசு என்பதை எழுதினார். இவற்றைத் தொடர்ந்து பல கண்டன, மறுப்பு நூல்கள் வெளிவந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற் கண்டனங்கள் எழுதுவதில் ஈழநாட்டுப் புலவர்களே சிறந்து விளங்கினர் நாவலருடைய கண்டனங்கள் தனிச்சிறப்புடையன; எதிரிகளாலே இலகுவில் அசைக்க முடியாதன. சைவதூஷண பரிகாரம்...சுப்பிரபோதம், மித்தியாவாத நிரசனம், போலி

அருட்பா மறுப்பு முதலியன நாவலர் எழுதிய கண்டனங்களுட் சிறந்தன.

நாவலரைப் பின்பற்றிப் பலர் கண்டனங்களை எழுதியுளர் (கா. பொ. இரத்தினம், இலங்கையில் இன்பத் தமிழ், 1956, பக். 59). வாதத்தால் பயனில்லை என்றுணர்ந்த நாவலர் 1869இல் மஞ்சக் குப்பம் நீதிமன்றத்தில் வள்ளலார்மீது வழக்குத் தொடுத்தார், வழக்கு நடந்த நாளில் வள்ளலார் மன்றத்துள் புக, வாதி உட்பட அனைவரும் எழுந்து நின்றனர். வாதியாகிய ஆறுமுக நாவலர் பிரதிவாதிக்கு மரியாதை செலுத்தியதைக் கண்டு நீதிபதி வழக்கைத் தள்ளிவிட்டார். நாவலர் பெருமான் பின்னர் 1879இல் மறைந்தார். அருட்பா மருட்பாப்போர் ஓய்ந்தது.

* * *

என்றாலும், கால் நூற்றாண்டுக்குப்பின் நாவலரின் மாணவரின் மாணவராகிய நா. கதிரைவேற்பிள்ளை (1871-1907) சென்னை வந்து சில ஆண்டுகள் தங்கியபின், இப்போர் மீண்டும் எழுந்தது. யாழ்ப்பாணம் நா.கதிரைவேற்பிள்ளை ஒரு சிறந்த தமிழ்ப் புலவர். நாவன்மை வாய்ந்தவர். எழுத்தாற்றல் நிறைந்தவர்; வாதம் புரிவதில் வல்லவர். சைவ சமயத்தில் அழுத்தமான பற்றுக் கொண்டவர். நாவலரைப் போற்றுபவர். தம் பேச்சு, எழுத்து, வாதத் திறங்களால் மக்களின் அன்பைப் பெற்றவர். பல விதச் சிறப்புப் பட்டங்களைப் பெற்றவர். இத்தகையார் சைவத்தின் மேன்மையை விளக்குவதற்காக வைணவம், பௌத்தம், வேதாந்தம் ஆகிய சமயங்களை எதிர்த்து வாதம் செய்தவர் - வள்ளலாரின் அருட்பாவையும் எதிர்த்தவர்! இத்தகைய ஆற்றல்கள் கொண்ட கதிரைவேற்பிள்ளை திரு. வி. க. வை ஈர்த்தார். திரு. வி. க. அவர்

ஆற்றல்களில் மயங்கிக் கிடந்தார்; ஆசிரியர் மறைவுக்குப் பின் தெளிவு பெற்றார். இவர்கள் இருவரையும் பற்றி ஒரு தனி நூலே எழுதலாம்.

1903 இல் திரு. வி. க. சென்னை இராயப் பேட்டை வெஸ்லி கல்லூரியில் 5 ஆம் பாரம் படித்தபோது, கதிரைவேலர் இவருக்குத் தமிழாசிரியராய் வந்தார். முன்பே அவருடைய பேச்சைக் கேட்டுத் தன்னை இழந்த திரு. வி. க. அவரின் வருகையால் பெரிதும் மகிழ்ந் தார், மாணவர் சிலரை உடன் சேர்த்துக்கொண்டு ஆசிரிய ரிடம் நெருங்கிப் பழகினார். அப்பழக்கம் வலுத்தது; பிரிக்க முடியாத உறவை ஏற்படுத்தியது. தமிழ் ஆசிரியர் வருகைக்கு முன் திரு. வி. க, படிப்பில் முதல் இடத்தில் இருந்தார். பின்னர் படிப்பில் நாட்டம் இன்றிக் கதிரை வேலர் பித்தரானார். பள்ளி ஆசிரியரும் வேறு சிலரும், 'கதிரைவேல் மதவாதப் பேய். அப்பேய் உன்னையும் பிடித்துக்கொள்ளும். படிப்புப் பாழாகும்' என்று இடித் துரைத்தனர். ஆனாலும் திரு. வி. க. விடம் அவ்வுரை செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காயிற்று.

1904இல் இவர் ஆறாவது பாரத்தில் படித்து வந்த போது, கதிரைவேற்பிள்ளைமீது வழக்குகள் தொடுக்கப் பட்டன. அவ்வழக்குகளில் திரு. வி, க. தம் கவனத்தைச் செலுத்தி வந்தார். அப்பொழுது வழக்கு ஒன்றில் திரு, வி.க,வின் சாட்சி தேவைப்பட, அவர் வழக்குமன்றம் செல்லும் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அவர் சாட்சி சொல்லும் நாள், பள்ளியில் அரசாங்கத் தேர்வுக்குச் செல்வதற்காக மாணவர்களைத் தேர்ச்சி செய்யும் செலக்ஷன் தேர்வு நாள். திரு, வி. க. மனம் ஊசலாடியது; போராட்ட கள மாயிற்று. இறுதியில் கதிரைவேலர் அன்பே வென்றது. பள்ளித் தேர்வைப் புறக்கணித்து நீதிமன்றத்தில் சான்று புகலச் சென்றார். சான்று சொல்லல் மேலும் சில நாள் களை விழுங்கியது. முடிவில் சிலநாள் தேர்வுகளை எழு தாத காரணத்தால் அரசாங்கத் தேர்வுக்கு இவர் செல்ல

இயலாது என அறிவித்தனர் பள்ளி நிர்வாகிகள்; படிப்பு அத்துடன் நின்றது.வாழ்க்கை இவருக்கு வெறுத்தது. என்றாலும் ஆசிரியரிடம் பற்றுக் குறையாமல் பழகி வந்தார். 1907இல் கதிரைவேலர் இறந்தபின். திரு. வி. க. பிற மாணவர்களைப்போல, பிறர் எவரிடமும் பாடம் கேட்பதில்லை என்ற மனப்பான்மை இன்றி, ஆசிரியரோடு மாறுபட்ட புலவர்கள், சமய அறிஞர்கள் பலருடன் பழகித் தம் அறிவை வளர்த்துக்கொண்டார், நாடு போற்றும் பேச்சாளரானார்; எழுத்தாளரானார்; பத்திரிகை ஆசிரியரானார். சமரச ஞானியானார். தமிழ்த் தென்றலாய் தமிழ் நெஞ்சங்களில வீற்றிருக்கிறார்.

இராமலிங்க சுவாமிகளின் எதிர் அணியிலே நின்ற கதிரைவேற் பிள்ளையின் செயல்களுக்குத் துணை போன திரு. வி. க. பின்னாளில் அருட்பா அணியைச் சார்ந்த ம. ரா. குமாரசாமிப்பிள்ளையிடம் 1912இல் பேசியபேச்சு அருட்பா-மருட்பா நிலைகளைத் தெளிவாகக் காட்டுவதால் அதனை இங்குத் தருகிறேன்:“குமாரசாமியார் குறுக்கிட்டு, ‘நீங்கள் கதிரைவேற் பிள்ளை மாணாக்கர்; யான் இராமலிங்க சுவாமிகள் அடியவன். இருவருக்கும் இடையில் நெருப்பு ஆறு ஓடுகிறதே’ என்று சொன்னார். “நெருப்பு ஆறா? அன்பு ஆறு என்று சொல்லுங்கள்: மன்னித்தல் வேண்டும். இராமலிங்க சுவாமிகளின் அடியவர் என்பதற்கு அறிகுறி என்ன? பொது நோக்கு. ‘கல்லார்க்கும்... அருளே’ இது சுவாமிகள் பாட்டு. ‘எல்லார்க்கும் பொதுவில் நடமிடும் சிவம்’ கதிரைவேற் பிள்ளையின் நெஞ்சில் மட்டும் ஒதுங்கி நிற்குமோ? நீங்கள் இராமலிங்க சுவாமிகளின் அருட்பெருஞ்சோதி உலகில் நின்று சைவ உலகை நோக்குவது நல்லது.”

...“ஆறுமுக நாவலர் வைதிக சைவர், இராமலிங்க சுவாமிகள் சீர்திருத்தச் சைவர். அவர் அதில் பெரியவர். இவர் இதில் பெரியவர். இருவர்க்கும் உற்ற கருத்து

வேற்றுமை போராட்டத்தில் புகுந்தது...கதிரைவேற்பிள்ளை சென்னை போந்து சோமசுந்தர நாயகர் விடுத்துச் சென்ற தொண்டைத் தொடர்ந்து ஆற்றினார். அதனால் சென்னைச் சைவ உலகம் அவர் வயமாயிற்று. பொறாமையாளர் உள்ளம் கனன்றது. அக்கனல் 'கதிரைவேற்பிள்ளையைச் சென்னையினின்றும் எப்படித் துரத்துவது' என்ற சூழ்ச்சியாய் எழுநாவிட்டு எரிந்தது...முடிவில் கதிரைவேற்பிள்ளை தாம் கோவை செய்த அகராதியில் அருட்பா என்பதற்குப் பன்னிரு திருமுறை என்று பொருள் விளக்கம் செய்துள்ளனர். அவர் ஆறுமுக நாவலர் மாணாக்கரின் மாணாக்கர். அருட்பாப் போர் தொடுத்தால் அவர் நம்மை எதிர்க்க வருவர். சென்னை சீறி அவரைத் துரத்திவிடும்' என்றொரு வழி கண்டது. அக்கூட்டத்தின் சூழ்ச்சி வாதமாய், கண்டனமாய், வழக்காய் முடிந்தது'' (திரு. வி. க. வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள், பக் 812-13) இக் கூற்றால் திரு. வி. க. வின் அறிவுத் திறத்தையும் பொதுநோக்கையும் நன்கு உணரலாம்.

இனி, தமிழ்த் தென்றல் திரு வி. க. எழுதிய 'இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்' நூலைக் காண்போம். இஃது எளிய முறையில் தெளிவாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டு வள்ளலாரை முறையாக அறிமுகப்படுத்துகிறது. முதலாவது வள்ளலார் உலகுக்கு அறிவுறுத்தியது என்ன? மற்றொன்று அவ்வறிவுறுத்தலை நடைமுறைப்படுத்த அவர் வகுத்த செம்முறை யாது? பிறிதொன்று அம் முறை மேற்கொண்டு போற்றிச் செயல்பட்டதால் அவர் பெற்ற வான்பேறு என்ன? இன்னொன்று தாம் பெற்ற அவ் விழுமிய பேற்றை அடைவதற்கு அவர் இளமையில் செய்த நன்முயற்சி யாது? என்று நான்காகப் பாகுபடுத்தி நூலை ஆக்கியுள்ளார் திரு. வி. க. மாநாட்டில் பேசிய பேச்சைத் தம் நவசக்தி இதழில் வெளியிட்டுப் பின் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்நூலுள் திரு. வி. க., இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞான சம்பந்தரைத் தம் ஆசிரியராகக் கொண்டா ரென்றும், வழிபாட்டு நூலாகக் திருவாசகத்தை ஏற்றா ரென்றும், முருகப்பெருமானை வழிபடு கடவுளாகப் பெற் றிருந்தாரென்றும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்நூல் மனித குலத்துக்கு ஒப்பற்ற வழிகாட்டி எனலாம்.

கொள்கைப் பிடிப்புள்ளோர் வாழ்க்கையில் எந்நிலை யிலும் சோதனை உண்டு என்பதையும் அதைப் போக்கிக் கொள்ளும் வழியையும் திரு,வி.க. கூறுகிறார்; ''உறுதி யைக் குலைக்க வல்ல தொல்லைகள் இடையிடையே நிகழ் வதும் உண்டு, அத் தொல்லைகள் பெத்த நிலையில் மட்டும் அல்ல, சீவன் முத்த நிலையிலும் புகுந்து துன் புறுத்தி மகனைத் தங்கள் வயப்படுத்த முயலும். அவ் வேளைகளில் அன்பன் மிக எச்சரிக்கை யாயிருத்தல் வேண் டும். சோதனைகட்கு இரையாகாது மகன் தன்னைக் காக்கப் புகுவதே அறிவுடைமை. இடையிடையே விழ நேரினும் மீண்டும் எழுந்து இறைவனடியைப் பற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும்.'' (பக்-84)

இந்நூல் ஆசிரியர் திரு. வி. க. ஒரு அறிஞர் என்ற முறையில் அமையாமல், ஓர் அருளாளர் என்ற நோக்கில் இருந்து இதனை எழுதியிருப்பதை வாசகர் நுண்ணிதின் நோக்குவாராக! தமிழ்நாட்டில் இராமலிங்க சுவாமிகளை அடுத்து இந்நூற்றாண்டில் உண்மையிலேயே பல சமய அறிவுகொண்டு தெளிவாகச் சமரசம் பேசிய பெரியார் திரு. வி. க. தான்! அந்நிலையில் வள்ளலார் வாரிசாகவே திரு. வி. க. விளங்கியதை தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிவர். இதனைத் 'திரு. வி. க.வும் வள்ளலாரும்' என்ற ஓர் ஆய்வை மேற்கொண்டால் தெள்ளிதின் உணரலாம்.

நூலில் செம்பாதி அருட்பாப் பாடல்களே நிறைந் துள்ளன. அன்பர்கள் அவற்றுள் தமக்கேற்ற - விருப்ப

மான பாக்களைத் தொகுத்து நாடோறும் ஓதிவந்தாலே அருட்பாவின் உயிரை அறியலாம்; உலகியலைத் தெளிய லாம்; சீரிய வாழ்க்கையை நடத்தலாம்; பேரின்பம் பெற லாம்,

இத்தகு சீர்மை பொருந்திய அருளாளர் திரு. வி. க. வின் நூல்களை வெளியிடும் காப்பிரைட்டு உரிமையைப் பெற்று, அவர் நூல்களைப் பாரி நிலையத்தார் வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். அவ்வரிசையுள் 5 ஆம் பதிப்பாக வெளி வரும் இவ் இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம் 5ஆம் நூலா கும். இப் பதிப்பில், இந்நூலுள் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள முழுப் பாடல்களின் முதல் குறிப்பும், பொருள் குறிப்பும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் முதல் பாம்பன் சுவாமிகள் (பாரதியார் உட்பட) வரையுள்ள தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் கருத்துக்களைப் படித்து, தெளிந்து, தமிழ் மக்களிடையே பரப்பியவர் திரு. வி. க. அன்னார் வள்ளலாரிடம் கண்ட உண்மைகளை அறியத் தமிழ்மக்கள் இந்நூலை வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக!

''ஜயா-பச்சையப்பர் இல்லம்''
2. பேராசிரியர் தெரு, அ. நாகலிங்கம்
சோழன் நகர், பட்டாபிராம்,
சென்னை-600 072,
2-5-88

பொருள் குறிப்பு

(எண் ; பக்கம் எண்)

அகவல் (அருட்பெருஞ்சோதி)	7.52
அப்பர்	10,16,23,54,89,110
அருட்பா (திருவருட்பா)	5,7,57,61,71
அருணகிரியார்	69,71.129
ஆதிசங்கரர்	113
ஆலிவர் லாட்ஜ், ஸர்	100
ஆழ்வார்	70
ஆறாந் திருமுறை (அருட்பா)	7
ஆறுமுகக் கடவுள்	136
இங்கித மாலை (அருட்பா)	19
இடப தேவர்	118
இயற்கை வாழ்வு	60
இரத்தினம், எக்பர்ட்	70
இரத்தினம். டி.ஜே.	70
இளமை முயற்சி	110
உமாபதி சிவம்	7
உறுதி நிலை	84

ஐந்தாந் திருமுறை (அருட்பா)	129-130
கடவுளிடத்துறுதி	57
கண்ணுடை வள்ளலார்	113
கந்தர் அநுபூதி	117
கலாந்தம்	14
கிறிஸ்து	54,70,118
குரு	112
சங்கம்	54
சண்முகம்	28
சமய வெறி	32
சமரசக் கோயில் (வடலூர் சபை)	34
சமரசம்	30
சன்மார்க்கம்	44
சன்மார்க்க மகாநாடு	1
சாகா நிலை	97
சாதி	33
சித்தாந்தம்	26
சிதம்பரம்	34
சிவஞான சித்தியார்	14,45
சிவஞான வள்ளலார்	113
சீர்திருத்தம்	39
சேக்கிழார்	5,9
ஞானசித்தபுரம்	60
தணிகைமலை	129
தமிழ்த் தென்றல் (அல்லது தலைமைப் பொழிவு)	1

தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம் 118
தாயுமானார் 34,71,87,93,110,113,130
திருக்குறள் 5
திருஞான சம்பந்தர் 99,100,112,113,115,116, 118-123,139
திருமந்திரம் 116
திருமால் 54
திருமூலர் 10,99,110,115
திருவண்டப் பகுதி (திருவாசகம்) 125-126
திருவள்ளுவர் 5,75,80,99,111,130
திருவாசகம் 45,70,112,124—127,139
தேவாரம் (அப்பர்) 45
நடராசர் 54
நம்பியாண்டார் நம்பி 113
நாடு 31
நாதாந்தம் 15
நால்வர் (சைவம்) 70
நூல் 124
புத்தர் 54,118
பெரிய புராணம் 5
பேறு 84
போதாந்தம் 16
மகாதேவமாலை (அருட்பா) 29,117
மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும் 49
மாணிக்கவாசகர் 21,54,99
மணிவாசகம் 12,70

மாயவரம் (-மயூரம்-மயிலாடுதுறை)	1
முருகப்பெருமான்	128
முருகன் அல்லது அழகு	28,129
முறை	57,103
முறையீடு	68
மேட்டுக்குப்பம்	22
மொழி	32
யோகாந்தம்	9
வடலூர் சபை	22
வழிபடு கடவுள்	128
வேதாந்தம்	24
ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்	75
ஷடாந்த சமரச சன்மார்க்க சங்கம்	1,2,7,29,30,56
ஷடாந்தம்	7

இந்நூலுள் எடுத்தாளப்பட்ட
முழுப் பாடல்களின்

முதல் குறிப்பு-அகரவரிசை

(எண் : பக்கம் எண்)

அப்பர் (3)

இருநிலனாய்த் 45
இருமாந் 89
மனிதர்கா 110

அருணகிரியார் (5)

அ. கந்தர் அலங்காரம் (4)

தண்டாயு 129
நாளென் 69
பட்டிக் 129
வெட்டுங் 129

ஆ. கந்தர் அனுபூதி

செம்மான் 117

இராமலிங்கர் (241)

அகங்கார 90
அச்சாநான் 51
அடாதகா 72
அண்ணாவோ 132
அப்பாநான் 81
அப்பாநின்னை 58
அம்பலத்தி 40

அமரரு	2
அருளருவி	13
அருளானான்	82
அருளாம்	16
அருளுடையா	3
அழகனே	50
அற்புத	138
அறிந்தானை	41
அறியாத	132
அன்னையே	77
ஆடுகின்ற	108
ஆணிப்பொன்	115
ஆதலால்	76
ஆதியும்	92, 140
ஆரணத்	96
ஆறந்த	27
ஆறு	134
ஆறு முகங்களிற்	137
ஆனந்த நாத	96
ஆனந்தமான	137
இப்பாரி	88
இயற்கையுண்மை	46
இறந்தவரை	107
இறுகப்	22
இறுகப் பிடித்துக்	58
இறைவா	40
இறைவா நின்னைக்	58
இன்னும்	132
ஈசனரு	22
ஈரா	95
ஈன	95

உடலெலா	25
உடுப்பவனும்	88
உடைய	108
உண்ணவுண்ணத்	41, 61
உயிர்க்கொலையும்	3, 68
உயிரனு	119
உயிரெலா	81
உருவண்டப்	126
உலகியலின்	121
உளமெனது	135
உன்னை மறக்கில்	58
உன்னை மறந்	86
ஊணே	133
ஊன்பெறும்	58
எண்ணுங்	21, 95
எத்துணையும்	38, 81
எல்லா	38
எல்லா உலகமும்	91
எல்லாஞ் செய்	59
எவ்விடத்தும்	37
எவ்வுயிரும்	38, 80
எவ்வுலகில்	37
எவ்வுலகும்	26
என்னாலோர்	87
என்னுயிரிற்	19
என்னையும்	76
என்னையுமென்	41
ஏழிசையா	43
ஐயரருட்	109
ஒளியாகி	24
ஒளியொன்றே	25

ஒன்றிரண்	138
ஓங்கார	17
கட்டோடே	79
கடல் கடந்தேன்	93
கண்களிக்கப்	23
கண்கொண்ட	51
கண்ணனையான்	20
கண்ணிமதி	135
கந்தார்	136
கருணையே	82
கருணையொன்றே	81
கருவிற்	42
கல்லாத	134
கல்லார்க்குங்	140
கலையுரைத்த	15, 50
கலையெலாம்	85
கள்ளத்தை	94
களக்கமறப்	19
கற்றறிந்த	135
காக்கைகள்	78
காட்சியுறக்	62
காட்சியே	28
காட்டைக்	94
காமக்	95
காய்ந்திடு	85
காலையில்	96
காவியல்	77
காற்றாலே	108
கிழக்குவெளுத்	36, 91
குலத்திடையுங்	71
குலத்திலே	36

குற்றம்	74
குறவர்	137
கூறுகின்ற	15
கையறவி	23
கொடிகட்டிக்	96
கொலைபுரிவார்	3, 68
கொழுந்தேனுஞ்	21
கோடையிலே	61
கோதகன்ற	13, 29
கோபமெனும்	90
சச்சிதா	138
சத்தியஞ்	42. 85
சதுமறை	92
சற்சபைக்	4
சன்மார்க்க	4
சாகாக்கல்வி	108
சாகாக்கல்வியின்	106
சாகாத	107
சாதல்	108
சாதிசம	93
சாதிமதஞ்	42
சாதியும் மதமுஞ் சமயமுந்	35
சிவமயமே	25
சிவமே	95
சிற்சபையில்	37
சிற்சபையும்	97, 109
சிற்பொதுவும்	97
சீர் கொண்ட	136
சீர்த்தசிற்	77
சீர்திகழ்	137
சீரார்	120

சிரிடம் 71
சுத்த 97
செய்கொள் 134
செய்வகையென் 86
சேமமிகுந் 127
சைவந் 123
சோதி 21
சோறு 59
தங்கமே 4
தண்ணமுத 13
தத்துவ 119
தத்துவத் 137
தந்தை நீ 72
தந்தையுந் 58
தயையுடையா 3
தலைவர்க 76
தன்னைவிடத் 94
தனித்தபர 23
தனிப்பெருந் 85
தாயாகித் 41, 59
திருநெறியொன் 51
திருப்பொதுவிற் 20
தீராத 133
துண்ணெனக் 79
துன்மார்க்க 55
தூக்கமுந் 94, 139
தெய்வங்கள் 92
தெருவிடத்தே 86
தேசகத்தில் 127
தேடுகின்ற 127
தொழுதெலாம் 71

நடுநிலை	79
நண்ணாத	131
நண்ணேனோ	134
நரைமரண	107
நல்லார்சொல்	27
நலிதரு	78
நன்மார்க்கத்	2
நன்மைய	130
நாத்திகஞ்சொல்	40
நாத	96
நாதஞ்	16
நாதமட்டுஞ்	18
நாதவரை	18
நாதாந்த	8
நாதாந்தத்	18
நாதாந்தம்	18
நாதாந்தவரையும்	27
நால்வருணம்	36
நாளை	131
நான் சொன்ன	42
நானுரைக்கும் (வெண்பா)	43
நானுரைக்கும் (விருத்தம்)	91
நிலையருள்	131
நினைந்து நினைந்து	12, 107
நீயே	22
படமாட்டேன்	73
படமுடியா	73
படித்தனன்	73
பண்கொண்ட	134

பண்ணிய	94
பணிந்துபணிந்	26, 46
பத்தி	73
பரமதனோ	26
பல்லிகள்	78
பன்மார்க்க	55
பனிரண்	95
பன்னிரு	137
பாட்டுவித்தாற்	88
பாவி	132
புலைத்தொழிலே	79
பெருகியபே	37
பொய்யர்க்	96
பொய்யை	96
பொய்விட்டு	96
பொன்பிணிக்கு	133
போதுதான்	72
மண் ணுல	82
மணிக்கதவந்	15
மரணப்	106
மருவாணைப்	67
மறைமுடி	77
மறைமுடிக்குப்	29
மன்புருவ	44, 127
மன்னப்பார்	133
மனமெனுமோர்	90
மனையணைந்த	20
மாட்சி	50
மாமயி	137
மார்க்கமெலாம்	55
முன்புறு	43, 119
யாரினுங்	72
யோகமே	28
வட்டிமேல்	80
வருபகற்	120
வருமுயிர்	76
வருமொழிசெய்	125

வல்வினைப் 132
வன்புகலங் 13
வன்னோயும் 133
வாக்கொழிந்து 24
வாட்டமிலா 125
வாடிய 78
வாது 110
வான்கலந்த 124
விங்தோ 16
விளங்குமணி 43
வெறிக்குஞ் 92
வேதாந்த 18
வேல்கொண்ட 156

தாயுமானார்(5)

ஆடுவதும் 93
ஆணவத்தோ 87
கண்ணாவ 130
காக 110
வெம்பந்தம் 113

திருமூலர்(3)

சோம்பர் 10
தூங்கிக் 10
நான்பெற்ற 110

திருவள்ளுவர்

அருள்சேர்ந்த 80
கற்றதனா 128
சொல்லுதல் 111
நல்லாற்றான் 75
நன்றி 99

மாணிக்கவாசகர்(3)

அன்பினா 12
தினைத்தனை 12
மில நீர் 45